DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-8250

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 95 • 30 Ekim '99 • 5 DM

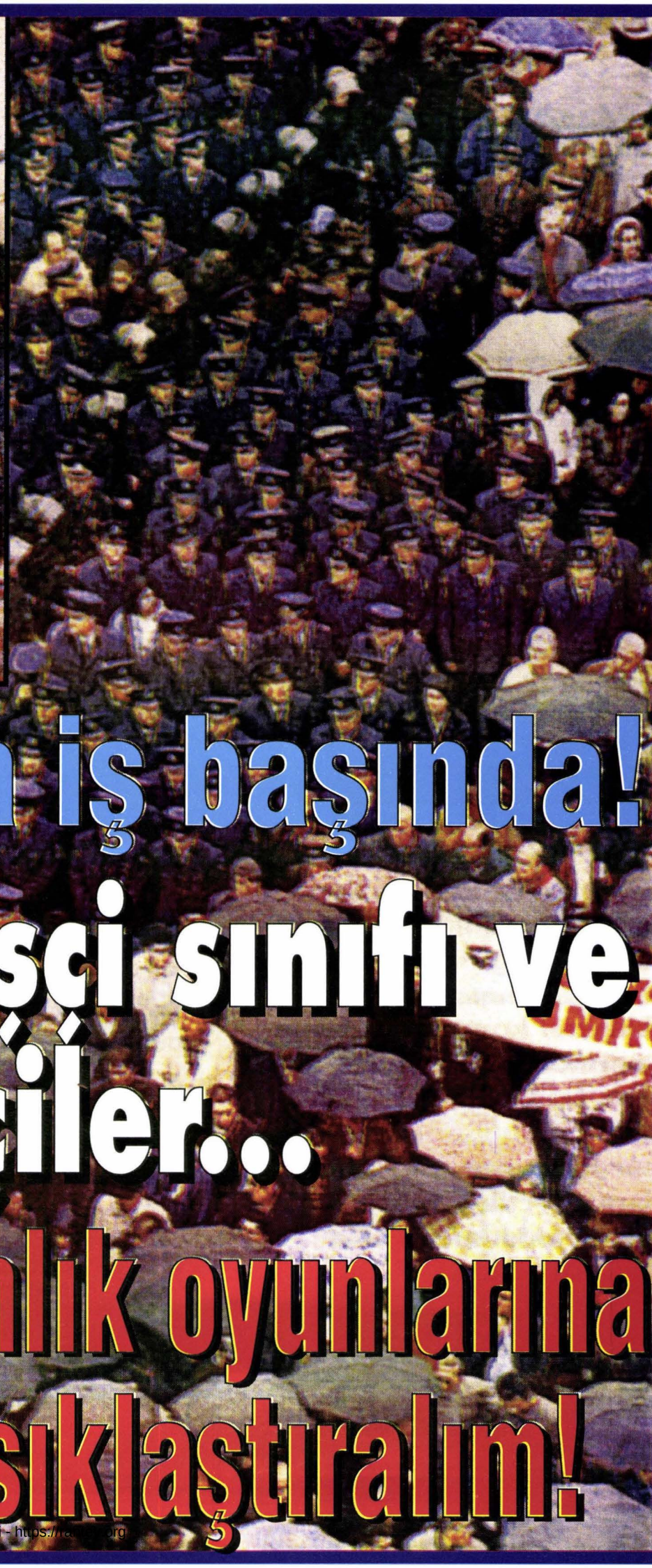

Kontr-gerilla iş başında!

Asıl hedef işçi sınıfı ve emekçiler...

Faşizmin karanlık oyunlarına karşı safları sıklaştıralım!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ka

İÇİNDEKİLER

Faşizmin kanlı planlarını militan kitle mücadelesi ile bozmalıyız 3-4
Perdinin arkasında kontr-gerilla önünde Vural Savaş. 6
Yeni bir yağma ve talan bütçesine geçit vermeyelim! 9-10
TİHV İzmir Temsilciği'nden açıklama 15
Örgütü bir silah olarak kavrayan komünist militanlar...(*Orta*) 16-17
Özgürlüğe koşmak yada tünelin ucundan dönmek 18
Zindanlarda partili yaşam 20-21
Çeçenistan savaşı 28

SOSYALİZM YOLUNDA
Kızıl Bayrak
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı: 95 ● 30 Ekim 1999
Fiyatı: 5 DM
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr
Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık İSTANBUL Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım: BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22, **Kartal**/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604 Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/**ANKARA** Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 **KAYSERİ**

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt. No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33 **Gebze**/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1 **ZONGULDAK** Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 **İZMİT**

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59 **ANTAKYA** Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :.....
Soyadı : .....
Adresi :.....
.....
Tel :.....

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
***TL İçin :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.**
*** İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.**
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Emperyalist yıkım ve tahkim saldırısına, devlet terörüne yanıtımız:

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

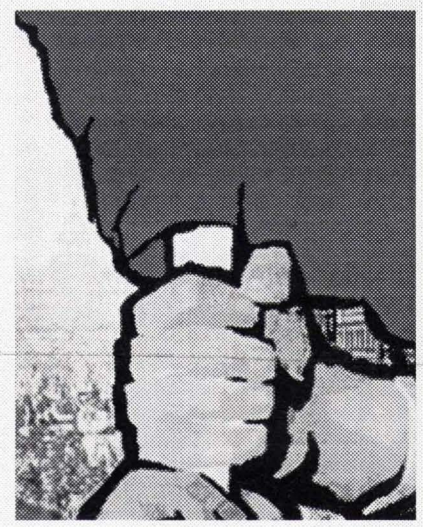

Depremin tozu-dumanı arasında sosyal güvenliği tasfiye ve uluslararası tahkim yasalarını geçirdiler. Sıradaki saldırı yasalarını geçirebilmek için, yine ortalığı toza bulamaları, görüşü bulanıklaştırmaları gerekiyordu. Bunun için yeni bir "doğal afet" bekleyemeyeceklerine göre, ortamı elleriyle karıştırmaları gerekiyordu.

Saldırıların muhatabı olan işçi-emekçi kitleleri bölmeleri, öncüsünden uzaklaştırmaları gerekiyordu. Ulucanlar katliamıyla; bir yandan devrimci hareketi öz savunmaya sürükleyerek iç sorunlarına hapsetmeye, diğer yandan (katliamı tüyler ürperten bir vahşetle gerçekleştirerek) kitleleri terörize edip devrimci hareketi yalnızlaştırmaya çalıştılar. "Şeriata karşı cihat" kılıcını bir kez daha çekerek; işçi-emekçileri laik-dinci kutuplarına iterek ayrıştırmaya çalıştılar. Merve gerilimini Kışlalı cinayeti takip etti. Tüm devlet kurumları, "tam bir birlik ve beraberlik içinde" medya borazanını son güçleriyle üfleyerek halkı cihada çağırdı. Kışlalı'nın tabutu karşısında oluşturulan "cihat" taburlarının başında ise, olması gerektiği gibi, ordu yer aldı.

Asıl büyük savaşı işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı açmış bulunan kapitalist devlet, onların gözünü "Ordu millet elele!", "Türkiye laiktir laik kalacak!" bandıyla kapatarak, hazırladığı mezbahaya kolayından sürebilmeyi hesapladı.

Böylece, kapitalist devletin, yeni saldırılar için yeni tahkim operasyonu, bir kez daha kan ve vahşetle uygulamaya konulmuş oldu.

Fakat, her tahkim operasyonu gibi, bir dizi kontr-gerilla operasyonuyla desteklenen bu son operasyonun başarı şansı pek yüksek görünmüyor.

Bu nedenle de, "operasyon"a bitmiş gözüyle bakmamak, yeni saldırılara karşı uyanık ve hazırlıklı olmak gerekiyor.

Operasyonun başarı şansını azaltan bir dizi etmenin başında; İMF'nin köleleştirme programını tavizsiz uygulama kararlılığıyla, deprem yıkımındaki duyarsızlığı ve fırsatçılığıyla, nihayet işçi-emekçilere ve öncülerine uyguladığı dizginsiz şiddetle, kapitalist devletin ağır biçimde yaralanmış olması geliyor. Bu yaraların, en azından bu hükümet ve bu meclisle, onarılması pek mümkün görünmüyor. Kutlu Savaş'ın, meclisi ve burjuva partileri "kurmay" diliyle azarlamasını biraz da böyle anlamak gerekiyor.

Kuşkusuz, sistemin başarı şansını azaltan bir başka temel etmen (işçi-emekçi kitlelerin yukarıda değinilen durumunun da gücüyle), sınıfın devrimci bir mücadele programı ve örgütüne kavuşmuş olmasıdır. Son sürecin sınıf kitlelerinde yarattığı bilinci güce dönüştürecek asıl etmen de budur. Bu ise, örgütlü güçlerin sınırlılığıyla kendimizi sınırlamadan, sınıfın gücüne dayanmayı öğrenerek, inisiyatif ve ataklığı sonuna kadar kullanmakla mümkündür.

İçinden geçilen bu süreç, işçi sınıfının ve devrimci öncüsünün sınanacağı tarihi bir süreçtir. Sınıfın kazanması, kendisiyle birlikte tüm ülkeyi aydınlığa taşıyacak bir devrimci sürece girilmesine yol açacak; kaybetmesi ise, sadece sınıfın köleleştirilmesinin değil, tüm ülkenin emperyalist yağma ve tahakkümün karanlık bataklığında çürüme ve yokolmasının yolunu düzleyecektir.

Soruna böyle bakılmalı, sürece böyle yüklenilmelidir.

bayilerde...

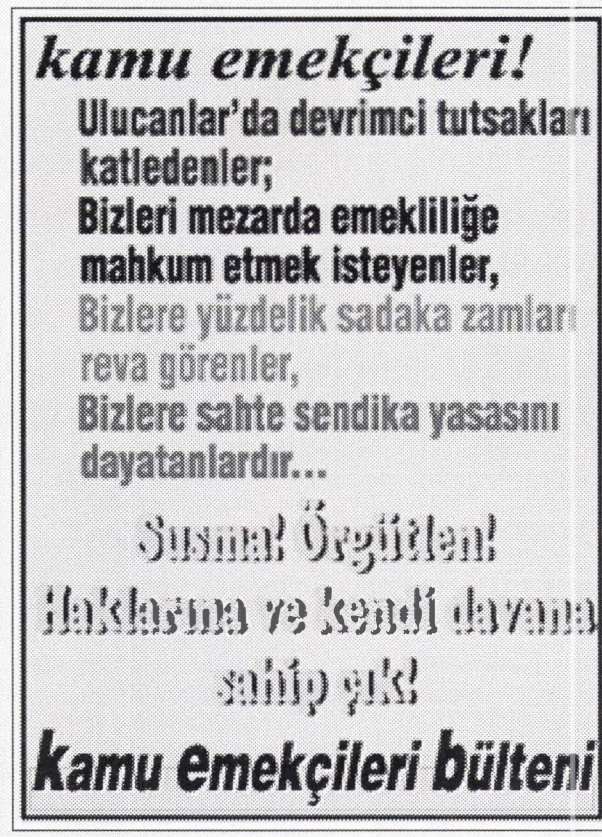

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Faşizmin kanlı planlarını militan kitle mücadelesi ile bozmalıyız!

Faşist kontr-gerilla aygıtı, kendi evlatlarını yemekten ve yedikten sonra cenaze törenine tam tekmil katılmaktan geri durmamıştır. Uğur Mumcu için devlet töreni düzenleyenler ile suikastın aydınlanmasını engelleyenler aynı güçler olmuşlardır. Kışlalı suikastı, yeni bir balans ayarı denemesidir. 28 Şubat sürecinin yeni bir adımıdır. 28 Şubat süreci devam etmektedir. Çünkü emperyalizmin işbirlikçisi sermaye iktidarının yıkım ve peşkeş saldırıları devam etmektedir. Asıl amaç, işçi ve emekçileri devrimci sınıf çıkarları etrafından birleşmekten ve mücadeleden alıkoymaktır. Yıkım ve peşkeş saldırılarına karşı direnişi bastırmaktır. Katliam ve suikastlar karşısında kitle mücadelesindeki her duraksama, her geri adım, faşist devletin amacını nail kılacaktır. Bu ise katliam ve provokasyonları az masraflı bir yönetim tarzı olarak git gide öne çıkaracaktır. İşçi sınıfı ve ezilenlere karşı devletin ve devletler arası emperyalist siyasetin suikast bombaları aracılığıyla yürütülmesine meydanı daha fazla açacaktır. Emperyalizmin ve faşizmin bu kanlı planlarını sadece kitlelerin örgütlü militan mücadelesi bozabilir.

Bilindiği gibi 26 Eylül'de Ulucanlar Cezaevi'nde devlet planlı bir katliam yapmıştır. Bizzat ordunun Kürt illerindekine benzer katliamlarda kullandığı JİTEM'ci katillerle cezaevi idaresinin el ele verip gerçekleştirdiği bir katliam. Bunun sonucunda 10 devrimci tutsak vahşice katledilmiş, 50'ye yakın tutsak da ağır şekilde yaralanmıştır. Bir kısmının vücudunda hala kurşunlar duruyor ve hiçbirinin tedavisi gereğince yapılmıyor. Yaralı halde zorla sevk edilen tutsaklara dönük bu uygulamalar devletin katliam politikasının uzantısı olmaktadır.

Bu katliamdan birkaç gün sonra, bu sefer Adana'da genç bir devrimci ve bir işçi olmak üzere iki insan evlerinde kurşun yağmuruna tutularak katledildiler. Medya bu olayı önce terör örgütünün hücre evine baskın biçiminde verdi. Katledilenlerin ailesinin de tepkisiyle, olay, yanlışlık sonucu oldu gibi gösterilmeye çalışıldı. Ancak burada net olan bir şey vardı ki, devlet, kendi keyfi kanlı icraatlarını gizleyip saklamıyor, tersine bu uygulamaları toplumda meşrulaştırmaya, olağanlaştırmaya çalışıyordu. Olaydan sonra İçişleri Bakanı Tantan'ın "polis boş yere adam öldürmez" vb. açıklamaları bunun ifadesi oldu.

Bunlarla birlikte, özellikle depremin geniş kitlelerde devlete olan güvensizliği arttırdığı bilinmekte ve sorunların ağırlaşarak sürmesiyle bunun bir patlamaya dönüşmesi beklenmektedir. Kış kapıya dayanmıştır, buna rağmen depremzedelere verilen ev sözleri yerine getirilmemiştir. On binlerce insan yağmur ve soğuk altında ince çadırlarda hayatta kalma savaşı vermektedir.

Kışlalı'nın öldürülmesinden üç gün önce ise Fazilet Partisi milletvekili Merve Kavakçı'nın evine DGM savcısı Nuh Mete Yüksel tarafından gece baskını düzenlendi. Bunun üzerine Cumhurbaşkanı'ndan Başbakanı'na kadar bütün meclis takımı Kavakçı'ya yapılan müdaheleyi kınayarak, sözde insan hakları savunucusu kesiliverdiler. Başkentin göbeğinde, dört duvar arasında, bedenlerinden ve ellerinden başka bir silahı olmayan devrimci tutsakların işkencelerle, kurşunlarla, alçakça, vahşice katledilmeleri sırasında ne yapmıştı bu "insan hakları savunucusu" meclis takımı? Katliamı alkışlamış ve yeni katliamlar için saldırılarını sürdüreceklerini beyan etmişlerdi.

Merve Kavakçı'nın gözaltına alınmak istenmesi işi, DGM savcısının kendi başından çıkmayacağına göre, bunun arkasında olağan gündem çarpıtma manevralarının ötesinde daha derin amaçlar olmalı. Nitekim bu olaydan birkaç gün sonra A.Taner Kışlalı'ya suikast yapıldı. A.Taner Kışlalı 28 Şubat'ı, orduyu destekliyor, şeriatçılara karşı Kemalizmi, laikliği savunuyordu. Bu suikastın geniş kitlelerde bırakacağı etki, şeriatçı örgütler tarafından laik rejime karşı bir saldırı olarak tertiplendiği yönünde olacaktı. Böylece 28 Şubat manevralarının temel gerekçesi olan "laik rejim şeriatçıların tehdidi altında" ve temel çağrısı olan "laik rejimi korumak için ordunun etrafında kenetlenelim", yeniden ısıtılmış oldu. Bu işten şeriatçı örgütler değil, kitle desteğini korumak için bu tür ısıtmalara ihtiyaç duyan ordu ve onun şahsında tekelci sermaye iktidarı kazançlı çıktı. Yakın dönemdeki benzer örnekler ve bütün bir '80 öncesi CİA talimnamesi doğrultusunda yürütülen kontr-gerilla katliamlar zinciri de gösteriyor ki, bu suikast da faşist devletin işidir.

Amaçları;

* Ortamı terörize ederek toplumsal muhalefeti sindirmek,
* Laik-dinci sahte kutuplaşmasını tırmandırmak, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri bu temelde saflaştırmak ve yedeklemek,
*Ordu arkasındaki kitle desteğini tazelemek,
* Yarattıkları terör ortamını bahane ederek faşist devlet terörünü alenen şiddetlendirmek ve meşrulaştırmak,
* Yıkım ve peşkeş saldırıları karşısında işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin direnişini bastırıp ezmek,

Böylelikle emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin yıkım ve peşkeş programını hayata geçirmektir.

Kapsamı ve şiddeti 12 Eylül faşist darbesinin gerekçeleriyle kıyaslanabilir olan yıkım ve peşkeş programını hayata geçirmenin yolu, yöntemi ne olmaktadır? İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin buna razı olmayacakları ve tüm güçleriyle direnecekleri açıktır. Emperyalizmin ve işbirlikçisi sermayenin yıkım ve peşkeş saldırılarına karşı bu direniş nasıl kırılmaya çalışılacaktır?

İşte yöntemleri Gazi katliamıdır, Ulucanlar katliamıdır, Adana katliamıdır. Yöntemleri grevci, direnişçi işçilere saldırmaktır. Değişik kesimleri hedef alan suikastlarla toplumu bir bütün olarak terörize etmek ve böylece toplumsal muhalefetin devrimci gelişmesini engellemektir.

Düzen korosu ise, bir yandan suikastta devletin gizli parmağını inkar etmekten geri durmazken, diğer yandan da Kışlalı'ya suikastın Türkiye'nin AB'ye girmesini istemeyen Susurluk kalıntısı çeteler tarafından tertiplendiğini iddia ediyorlar. Bunun 28 Şubat'a ve orduya karşı devlet içindeki Susurluk'un meydan okuma eylemi olduğunu iddia ediyorlar.

Reformistler de, sahneye konulan katliam ve provokasyonlar zincirinin Türkiye'nin dünya ile bütünleşmesini, AB'ye girmesini istemeyen güçler tarafından tertiplendiğini öne süren düzen korosuna katılıyor. Böylece, emperyalist dünya ile daha ileri bir bütünleşmeyi isteyen, bunun tercümesi olan İMF programlarını, peşkeşi ve yıkımı dayatan düzen ve devlet güçleri demokrasinin temsilcisi oluveriyorlar! Bu yolda sergilenen tüm kanlı icraatlar ise AB sürecine karşı çıkan bir takım "hayali güçler"in üzerine yıkılıyor. Tüm anti-demokratik uygulamaların, baskıların, katliamların, provokasyonların tertipçisi bunlar oluyor! Böylece devletin, tekelci sermayenin, emperyalizmin kendisi temize çıkıyor! Hatta tüm bu kesimler saldırının hedefi olarak "mağdur" oluyor!

Ulucanlar katliamı mı? Türkiye'nin AB'ne girmesini, Türkiye'nin demokratikleşmesini istemeyen bir takım gizli güçler tarafından tertiplendi! Adana infazı da öyle! Aralık zirvesi öncesinde Türkiye'nin imajını bozmak isteyen güçlerin tertibi!

Peki bütün bu katliamlar ve provokasyonlar, AB'nin yolunda ilerlenmesinin gerekleri ve yan ürünleri olmasın sakın! Faşist terör, baskı ve katliamlar, Türkiye'de sermayenin sınıf iktidarının, devlet yönetiminin temel gerekleri olmasın sakın! Reformizm mezarlıkta ıslık çalıyor. Masabaşında diplomasi yoluyla demokrasiyi tesis etme hayallerini ayakta tutabilmek için, sınıflar mücadelesinin en basit gerçeklerine gözlerini kapatıyor.

12 Eylül faşizmi nasıl 24 Ocak programını uygulayarak "dünya ile bütünleşme" adı altında yıkım ve peşkeş ekonomisinin önünü açmanın anahtarı olduysa, bugün "AB'ye giriş" sürecinin önünü açmanın anahtarı da yine faşist devlet terörü ve katliamlarıdır. "AB'ye giriş" sürecinin önü, yıkım ve peşkeş programının kararlılıkla uygulanması zemininde ve buna karşı direnişin zorbalıkla ezilmesi sayesinde açılabilir.

"AB'ye giriş" süreci demokratikleşme, barış, insan hakları vb.'ni değil, tüm bu alanlarda faşizmin işçi sınıfı ve emekçilere saldırısının daha da yükseltilmesini koşullamaktadır sermaye iktidarı için.

AB'ye üyelik sürecinden, emperyalizmden, ezilen ve sömürülen kitleler adına refah ve demokrasi medet umanlar ve bugün yükseltilen faşist devlet terörünün AB sürecini istemeyenler tarafından tertiplendiğini iddia edenler büyük bir yanılgı içindedirler. Çünkü bu yaklaşımlar, sözde demokrasi adına, kitlelerin emperyalizme ve işbirlikçisi sermaye iktidarına karşı sınıf mücadelesinin karşısına çıkmakta ve mücadeleyi frenlemektedir. Böylece, sözde AB sürecinin ilerletilmesi ve demokratikleşme beklentisi adına, işçi-emekçi kitle mücadelesinin geriletici basıncından kurtularak daha da pervasızlaşan faşist devlet terörünün daha da azgınlaşmasının zemini döşenmektedir.

Reformizmin sözde demokrasi adına diplomasi pratiği, bombalı faşizm ile bombasız faşizm arasında bombasızdan yana tercih yapmak sınırlarına kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gerilemiş durumdadır. Sözde yumuşama ve demokratikleşme adına yarattıkları ve savundukları bu mücadeleden, sokaklardan, eylemden geri durma ve barış adına girilen teslimiyet ortamını fırsat bilen faşist devlet güçleri, toplumsal muhalefeti etkisiz kılmak için suikast bombalarını daha fazla kullanmaktan geri durmayacaklardır.

Faşist kontr-gerilla aygıtı, kendi evlatlarını yemekten ve yedikten sonra cenaze törenine tam tekmil katılmaktan geri durmamıştır. Uğur Mumcu için devlet töreni düzenleyenler ile suikastın aydınlanmasını engelleyenler aynı güçler olmuşlardır.

Faşist baskı, terör ve katliamlar, iktidardaki sınıfın devlet politikasıdır.

Devlet içinde demokratikleşmeden yana ve demokratikleşmeye karşı şeklinde oluşmuş ve birbiriyle mücadele eden taraflar ve güçler yoktur.

Diğer yandan, burjuva cephede ve devlet içinde AB sürecine karşı olan kaydadeğer bir güç de yoktur.

Susurluk'ta açığa çıkan çete bağlantılarının üzerinin örtülmesi sebepsiz değildir. Zira bu bağlantıların arkasında boylu boyunca devlet aygıtının kendisi vardır ve devlet Susurluk sonrasında da bu yapısını çeki düzen vererek korumuştur. Düzenin ayakta kalabilmek için demokratikleşmeye değil, çeteleşmiş faşist devletin tahkimine ihtiyacı vardır. Devletin suikast ve katliam örgütlediği ve örgütlemeye de devam edeceği gerçeği, bizzat soruşturmayı yürüten Kutlu Savaş tarafından itiraf edilmiş ve savunulmuştur.

Dolayısıyla, bu suikastın da (sermaye ve devlet içindeki değişik kesimlerin ve bunların dış bağlantılarının rolü ve çıkarları her ne olursa olsun) faili ve sorumlusu bir bütün olarak sermaye devleti, sermaye iktidarıdır. Çürümüş kapitalist düzenin mafya ekonomisini, çete devletinin suikast, katliam vb. yöntemlerle yürüttüğü faşist terör rejimi tamamlamaktadır. Faşist baskı ve terörle, katliamlarla, provokasyonlarla toplumsal muhalefeti ezmek ve düzeni ayakta tutmak geleneksel bir devlet politikasıdır.

Kışlalı suikastı, yeni bir balans ayarı denemesidir, 28 Şubat sürecinin yeni bir adımıdır.

28 Şubat süreci devam etmektedir. Çünkü emperyalizmin işbirlikçisi sermaye iktidarının yıkım ve peşkeş saldırıları devam etmektedir. Asıl amaç, işçi ve emekçileri devrimci sınıf çıkarları etrafından birleşmekten ve mücadeleden alıkoymaktır. Yıkım ve peşkeş saldırılarına karşı direnişi bastırmaktır.

Katliam ve suikastlar karşısında kitle mücadelesindeki her duraksama, her geri adım, faşist devletin amacını nail kılacaktır. Bu ise katliam ve provokasyonları az masraflı bir yönetim tarzı olarak git gide öne çıkaracaktır. İşçi sınıfı ve ezilenlere karşı devletin ve devletler arası emperyalist siyasetin suikast bombaları aracılığıyla yürütülmesine meydanı daha fazla açacaktır. Emperyalizmin ve faşizmin bu kanlı planlarını sadece kitlelerin örgütlü militan mücadelesi bozabilir.

Yıkım ve peşkeş saldırılarına karşı militan sınıf mücadelesini yükseltelim!
Faşizme karşı tek yol devrim!

"1000 operasyon"un yeni kurbanı: A. Taner Kışlalı

Kontr-gerilla işbaşında!..

Ne zaman demokrasiden söz etmek için ağızlarını açsalar ortalığı kan kokusu kaplıyor. Ya da tersinden, ne zaman kanlı planlar kursalar, "demokrasi tartışmaları"ndan geçilmiyor. Çünkü örnek aldıkları, eğitimini gördükleri "demokrasi" efendilerinin demokrasisidir. Onlar demokrasi ninnilerini dünya jandarması emperyalist ABD'nin kanlı beşiğinde dinlemişlerdir.

Son "demokratik açılım"larını, 40 bin işçi-emekçinin kurban törenleriyle başlatmışlardı.

Yetmedi... Hemen ardından 10 işçi-emekçi önderini, 10 yiğit devrimciyi hunharca katlettiler. Efendilerinin huzuruna tam bir liyakatla çıkabilmek ve yüksek taltiflerine mazhar olabilmek için. Oldular da...

Ama yetmedi, yetemezdi... Her yanından dökülen çürümüş düzenlerini ayakta tutabilmelerinin başka hiçbir yolu yoktu. Kan, daha çok kan içerek sürdürebilirlerdi asalak varlıklarını. Yeni katliamların yolunu düzlemek için, düzenin sadık savunucularından da kurban vermekten çekinmezlerdi.

Bu kez seçilen kurban Kışlalı'ydı. Tıpkı İpekçi ve Mumcu gibi... Kışlalı da onlar gibi su katılmamış bir devletçiydi. Ödüllü şanına layık bir devlet töreni oldu. Harbiye marşıyla yürüdüğü yol kontr-gerilla pususuyla kesildi. Ve yine ordu tarafından, 75. yıl marşıyla uğurlandı.

Ama bitmedi... "1000 operasyon" sürüyor. Şimdi namlunun ucunda kim var, sadece kanlı planların sahipleri bilebilir. Ne var ki, namlunun ucundaki gerçek hedefi biz biliyoruz. Hem deneyimlerimizle sabittir, hem CİA'nın "Talimname"leriyle.

Düzen cephesi Kışlalı cinayeti için binbir senaryo yazdı. Nedenleri, failleri, hedefleri üstüne binbir faraziye ortaya attı. Farklı sonuçlara götürseler de, hedef konusunda isabetli bir tespitleri de vardı: Kurban Kışlalı seçilse de asıl hedef Kışlalı'nın şahsı değildi...

Evet, asıl hedef Kışlalı'nın şahsı değildir. Ama, "demokratik cumhuriyet", "AB süreci", "laiklik" vb. de değildir. Çünkü bu, bir imha yoluyla sindirme hareketinin, bir kontr-gerilla operasyonunun bir parçasıdır. Doğru yanıt için sorular doğru sorulmalıdır. Sindirilmek istenen kimlerdir, sindirmeye çalışan kim? Ya da, kimin kimi sindirmeye ihtiyacı vardır?

İMF'nin yıkım programlarına kimin ihtiyacı varsa, kontr-gerillanın sindirme operasyonlarına ihtiyaç duyanlar da onlardır.

Ve özelleştirmelerle, tahkimle, mezarda emeklilikle, işsizleştirme-örgütsüzleştirme ile köleleştirilmek istenen kimlerse, saldırıların yolunun düzlenebilmesi için onlar sindirilmek istenmektedir.

40 bin deprem kurbanına duyulan öfkedir kanla bastırılmaya çalışılan...

Aç ve açıkta bırakılan, her geçen gün perişanlığı artırılan, yardım eli yerine polis copu uzatılan depremzedenin feryatlarıdır...

Özelleştirme saldırısına karşı, "başımızı verir işimizi vermeyiz" diyen kundura işçilerinin talepleridir...

Uygulama kararlılıklarını her fırsatta vurguladıkları İMF'nin yıkım saldırılarının, sınıfı köleleştirmenin son adımları olduğunu onlar da biliyor. Ve işçi sınıfına kolayından boyun eğdiremeyeceklerini de... Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinden, 15-16 Haziranlar'dan, DGM ve Tariş direnişlerinden biliyorlar. Büyük Ekim Devrimi'nden biliyorlar.

Varoşlardan yankılanan zincir şakırtılarıyla bölünüyor uykuları, kabuslar içinde sabahlıyorlar. Soya soya, sömüre sömüre, "zincirlerinden başka kaybedecekleri" hiçbir şey bırakmadıkları ücretli kölelerinin, "bir gün varoşlardan inip gırtlaklarını keseceklerini" de biliyorlar. Yıkım programlarıyla, baskı rejimleriyle, kontra saldırılarıyla bu sonu bizzat kendilerinin yaklaştırdıklarını da, bu korkunç hayaletin nihayet bir mezar kazma programına sahip olduğunu da biliyorlar. Ve sanıyorlar ki, program yazıcılarını imha ederlerse programı ortadan kaldırabileceklerdir. Sanıyorlar ki komutanlarını saf dışı bırakabilirlerse orduyu dağıtabileceklerdir.

Ama hesap edemedikleri, anlayamadıkları ve asla da anlayamayacakları bir şey var: Proletarya ordusu, kurmayından neferine kadar, tamamıyla gönüllülerden oluşma bir milis kuvvetidir. Proletaryanın kurtuluş mücadelesi her gün yeni kurmaylar mezun eden bir büyük okuldur. Proletarya ordusu burjuvaların paralı ordularına benzemez. Kendileri için, kendi yaşamlarını ve özgürlüklerini savunmak için savaşanlar, "şehitlerinin başlarına basarak", düşenin elinden bayrağı alıp daha yükseklerde dalgalandırarak yürürler. Proletarya ordusunun saflarında, bir gün gelip tüfeği sağ omuzdan sol omuza aktaracak, düşman sınıfın neferleri yoktur. Proleter ordusunun kurmayları kendi ordusunun içinde zırhlı araçlarla, korumalarla dolaşmazlar.

Bu gerçekler sınıflar mücadelesinin abc'sidir. Ve bu abc'ye gündeme ilişkin son bir madde eklenebilir: Kapitalist sınıf, sonunu geciktirmenin son çaresi olarak, karşı-abc'sini geliştirmiştir. Bu, "gizli devlet", "derin devlet", "Susurluk devleti" adlarıyla da tanınan kontr-gerilla devletidir. Sermayenin bu kontr-abc'sinde; kitle katliamlarından suikastlere, kaçırma-kaybetmelerden işkence ve infazlara, yalan haber yaymadan provokasyonlara kadar her türlü kirli savaş stratejisi yazılıdır. CİA "talimnameleri" çerçevesinde gerçekleştirilen "1000 operasyon"un sadece düzen cephesinden seçilen kurbanları bile, Merve'nin türbanıyla örtülemeyecek kadar fazladır. Ama ne gariptir ki, kurbanların en yakınları ve kurbanlığın en yakın adayları dahi, kendi elleriyle kendi gözlerine türban bağlayarak, boyunlarını cellada uzatmaya devam ediyorlar.

Oysa, Kışlalı cinayeti üzerine karaladıkları bayat senaryolarla sistem savunuculuğu yapmaya çalışanlar, CİA'nın "Kontr-gerilla Operasyonları"na, hatta sistemin savunucularının kaleminden çıkma "Susurluk Raporu"na ve Susurluk sürecinde bizzat kendilerinin yazıp-çizdiklerine bir kez daha dönüp baksalar, yine aynı katili göreceklerdir: Kurbanlarının kanı pahasına korumaya çalıştıkları çete devletini...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tarihe not düşen" konuşmanın gerisinde kontr-gerilla var

Vural Savaş, Kışlalı cinayetinin esrar perdesini araladı

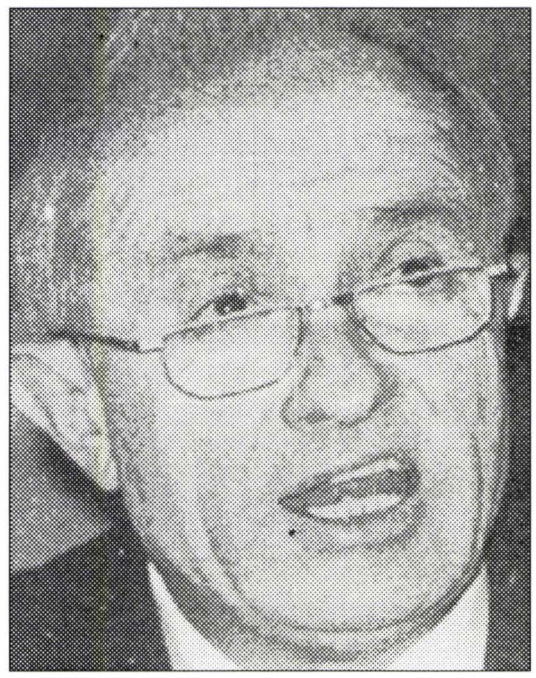

Medyanın ahmakları ve akıllıları Kışlalı cinayeti üzerine binbir senaryo yazadursun, yargının tepesindeki savcı olayı çoktan aydınlatmış bulunuyor.

Konuşmasına "tarihe not düşürmek" istediğini belirterek başlayan Savaş'ın "muhtıra"sı, baştan sona ipuçlarıyla dolu. Sadece Kışlalı cinayeti de değil, İMF'nin yıkım programından deprem yıkımına, Ulucanlar katliamından Adana katliamına kadar son siyasal sürecin bütünlüklü bir tahlilidir bu konuşma. Kışlalı cinayeti de ancak bu bütünlük içinde anlaşılabilir ve aydınlatılabilir.

Düzen içi tepkilerde bile "savaş ilanı" olarak adlandırılan konuşmanın satırları "şeriata karşı savaş" naralarıyla yüklü. Peki ya satır araları?

Savaş'ın, "irticaya karşı savaş!" naraları eşliğinde önerdiği 8 maddelik önlemler paketinin sadece bir maddesi dinci harekete yöneliktir (7. madde: *"İrtica "nın giderek arttığı gözönünde tutularak, Anayasa'mızın 24/son maddesi yeniden hayata geçirilmeli, bu amaçla Ceza Kanununa, 163. maddenin benzeri bir hüküm konulmalıdır.*). 8. madde ise "yargıya müdahale edilmemesi" talebinden ibarettir. Aşağıda bazı bölümlerini aktaracağımız diğer 6 madde ise, baştan sona, toplumsal muhalefetin bastırılmasına yönelik önlemler paketi niteliğindedir. Önerilen "önlem"lerin tümü faşist, tümü devlet terörünü azdırıcı niteliktedir. Hedefe de yine toplumsal muhalefetin devrimci öncüsü, onun bir parçası olan tutsak devrimciler oturtulmuştur.

Öneriler ve örnekler:

Savaş'ın önerisi: *"1- Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunumuz ve Polis Mevzuatımız aynen Alman mevzuatına benzetilmelidir."*

"4- ... Almanya'da bazı devlet organlarına tanınan, hakim kararı olmadan telefonları dinleme, bunları kaydetme yetkisi ile, mektup ve posta gizliliği ile korunan gönderileri inceleme yetkisi, bizim devlet organlarımızdan birine verilmelidir."

Almanya'nın CMUK'u: "Avukat-sanık görüşmesi gizlice bir şey verilmesini önleyecek şekilde yapılır. Gerekli görüldüğü hallerde avukat-sanık görüşmesi sırasında, araya "ayırıcı cam" konulabilir. Terör örgütünün eylemlere devamı etmesi halinde sanık ile avukatın görüşmelerine kısıtlama getirilebilir. Casusluk, terörizm ve rejime yönelik suçlarla, örgütlü suçlara karşı yapılan mücadele sırasında, gizli dinleme ve izleme yapılabilir. Bu dinleme ve izleme hakim kararı olmaksızın gerçekleştirilebilir."

Savaş'ın önerisi: *"2- Terörle Mücadele Kanunumuzun ile İngiltere Terörle Mücadele Kanunu arasında paralellik sağlanmalı; 'sansür' uygulaması dahil, İngiliz hükümetine yasa ile verilen yetkiler, bizim hükümetimize de verilmelidir."*

İngiliz Terör Kanunu: "Terör örgütlerinin toplantısına katılanlar ile yardım edenler 10 yıl hapisle cezalandırılır. Terör örgütlerini destekleyen nitelikte müzik çalanlar ile pankart taşıyanlar 6 yıldan az olmamak üzere hapisle cezalandırılır. Terör örgütleri veya yasaklanmış bir faaliyet için para ve yardım toplayan kişiler 14 yıl hapisle cezalandırılır. Teröristler hakkında bilgilere sahip olduğu halde bunları polise vermeyen kişiler 5 yıl hapisle cezalandırılır."

Savaş'ın önerisi: *"3- ... Yunanistan Basın Kanununda ilgili hükümler, aynen Basın Kanunumuza aktarılmalıdır."*

Yunan Basın Yasası: "Silahlı kuvvetlere ait gizli bilgilerin neşredilmesi halinde, gazete, dergi ve diğer yazılı yayınlar toplatılır. Cumhurbaşkanı'na hakaret edilmesi halinde yazılı yayınlar toplatılır. Devletin toprak bütünlüğüne ve rejimine yönelik tehdit oluşturacak yazılı yayınlar toplatılır. Kamu ahlakına aykırı yazılı yayınlar toplatılır."

Ve iki tane de "yerel ve özgün" öneri:

"5- ... teröristlerin koğuşları, 'Kurtarılmış Bölge' olmaktan kurtarılmalıdır ve terör suçlarından hüküm giymiş sanıkların cezalarının infazı, askeri cezaevlerinde yapılmalıdır."

"6- ... Doğu'daki illerimizde yaşayan vatandaşlarımızın, seçimlerde kullandığı bir oy, büyük şehirlerimizdeki vatandaşlarımızın üç oyuna eşit tutuluyor. Gelecek seçimde bu fark daha da artacak...", dolayısıyla Kürt oyları kısıtlanmalıdır.

Savaş'ın "sağ gösterip sol vurma"ya çalıştığı çok açık.

Peki neden? Buna neden ihtiyaç duymaktadır(lar)?

Çünkü; düzen solunun dağılmaması, yeniden yeniden yedeklenmesi gerekiyor. Çünkü düzen solunun ancak laik cenahta ve ancak şeriata karşı toparlanabileceğini, toplumsal muhalefetin dışında-devletin peşinde konumlandırılabileceğini düşünüyor(lar.)

***"Sivas'ta vatandaşlarımızı diri diri yakanların** avukatlığını yapan, İBDA-C militanlarını cezaevinde ziyaret eden kişiyi Adalet Bakanı yapanları,"* diyor Savaş. Sanıyor ki kimse sormayacak; Sivas'ın katilleri ne oldu? O Adalet Bakanı'nın tek suçu İBDA-C'cileri ziyaret miydi? Yasalarınızda tutsakları katletmek görevden mi sayılıyor?

Çünkü; dikkatlerin kontr-gerilladan, dolayısıyla devletten ve ordudan uzaklaştırılması gerekiyor. Yeni "1000 operasyon"lar için yolun düzlenmesi, hedefin şaşırtılması gerekiyor.

Bunun için, *"'Komplo teorileri' üreterek, 'Tüm Cumhuriyetçileri kontrgerilla öldürtüyor' diyerek, İBDA-C'nin ölüm listelerini, bir belediye başkanının gözü dönmüş bir şekilde ve gözü dönmüş kalabalığa karşı, adımı söyleyerek, kameralar önünde benim için 'vur emri' verdiğini unutturmaya çalışacaklar,"* diyor Savaş.

Sanıyor ki kimse sormayacak; Doğan Öz, Orhan Yavuz, Abdi İpekçi, Ümit Kaftancıoğlu, Cavit Orhan Tütengil ve daha onlarca "cumhuriyetçi" de mi şeriatçıların suikastine kurban gitti? Bundan eminseniz neden ortaya çıkarmadınız? Bundan eminseniz, "Susurluk Raporu"nda yazdıklarınızdan mı emin değilsiniz?

Çünkü; devlet terörünün yoğunlaştırılması gerekiyor ki, sınıf hareketinin devrimci öncüleri dışarda ve içerde imha edilebilsin. Çünkü devrimci öncü imha edilebilmeli ki, işçi-emekçi kitleler emperyalist tahakküme kölece boyun eğdirilebilsin. Uluslararası tahkime, özelleştirme peşkeşine, mezarda emekliliğe sözle, yazıyla, eylemle karşı çıkmaya niyetlenenler, işkence-hapis-askeri cezaevlerinde infazla tehdit edilip sindirilebilsin.

Savaş'ın ağzından konuşanın kontr-gerilla olduğu çok açık.

Peki nasıl? Kontr-gerilla neden bugün ve bu yolla müdahale ediyor siyasi süreçlere?

Çünkü; seçimlerle noktalanan son tahkim operasyonu çoktan boşa çıkmıştır. Seçim tahkimatının ortaya çıkardığı koalisyon, daha görev başı bile yapmadan girdiği İMF ilişkileriyle yıpranmış, ilk görev olarak dayattığı iktisadi-sosyal yıkım yasalarıyla yıpranmış, işçi-emekçi sınıfla çatışmayı tırmandırmıştır. Hemen ardından yaşanan deprem yıkımı ise, sadece hükümeti değil, Cumhurbaşkanı'ndan ordusuna, belediyelerinden Kızılay'ına kadar tüm devlet kurumlarını teşhir etmiş, hırpalamış, yerin dibine batırmıştır.

Ne var ki, devletin yıprandığı için görevlerini ihmal etme lüksü yoktur. İMF'nin yıkım yasalarını hayata geçirmek zorundadır. Efendilerinin gözüne girmek için İsrail ittifakını, Ortadoğu jandarmalığını pekiştirmek zorundadır. Bunları ihmal edemez, etmeye kalksa da izin verilmez.

Lakin bu yıpranmışlıkla bu görevleri hakkıyla yerine getirmenin de imkanı yoktur. Devlet, özellikle de ordu, yeniden tahkim edilmelidir.

Türkiye'de tahkim operasyonlarının hazırlık aşamaları, onyıllardır, neredeyse tıpkısının aynısıdır. Çünkü tek merkezden yönetilmekte, tek "talimname" kullanılmaktadır. Bu, her darbe öncesi böyle olduğu gibi, her örtülü darbe öncesi de, her "tahkim operasyonu" öncesi de böyledir.

Adım adım gidersek:

1. Ordu şeriata karşı cihat ilan eder,
2. Kontr-gerilla birkaç ünlü "laik"e suikast düzenler,
3. On binler "Türkiye laiktir laik kalacak!" sloganının peşine takılır. Dolayısıyla "cihad"a karşı savaşın genel kurmayının, dolayısıyla "laik-demokratik cumhuriyet"in.

Bu toz-duman arasında onlarca devrimci işkencede, infazlarda, cezaevlerinde imha edilir.

Bu toz-duman içinde on binlerce işçi işten atılır, ücretler düşürülür, esnek üretim dayatılır, mezarda emeklilik yasalaşır, uluslararası tahkim kabul edilir, KİT'ler satılır, ülke emperyalizme peşkeş çekilir.

Özetle; Savaş'ın çektiği savaş bayrağı işçi sınıfına, emekçi kitlelere ve onların devrimci öncüsüne karşıdır. Sembolü gamalı haç, sahibi kontr-gerilladır.

Her zamanki gibi, başarıp başaramayacağı ise tamamıyla sınıf hareketinin seyrine, sınıf devrimcilerinin inisiyatif, irade ve becerisine bağlıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Basından yorumlar

Perdenin arkasında kontr-gerilla önünde Vural Savaş

Kanlı Pazar'dan bugüne...

30 yıl önce, bizler genç yaşta Kanlı Pazar'ları gördük, elinde muştayla bir insanı delik deşik eden canilere toplum olarak hiç tepki göstermedik...

Kahramanmaraş katliamından ders alamayan ülkemin aydınları, yıllar sonra Sıvas'ta Madımak Oteli'nde onlarca demokratın alevler içinde kalan bedenleri karşısında bile ''komplo teorileri'' kurdu, suçu Aziz Nesin'in üstüne attı...

Nice yargısız infaza göz yuman toplum, Çetin Emeç'in, Turan Dursun'un katillerinin yakalanıp yargılandığını sandı, türlü aldatmacalara kandı, Musa Anter'in katledilmesini bile türlü yalanlarla örttü... (...)

Bir puslu Ankara sabahında öldürülen savcı Doğan Öz'ü, Erzurum'da katledilen Orhan Yavuz'u anımsadım...(...)

Aynı gece NTV'de Sadık Avundukluoğlu ile konuşurken, anlattıkları bizi bir kez daha düşündürüyordu... DGM Başsavcısının engellemesi, Uğur Mumcu cinayetinin bugüne dek neden çözülemediğinin kanıtıydı... Zincirin halkaları giderek çoğalıyordu... (...)

Bizler sağırlar ve körler ülkesinde yaşıyor, türlü kandırmacalarla kendimizi avutuyorduk...

Hikmet Çetinkaya, Cumhuriyet/25 Ekim 99

Cinayetler zinciri

'Cinayet saatindeyiz,' diye devam ediyorum derin bir iç sıkıntısıyla, saatli bombalar ayarlanmış. Ulucanlar'ın üzerinden daha dört hafta geçmedi. Kolayca sonuçlandırılabilecek bir direniş bahane edilerek dört duvar arasında, devletin korumasındaki mahkûmlara toplama kamplarına rahmet okutacak yöntemler uygulandı. On ölü, tedavisi geciktirildiği, engellendiği için kimi sakat kalacak onlarca yaralı... Cenazelere katılanlar coplandı, tutuklandı. Suçu ölenlerin üzerine atmak, cinayeti meşrulaştırmak için çok şey yapıldı. (Bu bence cinayetten de ağır, kurbandan, geriye kalan son şeyi, katili taşa dönüştürecek, mahkûm edecek o son bakışını da elinden alma çabası...)

Daha kanlar kurumadan, Adana'da bir yargısız infaz daha gerçekleşti. Örgüt üyelerini öldürmeyi sorumluluk alanlarında sayan, yargı, savunma hakkı, suça göre ceza gibi kavramları umursamayan güvenlik güçlerimiz, yanlışlıkla birini daha öldürmeselerdi gündeme gelmeyeceklerdi. (Tutuklanan altı polisten beşi bir gün içinde tahliye edildi.) Hukuk adamlarının bile kendilerini hukuktan üstün gördüğü bir ülkede, bunu doğal karşılayanları yanıtlamak zor.

Son olarak, gazeteci, yazar, üniversite hocası, Kemalizm'in önde gelen ideologlarından, ılımlı kişiliğiyle tanınan Ahmet Taner Kışlalı sinsice öldürüldü. Uzmanlara göre cinayet 'profesyonelce' işlenmiş. Kimilerinin adam öldürmeyi meslek edindiğini, kimilerinin hedef gösterdiğini, kimilerininse kargaşa, kuşku, korku ortamından çıkar sağladığını yeniden hatırladık. (...)

İktidarın Susurluk'a açılan derin labirenti, yanıp sönen milyonlarca ışığa karşın karanlıkta kaldı.

Aslı Erdoğan, Radikal, 26 Ekim '99

"Nereden biliyorsunuz?"

Dün de, Başsavcı **Vural Savaş, "can güvenliği tehlikede bir vatandaş olarak"** konuştuğunu belirterek, olağandışı bir yönteme ve üsluba başvurdu. Elbette, kim olursa olsun, can güvenliği tehlikede olan, tehdit alan herhangi bir vatandaş çeşitli taleplerde bulunabilir. Ama **Savaş,** korunma gibi taleplerde bulunmadı. Tam tersine; devletin, rejimin, Cumhuriyet'in korunması adına bu ülkenin vatandaşlarının daha çok izlenmesini, daha çok gözlenmesini, daha çok sıkıştırılmasını talep etti.

Bir hukukçunun yasalarla ilgili eleştirileri yahut önerileri olabilir. Ancak, Başsavcı, toplumu, aydınları **"kafadan"** sanık sandalyesine oturtamaz. Demokrasinin temel platformlarından olan parlamentoyu, toptancı ve totaliter bir mantıkla sanık sandalyesine oturtamaz. O parlamentoyu oluşturan halkın oylarını, dolayısıyla milletin iradesini bir terminatör gibi yok sayamaz. Umutsuzluk, karamsarlık, çaresizlik, çözümsüzlük pompalayarak, **"tek çare askeri müdahale"** demeye getiremez.

Bir başsavcı, **"müjde"** verir gibi, **"Terörün artarak devam edeceğini"** söyleyemez. Bir başsavcı, görevi araştırmak, soruşturmak iken, **"Faili meçhul cinayetlerin aydınlanamayacağını"** söyleyemez. Hem işi, görevi ile bağdaşmaz; hem de **"nereden biliyorsunuz"** sorularına muhatap olur.

Umur Talu/Milliyet/27 Ekim 99

"Baskı rejimi"ne doğru...

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı, "can güvenliği tehlikede bir yurttaş" kimliğiyle yaptığı açıklamada şiddetin değil, düşüncenin önünü kesecek hukuki düzenlemeler, izinsiz dinlenecek telefonlar, sansür ve yeni ceza yasaları önerdi. (...)

Mesajı tercümeye gerek var mı?

Bütün dillerde, terörün amacı tam da budur:

Toplumda panik yaratmak, demokrasiye güvensizliği arttırmak ve "birileri gelip kurtarsa" duygusunu körükleyerek en sert önlemleri dayatmak... Sanki faili meçhul cinayetlerin en yoğunlaştığı dönem, telefonların izinsiz dinlendiği dönem değilmiş gibi... Sanki bizzat Başbakan, kendisine düzenlenen suikasttan, kontr-gerillayı sorumlu tutmamış gibi...

Şimdilerde bunları söylemek suç sayılıyor. Ama ne yapalım ki, Siyaset Bilimi kitapları da böyle yazıyor. Şu satırlara dikkat:

"Terörizm, toplumdaki demokratik iletişim kanallarını tıkar ve bir kutuplaşmaya neden olur. Mantığın değil duyguların öne çıktığı böyle bir ortamda, geniş kitleler genellikle devletin yanında yer alır ve en sert önlemlerin destekçisi olur. Bu koşullar özellikle demokrasi deneyimi az olan toplumlarda baskı rejimlerinin oluşumuna çok elverişlidir".

İmza: Ahmet Taner Kışlalı. (Siyasal Çatışma ve Uzlaşma, İmge, 1993) (...)

Laf savcılardan açılmışken size bir başka savcıyı hatırlatayım: O da "Cumhuriyetin savcısı"ydı. Tek farkı, hayata farklı bir noktadan bakmasıydı. 1978'de siyasi suikastlar artınca görüşlerini (o zaman basın toplantısı modası olmadığından) Başbakan'a bir raporla bildirdi. Şöyle yazdı: "Şiddet olaylarının amacı demokrasi umudunu yok etmek, onun yerine faşizmi kökleştirmektir. Devlet içinde yuvalanmış bazı örgütler, devlet aygıtını geniş ölçüde kendi amaçlarına uygun şekle dönüştürerek demokrasi düşmanı akımları iktidar yapmayı öngörmüşlerdir".

Savcının adı, Doğan Öz'dü. Raporunu ilettiği Başbakan'ın adı ise Bülent Ecevit...

Başbakan, raporu alıp çekmecesine koymuştu. Öz, bu rapordan 2 ay sonra sözünü ettiği örgütlerce öldürüldü.

***

Başkalarını bilmem, ama ben Sayın Başsavcı'nın ortaya çıkıp doğrudan siyasete müdahale anlamı taşıyan çıkışlar yapmasını yadırgamıyorum. Yargıtay Başkanı'ndan başsavcısına kadar hukuk adamlarının ülkede olup bitenler karşısında hassasiyet göstermelerini ve cesaretle önlemler tavsiye etmelerini takdirle karşılıyorum. Ancak en kalıcı önlemin, 20 yıl önce ülkeyi darbeye sürükleyen oyunu ve aktörlerini ortaya çıkarmak olduğunu düşünüyorum.

Kimdi Doğan Öz'ün katili?.. Cinayetten mahkum olan sanığın "Milli Savunma Bakanlığı'nda dosyası" olduğunu söyleyen avukatı neyi ima etmeye çalışıyordu? "Sanık bizce suçludur, ancak Yargıtay, kararı 4 kez bozduğundan beraatine karar verilmiştir" diyen askeri mahkeme üyelerine kim baskı yapmıştı? O sanık, daha sonra hangi partinin genel başkan adaylığına soyunmuştu? O parti şimdi af yasasıyla, hangi katliam sanığını kurtarmaya çalışıyordu?

"Can güvenliği tehlikede olan" savcılar, seçim sistemi konusuna harcadıkları mesaiyi, kendi meslektaşlarını katledenlerin izini sürmeye de ayırsalar ve işe o karanlık dosyaların kapağını açarak, hepsi tutuksuz yargılanan çete sanıklarını araştırarak başlasalar, cumhuriyete daha büyük hizmet etmiş olmazlar mı? (...)

Can Dündar/Sabah/27 Ekim 99

Sanki Ankara'da gizli bir savaş yaşanıyor

Bir dönem alışmıştık. Devletin üst kademelerinden gelen eleştiriler hükümet tarafından adeta "emir" telakki edilirdi. Örneğin Anayasa Mahkemesi Başkanı son derece sert bir konuşma yapardı, hükümetler ya sessiz kalırdı ya da bu sözleri onaylayan girişimler için çırpınırdı. Ya da Yargıtay Başsavcısı'nın açıklamaları hükümetin "icra üslubuna" yol gösterirdi. Genelkurmay'ın "muhtıra" niteliğindeki söylemi bile hükümet tarafından "zaten çok geç kalınmış bir açıklama" sözleriyle pişkinliğe vurulurdu.

Ancak son zamanlarda sanki gizli bir savaş yaşanıyor hissine kapılmadan edemiyor insan. Önce deprem felaketinden sonra emekli bir generalin "sıkıyönetim" isteği Başbakan Ecevit'ten çok sert tepki gördü.

Ardından Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcısı Nuh Mete Yüksel'in gece yarısı baskını Ecevit'ten hayli öfkeli bir yanıt aldı.

Dün de Yargıtay Başsavcısı'nın zehir zemberek sözlerine tepki gösteren Ecevit, adeta alay ederek "Sayın Savcı merak etmesin, can güvenliğini sağlarız" dedi. (...)

Ankara'da gizli bir savaş yaşanıyor sanki.

Can Ataklı, Sabah/27 Ekim 99

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İşçisi sınıfı mücadeleyi yükselterek kazanacaktır!

İstanbul Bakırköy de kurulu Sümerbank işletmesinin özelleştirilmesine karşı, işçilerin 'Başımızı veririz, fabrikamızı vermeyiz' şiarıyla başlattıkları direniş kararlılık içerisinde sürüyor.

Sermaye iktidarı daha önce de, özelleştirilme yağması çerçevesinde SEKA arazilerini Koç Holding'e bedelsiz olarak sunmuştu. Özelleştirmeler ile sınıfı tümden örgütsüzleştirmeyi, kazanılmış hakları tümden ortadan kaldırmayı hedefleyen burjuvazi, şimdi de mücadeleci kimlikleriyle öne çıkan iki köklü işletme olan Sümerbank'a ait iki işletmeyi, (Bakırköy Hazır Giyim ve Beykoz Kundura) özelleştirmeyi, fabrika arazilerini ise, yine yok pahasına çeşitli kuruluşlara peşkeş çekmeyi hedefliyor.

Sümer Holding A.Ş. nin aldığı karar doğrultusunda, 1.11.1999 tarihinden itibaren Sümerbank işletmesinin kapatılması ve fabrika yerinin ise Galatasaray Üniversitesi'ne satılması hedefleniyor. Teksif sendikasında örgütlü 950 Sümerbank işçisi ve aileleri, örgütsüzleştirme ve toplu bir tenkisatı da beraberinde getirecek bu karara karşı tepkilerini çeşitli eylemlerle gösterdiler. Başta Bakırköy sahil yolunun trafiğe kapatılması olmak üzere, basın açıklamaları, fabrikada geceleri topluca bekleme, gündüzleri yemek aralarında yaptıkları protesto eylemleri, fabrika önünde çocukları ile zincir oluşturma v.b. Sümerbank işçilerinin kararlı tutumu karşısında. Burjuvazi ise, tepkileri yumuşatarak eylemlerin önünü alma, sınıf dayanışmasının daha da güçlenmesiyle birlikte, iki fabrikanın eylemlerinin özelleştirme karşıtı bir genel eyleme dönüşmesini engelleme amaçlı yeni öneriler sunarak işçileri bölmeyi hesaplıyor.

Devletin, "isterlerse İstanbul içerisindeki çeşitli kamu kuruluşlarında istihdam edilecekleri, isterlerse diğer Sümerbank işletmelerinde konumlandırılacakları" yönlü, tümüyle tepkileri yumuşatmayı ve işçilerin örgütlü birliğini dağıtmayı hedefleyen sözlü önerilere karşı Sümerbank işçilerinin yanıtı, fabrikayı terketmeme, birlik ve dayanışmayı daha da güçlendirme ve mücadeleyi fabrika işgaliyle ileriye sıçratma kararı oldu.

Burjuvazi bununla da kalmıyor, Ankara da Teksif Genel Saymanı İbrahim YALÇINOĞLU ve Deri-İş Genel Başkanı Yener KAYA ile Hükümet kanadından Devlet Bakanı Hüsamettin ÖZKAN'ın bulunduğu ve geçtiğimiz Cumartesi gerşekleşen görüşme sonucunda, "fabrikaların kapatılma kararının ileri bir tarihe ertelenebileceği, bu süre içerisinde de sorunların çözülebileceği" yönünde bir uyuşmaya varıldığı izlenimi yaymaya çalışıyor. Sümerbank işçileri ise; 'fabrikamızı kapattırmayız. Kapatma kararı geri alınıncaya kadar direnişe devam edeceğiz, bu ve buna benzer kararlar/öneriler bizim birliğimizi bozmaya yöneliktir. Buna izin vermeyeceğiz." diyor.

Geceleri fabrikayı terk etmeme eylemini sürdüren Bakırköy Sümerbank işçileri, şimdi de fabrika içerisinde kurdukları çadırlarda nöbet tutuyor. Karar geri alınmadığı taktirde, gerekirse her gece toplu olarak kalabileceklerini, ötesinde süresiz olarak fabrikayı terk etmeyeceklerini belirtiyorlar. Bu eylemlerin dışında, Beykoz Kundura işçileri ile birlikte Ankara'ya yürümek ve burada süresiz oturma eylemleri gerçekleştirmek planları da var.

Sümerbank işçileri, bugün kendilerine dayatılan özelleştirme saldırısının gerçekte tüm sınıf kardeşlerine dönük bir saldırı olduğunun bilinci ile haraket ettiklerini de ifade ediyorlar. Şimdi yapılması gereken direnişteki işçilerle sınıf dayanışmasını her cepheden örmek, bunu eylemlerle ifade etmek, sermayenin topyekun saldırılarını geri püskürtebilmek için birleşik mücadeleyi örgütlemektir. Kazanan mücadele içerisindeki işçi sınıfı olacaktır.

Yaşasın işçi sınıfının mücadele birliği!
Sümerbank ve Beykoz işçileri yalnız değildir!

Beykoz Kundura'da fabrika işgali

Uzunca bir süreden beridir sermaye devletinin Beykoz Kundura Fabrikası'nı kapatma girişimleri boşa çıkarılıyordu. Fakat sermayenin işçi ve emekçilere topyekun saldırısının bir ayağını oluşturan yeni özelleştirme saldırısıyla birlikte, Beykoz Kundura Fabrikasının da 1 Kasım'da kapatılacağı açıklanmıştı. Beykoz'un direniş geleneğini sahiplenen Kundura işçileri bu karara karşı tutumlarını net bir biçimde ortaya koydular. "Fabrikamızı asla teslim etmeyeceğiz. Ölümüne direneceğiz."

Beykoz Kundura Fabrikası'nın kuruluşu Cumhuriyetin kuruluşunun öncesine dayanıyor. Şu an 750 çalışanı var. Son kararla birlikte fabrikanın İstanbul Teknik Üniversitesi'ne devredileceği söylenmesine rağmen, işçiler bunun bir geçiş olacağını düşünüyorlar. Sermayenin Beykoz için hayalleri uzunca bir süreden beri devam ediyordu. 183 dönümlük araziye sahip olan Beykoz Kundurayla birlikte diğer iki işletmenin de (Paşabahçe Cam ve Tekel Rakı) kapatılarak ya da taşınarak, bölgenin rant için sermaye çevrelerine devredilmesi planlanıyor.

Amaçlarının bölgeyi sadece fabrikalardan değil, işçilerinden de temizlemek olduğu, son olarak Rüzgarlı Bahçe halkına gönderilen yazılardan anlaşılıyor. Milli Emlak'tan 400 eve gönderilen yazılarda 15 gün içinde evleri boşaltmaları isteniyor.

Beykoz Kundura işçileri geçtiğimiz hafta Beykoz meydanında gerçekleştirdikleri mitingin ardından yaptıkları basın açıklamasıyla işgal kararlarını ilan etmiş ve uygulamaya başlamışlardı. Tıpkı geçtiğimiz yıl SEKA'da olduğu gibi, 17:30'daki paydostan sonra içeride beklemeye devam ediyor, "Ya kapatma kararlarını süresiz olarak geriye alırlar, ya da buradan ölümüz çıkar" diyorlardı. Buna uygun bir örgütlenme içine de girmişlerdi.[6 kişik üst komisyon, 21 kişilik alt komisyon, 5 kişilik basın komisyonu ve 10 kişilik intihar komisyonu var (ölümü ilk göğüsleyecek 10 kişi)].

Kundura işçilerinin bu iç örgütlenmesi dışında, '86'dan beri bölgede var olan platform, fabrikanın kapatılma kararıyla birlikte genişletilerek, içinde siyasi partilerin, derneklerin, muhtarların, esnafların, sendikaların ve vakıfların oluşturduğu 119 kurumla beslenerek yeni bir platform da oluşturulmuş ve buradan da 19 kişilik bir komite çıkarılmıştı.

Beykoz işçilerinin, diğer iki fabrika işçilerinden sonra, temel destekçilerinden biri de Beykoz esnafı. Çünkü esnafın kaderi de işçilerin kaderine bağlanmış durumda. Beykoz sokaklarını ve dükkanların camlarını Türkiye Deri-İş sendikasının iki çeşit afişi süslüyor. Birincisinde, "Beykoz Deri kapatılamaz. İşimizle, onurumuzla yaşamak istiyoruz. Çocuklarımız aç bırakılamaz." İkincisinde ise, "Sosyal Devletten Sosyal güvenlik istiyoruz. Beykoz'u kapatmak cinayettir. Çözüm kapatmak değil, yaşatmaktır." sloganları yazıyor.

'91 yılında gerçekleşen Paşabahçe Cam direnişinin bölge halkına çok şey öğrettiği gözle görülür durumda. Herşeyden önce kendi gücüne güvenmeyi ve sınıf dayanışmasının öneminin kavrandığı gözlemleniyor. Bundan dolayıdır ki, Kristal-iş ve Tek Gıda-İş sendikaları ile Paşabahçe ve Tekel işçileri direnişin yanında ve sürecin en önünde yer alıyorlar. Paşabahçe Cam direnişi sırasında ekmeğini direnişçilerle paylaşmayı bilen Kundura işçileri, bugün onlardan aynı desteği görüyorlar.

Hükümetin Kundura işçilerine önerisi, tıpkı SEKA işçilerine olduğu gibi, ülkenin diğer fabrikalarına dağıtmak. Bu dağıtımda Kundura işçilerinin payına Doğu illeri düşüyor. Ancak işçiler bunun direnişi kırma amaçlı olduğunu biliyor ve tek bir şey bekliyorlar; "Fabrikanın kapatılma kararı süresiz olarak kaldırılmıştır." yazılı bir faks.

***

Kundura işçileri ve aileleriyle görüşmelerimizden, eylemlerdeki kararlılıklardan hareketle kaleme aldığımız bu haber daha yayına girmeden, Kundura direnişinin bittiği haberi geldi. Aynı karardan etkilenen ve hemen hemen aynı süreçlerde direnişe geçen Bakırköy Sümerbank direnişi ise sürüyordu.

Kundura direnişinin neden ve nasıl bitirildiğine ilişkin, şimdilik sadece direnişi yürüten Deri-İş Sendikası'nın basın açıklamasındaki bilgileri verebiliyoruz. İşçilerin görüşlerini ise bir sonraki sayımızda yansıtabileceğiz.

Beykoz Kundura, Sümerbank, belediye işçileri yalnız değildir!
Yaşasın sınıf dayanışması!

Beykoz Deri ve Kundura İşçileri Fabrikayı Terketmeme Eylemini Sona Erdirdiler

1 Kasım'da kapatılmasına ve kendilerinin toplu olarak işten çıkarılmalarına karşı çıkan ve fabrikalarını iki gündür terk etmeyen 750 işçimiz, bu kararın askıya alınması üzerine, eylemi sona erdirmişlerdir. İşçilerin 1 Kasım'daki toplu çıkışları durdurulmuştur.

Ancak Deri ve Kundura'nın kapatılması ve İTÜ'ye devri önlenememiştir.

Sendikamızın ve işçilerimizin asıl amacı üyelerimizin iş güvencesini sağlamak ve bu tarihi fabrikanın Beykoz'da üretimini sürdürmesidir. Bu amaç gerçekleşmemiştir. Bu amacı gerçekleştirmek için mücadeleyi değişik biçimlerde sürdürmeye kararlıyız.

Basının ve Kamuoyu'nun bilgisine sunulur.

Saygılarımızla,
Türkiye Deri-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu
İstanbul, 28.10.1999

Genel Yayın Yönetmeni'ne

Hükümetin fabrikamızı (Beykoz Deri ve Kundura Fabrikası'nı) 1 Kasım'da kapatma, 750 üyemizi sokağa atma kararına karşı işçilerimizin ve sendikamızın yürüttüğü haklı mücadeleye gösterdiğiniz ilgiden ve sorunlarımızın kamuoyuna duyurulmasına yardımcı olmanızdan dolayı, üyelerimizin ve sendikamızın teşekkürlerini sunar, bu ilginin ve yardımın devamını dileriz.

Saygılarımızla,
Yener Kaya
Genel Başkan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belediye-İş Sendikası ve Genel-İş Sendikası İstanbul Şubeleri: Sendikalar sınıfa yönelik saldırılara karşı aktif tutum almak zorunda

"Bizlere yoksulluğu reva görenler kendileri servetler içinde yüzüyorlar"

Basına ve kamuoyuna...

İkibinli yıllara hazırlanan ülkemiz, çizilen bütün pembe tablolara rağmen, görünen o ki 2000 yılında da yaşantımızda değişen bir şey olmayacak;

IMF ve Dünya Bankası'nın siyasi iktidara reçete ettiği programları bir bir uygulamaya başladı. Özelleştirmeyle kapı önüne konan işçiler, aynı zamanda açlığa ve sefalete terk ediliyor. Milyonlarca işsizlik ordusuna yenileri ekleniyor. İktidara gelmeden önce oy almak için binbir takla atanlar bugün işçileri kapı önüne koymak için adeta birbirleriyle yarışıyorlar. Bunun adına da cesur kararlar deniliyor.

Bu saldırılar sonucu bazı kayıplarımız varsa da kazanımlarımız da bir o kadar fazlacadır. Belediye-İş üyesi Karyapsan işçilerinin aylardır süren direnişi bizim için önemli bir kazanımdır. Deri işçilerinin direnişçi çizgisi ise, Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde örnek alınacak bir kazanımdır. Dün SEKA'da yapmak istediklerini bugün Sümerbank'ta yapıyor olmalarına karşı Bakırköy ve Beykoz Ayakkabı Fabrikası'nda yükselen direniş Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir yeri olacak; özelleştirme ve taşeronlaştırma sonucu işinden, aşından olan emekçiler, bu saldırıyı geri püskürterek kazanan yegane güç olacaktır.

Demokratik vaatleriyle iktidara gelenler bu yönde en ufak adım atmadıkları gibi her türlü örgütlenme özgürlüğümüz elimizden alınıyor. Cezaevlerinde kendi güvencelerinde olan insanlar dövülerek katlediliyorlar. Aydınlar, yazarlar, sanatçılar düşüncelerinden dolayı cezaevlerine kapatılıyorlar.

Ve en son olarak da, 21 Ekim 1999 tarihinde Cumhuriyet gazetesi Köşe Yazarı Prof. Dr. Ahmet Taner Kışlalı bombalı saldırıyla faili meçhullerin listesine ekleniyor. Bu saldırıyı alçakça buluyor ve kınıyoruz. Faillerinin bir an önce yargı önüne çıkarılmasını istiyoruz.

Değerli basın mensupları ve İstanbul halkı,

Belediye işçileri ücretlerini alamıyor.

Her Toplusözleşme görüşmelerimiz öncesi ve sonrası, bazı medya araçlarıyla hakkımızda yapılan anti-propagandalar bugünlerde meyvelerini vermeye başladı. Ortalama dört kişilik geçim endeksi 360 milyon olarak kendileri tarafından ilan edilirken, bize verilen bu ücret çok görülmüş olacak ki bugün maaşlarımızı alamaz duruma geldik. Enflasyon karşısında aldığımız bu ücretlerle kıt kanaat geçinmeye çalışırken, maaşlarımızın ödenmemesi, tek kelimeyle belediye çalışanlarını açlığa mahkum etmektir. Bizler çocuklarımızı okutmayacak mıyız? İnsanca bir yaşam sürdüremeyecek miyiz?

Çıkardığınız yasalara saygınız olsun; "çalışan işçiye ücreti zamanında ödenir" diyen sizlersiniz. Bizler de sadaka değil, çalıştığımızın karşılığını istiyoruz. Ücretlerimizi kasalarınızda tutma hakkınız yoktur.

Bizlere yoksulluğu reva görenler kendileri servetler içinde yüzüyorlar

Kentimiz yollarına asfalt döken, yangına koşan, çevreyi düzenleyen, sağlık hizmeti veren ve çöplerini toplayan bizlerin yakalandığı mesleki hastalıklara ne kadar ortaklar ki, emeğimiz üzerinde bizlerle pazarlık yapıyorlar.

Deprem bahanesiyle Belediye gelirlerinin bir bölümüne hükümet tarafından el konuluyor. Bu bir istismardır. Doğru değildir, esas olarak bütçe açıkları kapatılmak isteniyor. Belediye işvereni de bu durumu bahane edip işçi alacaklarını ödemeyerek, toplusözleşmemizi ihlal etme hakkına sahip değildir.

Deprem işin bahanesi; hükümet belediyelerin gelirlerinden elini çekmelidir. Yerel yönetimler yasası yenilenmeli, özerk hale getirilmeli siyasi partilerin arpalığından kurtarılmalı ve demokratikleştirilmelidir.

Bizler yaşasın işçilerin mücadele birliği şiarıyla bir araya gelen sınıfın örgütleri, bundan böyle işçi sınıfına ve emekçi halka yönelen her türlü saldırının karşısında tavırlı bir duruş ve daha üst birlikler gerçekleştirmek için, mücadele içinde olacağız.

Sendika işçi sınıfına yönelen saldırı karşısında edilgen değil, aktif tavır almalı,

İşten atılmalar karşısında iş güvenliğini, yasayla teminat altına almak için siyasi iktidara baskı kurmalı ve işten atılmaların önüne mutlaka geçilmeli,

Belediyelerin gelir giderleri mutlaka takip edilmeli ve kamuoyu karşısına bu bilgiler ışığında çıkılmalı,

Sosyal Güvenlik Yasası'nın geri çekilmesi için mücadele edilmeli;

Taşeronlaştırmaya ve özelleştirmeye karşı çıkılmalı ve taşeron işçiler mutlaka sendikal örgütlülüğe kazanılmalı;

İşçilerin hak edilmiş haklarına dokunulmadan işsizlik sigortası istenmeli;

Tek geçim kaynağımız olan ücretlerimiz bir an önce ödenmelidir.

Yaşasın işçilerin mücadele birliği!

Belediye-İş Sendikası ve Genel-İş Sendikası İstanbul Şubeleri

Belediye işçilerinden kitlesel basın açıklaması

Direne direne kazanacağız!

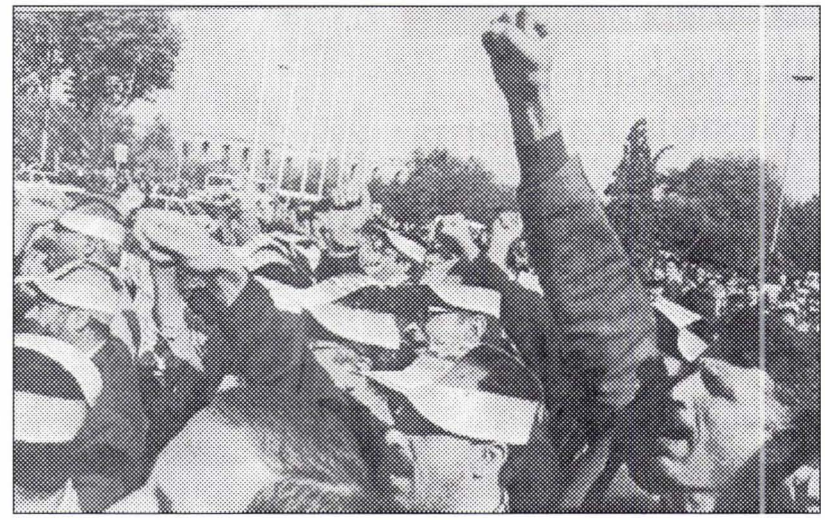

Belediye-İş ile Genel-İş'e bağlı şubelerde örgütlü bulunan belediye işçileri aylardır alamadıkları maaşlarının ödenmesi ve sosyal haklarına yönelik saldırıların durdurulması için kitlesel eylem gerçekleştirdiler.

27 Ekim tarihinde İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde, yaklaşık 1500 işçinin katılımıyla gerçekleşen eyleme, İstanbul Emek Platformu'na bağlı sendika şubelerinde örgütlü işçilerle birlikte, özelleştirme saldırısına karşı direnişte olan Beykoz Kundura işçileri ile Bakırköy Sümerbank işçileri de katılarak destek sundular.

Belediye-İş Sendikası İst. şubeleri, Genel-İş, Tuzla Deri-İş, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, Belediye-İş İtfaiye Şubesi, Beykoz Kundura kapatılamaz, İş Ekmek Özgürlük Genel -İş 5 no'lu Şube" pankartları altında eyleme katılan işçiler, "Direne direne kazanacağız, baskılar bizi yıldıramaz, Kahrolsun İMF, Birlik mücadele zafer, Çeteler halka hesap verecek, Atılan işçiler geri alınsın, İşçilerin birliği sermayeyi yenecek, Hükümet istifa, Beykoz kundura kapatılamaz" gibi sloganlar attı, aynı içerikte taleplerinin yazılı olduğu dövizler taşıdılar.

Belediye-İş ile Genel-İş sendikası adına yapılan konuşmalarda, "şu an İstanbul'da çalışan belediye işçilerinin aylardır maaşlarının ödenmediği, işçilerin maaşlarıyla birlikte geriye dönük olarak da alacaklarının bulunduğu, işverenlerin ücretleri ödemedikleri gibi, toplu sözleşmelerde teminat altına alınan sosyal hakları da yok etmeye yönelik saldırılar içerisinde bulundukları, hükümetin ise sözde deprem bölgesine yardım bahanesiyle belediye gelirlerinin bir bölümüne el koyduğunu, bununla da bütçe açıklarının kapatılmasının hedeflendiği, buna izin verilemeyeceği, bu nedenle tüm sendikaların işçi sınıfına yönelik yapılan saldırılar karşısında daha aktif bir tavır almaları gerektiği, sosyal güvenlik yasasının geri çekilmesi, işçilerin kazanılmış haklarına dokunulmadan issizlik sigortası ödenmesini, taşeronlaştırmaya ve özelleştirmeye karşı çıkılması, taşeron işçilerin sendikal örgütlüge kazanılması, işten atılmalara son verilmesi, iş güvencesi ile işten atılmaların önüne geçilmesi, belediyelerin gelir ve giderlerinin takip edilmesi vb. talepler etrafında, yaşanan olumsuzluklara bundan sonra da izin vermeyeceklerini" mücadele ederek gösterecekleri ifade edildi.

İşçilerin attıkları sloganlarla tamamlanan konuşmaların ardından, Belediye-İş ve Genel-İş sendikası İstanbul Şubeleri'nin ortak imzasıyla hazırlanan basın metninin okunmasının ardından eylem sona erdi.

Eyleme komünist işçiler 'Özelleştirmeye, tenkisatlara, mezarda emekliliğe, sefalet ücretine, Emperyalist tahkim anlaşmasına hayır!' şiarının yazılı olduğu pankart altında katıldılar. Eylem sırasında ayrıca, 'Özelleştirme sınıfa saldırıdır. İzin vermeyelim, sınıf dayanışmasını yükseltelim!' başlıklı bildirilerin yaygın dağıtımı ile Ulucanlar katliamını teşhir eden kuşlamalar kullanıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sınıf dayanışmasını güçlendirelim

Kimya Teknik grevi sürüyor

Kimyevi yan madde ve temizlik maddeleri (özellikle deterjan) üretimi yapan Kimya Teknik Fabrikası'nda 115 işçi, işverenin sendikayı tanımaması ve sendikayla toplusözleşme masasına oturmaması nedeniyle, 11 Ağustos'ta greve çıktı. Bugün 77. gününe ulaşmasına rağmen işçilerin kararlılıkları sürüyor.

35 yıldır faaliyette olan fabrikada daha önceki sendikalaşma çabaları olumsuzlukla sonuçlanmıştı. İşçiler, geçmişten edindikleri deneyimlerle, bu kez örgütlenme çalışmasını gizli yürüterek başarıya ulaştılar ve Petrol-İş'te örgütlendiler. İşveren sendikayı tanımayınca, 146 işçiden 115'i greve gitti. Geri kalanlarsa fabrikada doğrudan üretimde bulunan işçiler değil; aşçı, şoför, çaycı ve personelde görevli olanlardı.

17 Ağustos depreminden dolayı destek ziyaretlerinin hemen hiç olmadığı Kimya Teknik işçilerine, gelinen süreçte, çeşitli fabrika ve kitle örgütlerinden dayanışma ziyaretleri düzenleniyor. Grev bir yönüyle uzun solukludur. Çünkü Kimya Teknik Fabrikası Lever'in yan sanayisidir. Üretimin tamamıyla durdurulması, üretilen malların Lever'den karşılanması demektir. Ancak Kimya Teknik patronu bir yere kadar dayanabilecektir. Ya işçilerin haklı talebini kabul edecek ya da fabrikasına kilit vuracaktır.

Kimya Teknik işçileri, sınıf birliği ve dayanışma ruhuna, üretimden gelen güçlerine dayanarak talepleri kabul edilinceye kadar direnmek ve kazanmak için yola çıktılar. Kazanma azmiyle de direniyorlar. Fakat sınıf bilinçli işçiler, sınıf mücadelesinde "dayanışma"nın ne kadar yakıcı bir öneme sahip olduğunu çok iyi bilirler. Bir direniş, kendi içinde ne kadar kararlı olursa olsun, sınıfın diğer bölükleri tarafından mutlaka ve güçlü bir biçimde desteklenmelidir. Kazanılan her direnişin sınıfın kazanım hanesine yazılacağı, sorunlar kadar çözüm yollarının da ortak olduğu gözönüne alınırsa, tüm direnişler için olması gerektiği gibi, Kimya Teknik işçilerinin direnişi için de sınıf dayanışmasının güçlendirilmesi gerektiği açıktır.

Bu görev sınıf bilinçli işçilerin ve sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Gün; devletin, sendikasızlaştırma, özelleştirme, mezarda emeklilik, uluslararası tahkim gibi saldırı yasalarına karşı mücadele günüdür.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Saldırılar emekçilere gözdağı vermeyi ve yıldırmayı amaçlıyor

(Bir metal fabrikasında çalışan bir işçi dostumuzla, fabrikada yaşadıkları sorunlar ve sermaye sınıfının son saldırıları üzerine yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.)

Kızıl Bayrak: Çalıştığınız fabrikadaki iş koşullarınızı ve yaşadığınız sorunları aktarır mısınız?

- Biz enerji tesisatı ve büyük buhar kazanları üretiyoruz. Ürettiğimiz malların %75'i yurtdışına pazarlanıyor. Fabrikada 40 kadrolu, 110 taşeronda olmak üzere 150 kişi çalışıyor. Toplam 5 taşeron bulunuyor. Maaşlarımızı hiçbir zaman zamanında almıyoruz, bahane olarak patron taşerona para vermiyormuş. Ama fabrikanın bir-iki yalaka takımı gününde maaşını alıyor. İşçileri bölmek için işveren her yolu deniyor. Örneğin yemek yemeye gittiğimizde önce kadrolular gidiyor, ardından da biz 110 kişi olan taşerondakiler gidiyor. Güya bize bir saat yemek molası veriyorlar, bu zamanın çoğu yemek kuyruğunda geçiyor. Hiçbir sosyal hakkımız yok, sigortalarımız tam yatırılmıyor. Taşeronda çalışan yardımcıların maaşı 90 milyon, ustalarda 150 ile 190 milyon arasında değişiyor. Kadrodakiler ise 220 milyondan başlıyor. Bunun dışında bir de sözleşmeli çalıştırdıkları işçiler var. Bunlar aşırı bir sömürüye maruz kalıyorlar ve sözleşme süresi sonunda ya kapı önüne konuluyor ya da en kötü koşullara razı ediliyorlar.

Kızıl Bayrak: Yaşanan bu sorunlara karşı işçiler tepki göstermiyorlar mı?

- İşveren kimi bölüm sorumlularından ve kadrolu yalaka takımından birkaç kişi aracılığıyla işçileri bölerek birbirlerine güvenmemelerini sağlıyor. İşçiler arasında gruplaşmalar oluyor. Buna rağmen geçenlerde, yemek kuyruğunda her zaman yaşanan rezalete karşı bir-iki eski işçinin, "arkadaşlar yemek yemeyeceğiz, protesto ediyoruz" çağrısına herkes uydu ve üretim yerine dönüldü. Patronlar şok oldular, daha sonra bağırıp çağırarak gözdağı vermek istediler.

Kızıl Bayrak: Demek ki ne kadar baskı olursa olsun insanların sabrı bir yere kadar. Peki bu seçimlerden sonra kurulan hükümet, tahkim, emeklilik yasası ve özelleştirmelerle işçileri canlı canlı mezara gömmeye, memurlara grevsiz-toplu sözleşmesiz sendika ve sıfır zam dayatmaya çalışıyor. 26 Eylül'de Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde 10 devrimci tutsağı katletti ve cenazelerine katılanlara azgınca saldırdı. Size göre düzenin bu saldırılarının sebebi nedir?

- Ecevit ne zaman iktidara gelse böyle şeyler yaşanıyor. Sözde solcu geçiniyor, oysa işçi düşmanıdır. Diğerlerinin en azından ne oldukları net, ama bu sol adı altında daha sinsi hareket ediyor. Düzenin bu saldırıları bence emekçilere gözdağı vermek, yıldırmak, insanların kendilerine güvenlerini sarsmak, bu sayede daha rahat sömürmek, işçileri mücadeleden alıkoymak içindir. Başka bir açıklamasının olacağını düşünmüyorum. Kendilerine göre terörist olan devrimci tutsakları böyle hunharca katletmeleri ve cenazelerine gidenlere azgınca saldırmaları, yukarıda sıraladığım şeylerden bağımsız değildir.

Kızıl Bayrak: Bütün emekçilere yönelen bu saldırılara karşı ne yapmak gerekiyor?

- Başta çalıştığımız fabrikalarda öbek öbek örgütlenmek, birlikte hareket etmek ve topyekun bir şekilde alanlara çıkmak gerekir. Bu köpek patronların karşılarına dikilip hesap sormalıyız. Onlara ve onların düzenine verebileceğimiz en iyi yanıt bu olacaktır.

Kızıl Bayrak: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Size çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Ve bir dahaki sefere kendim bir yazı yazacağım.

***Kızıl Bayrak*/İzmir**

Özelleştirme sınıfa saldırıdır!

İzin vermeyelim, sınıf dayanışmasını yükseltelim!

İşçiler, emekçiler!

Bakırköy Sümerbank, Beykoz Kundura ve pek çok belediye işçisi özelleştirme saldırısına karşı mücadele veriyor. Ancak bizler biliyoruz ki, özelleştirmeye karşı mücadele tek tek fabrikalarla sınırlı kaldığı sürece kalıcı bir kazanım elde edemeyiz. Çünkü özelleştirme saldırısı, örgütlülüğümüzü, yüzyıllık kazanımlarımızı, hatta sınıf olarak tüm varlığımızı hedefleyen kapsamlı bir politikanın parçasıdır. IMF'de planlanan ve tüm bağımlı kapitalist ülkelerde uygulamaya sokulan uluslararası bir saldırıdır.

Uluslararası tahkim, esnek üretim, taşeronlaşma ve özelleştirme bu topyekun saldırının belli başlı ayaklarını oluşturmaktadır. Önce taşeron sistemiyle işletmeler ve işçiler parçalandı. Böylece sendikaların altı oyuldu. Pek çok fabrika ve işletmede, işçi arkadaşlarımız bu yolla sendikasızlaştırıldı. Özelleştirme saldırısı madenler, çimento sanayi gibi sektörlerde çoktan tamamlanandı. Bugün, enerji, haberleşme ve ulaşım gibi sanayinin kilit halkalarında gündemdedir. Bu temel sektörlerin emperyalist tekeller tarafından kapatılmasını ise uluslararası tahkim izleyecek. Esnek üretim-esnek çalışma-esnek ücret sistemi oturtulacak. Yani işçi ve emekçiler sınıf olmaktan çıkartılıp bilinçsiz bir sürü haline getirilecek ki, vahşi kapitalizmin dizginsiz sömürüsüne kuzu gibi boyun eğsinler.

Kadrolu-kadrosuz, taşeron, sözleşmeli diye bölünmüş-parçalanmış, birbirine düşürülmüş, örgütsüzleştirilmiş bir işçi sınıfının başka bir şansı da kalmayacaktır. Daha bugünden sosyal haklarımızı gaspeden, mezarda emekliliği dayatan yasal düzenlemeyi yapabildiler. Çünkü saldırıya karşı örgütlü gücümüzü kullanamadık.

Kardeşler!

Artık bu gidişe dur demenin zamanıdır. Güçlerimiz daha fazla dağıtılmadan harekete geçmemiz, birleşmemiz ve mücadeleyi yükseltmemiz gerekiyor.

Bugün Bakırköy Sümerbank işçilerinin, Beykoz Kundura işçilerinin, Belediye işçilerinin mücadelesinde birleşelim ki, böylece yarın güçlerimizi daha fazla bir araya getirmenin yolunu açabilelim. Bugün bu fabrikaların kapatılmasına karşı birlikte barikat oluşturalım ki, yarın haberleşme sistemimizin, enerji santrallerimizin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesini önleyebilecek bir birleşik sınıf hareketinin temellerini atalım. En önemlisi, sınıfsal varlığımızı koruyalım. Bizi köleleştirmelerine izin vermeyelim.

IMF ve tekellerin gücü karşısında tek tek fabrikaların ya da sektörlerin gücünün zayıf ve etkisiz kaldığı açıktır. Sermaye sınıfı bu saldırıyı uluslararası bir örgütlülüğün gücüyle yürütmektedir. TÜSİAD'ın arkasında IMF var. Sermaye iktidarının arkasında ABD var. Abi veriyor, destek veriyor, para veriyor. Hatta kent-gerilla güçleriyle silahlı destek veriyorlar.

Böylesine örgütlü bir güç karşısında direnebilmemiz ve saldırıyı göğüsleyebilmemiz yolu bizim için de örgütlülükten geçmektedir. Sınıfın tüm güçlerini en kısa zamanda ve ülke çapında birleştirebilmek, sermayenin saldırılarına karşı tek yumruk-tek barikat haline getirilmelidir. Bu birliğin yolunu tabandan yükselen yerel birliklerimiz döşeyecektir. Sendika ve konfederasyonların masabaşı birliklerinin ne kadar işlevsiz ve etkisiz kaldığını tüftyoruz Emek Platformu süreci bunu bir kez daha göstermiştir. Tam da bu platforma bağlanan umutlar sayesinde, Tahkim ve mezarda emeklilik saldırısı meclisten geçti. Sendika bürokratlarının sınıf mücadelesi gibi bir niyetleri yoktur. Onlara boş umutlar bağlamayalım. Onları birliğe ve eylem kararı almaya zorlayacak zemini, bizzat fabrikalarda döşemek zorundayız.

Sendikaları, Sümerbank işçilerinin, Beykoz Kundura işçilerinin, Belediye işçilerinin eylemlerine kitlesel katılım için karar almaya zorlamalıyız. Ama karar almalarını da beklememeliyiz. Kararlı ya da kararsız, bu eylemlere kitlesel katılımı kendi fabrikalarımızdan örgütlemeliyiz ki, bürokratik mekanizmaları zorlayacak birliği ve kararlılığı oluşturalım.

Her fabrikada, her sektörde, her ilde ve ülke çapında, işçi-emekçilerin birleşik mücadelesi için örgütlenelim. Sınıf dayanışmasını yükseltelim. Her düzeyde birliğin temellerini fabrikalarımızda atalım, onları temelleri sağlamlaştıralım. İşyeri direnişi-dayanışma-eylem komitelerinde örgütlenelim.

Sümerbank, Kundura ve Belediye işçisi yalnız değildir!
Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!
Yaşasın işçilerin devrimci mücadele birliği!

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yeni bir yağma ve talan bütçesine geçit vermeyelim

Sermaye hükümetinin sözcüleri hep bir ağızdan sesleniyorlar. İMF ile anlaşma yaparsak kredi muslukları açılır. Bütün sorunlarımız çözülür. Ülke ekonomisi dar boğazdan çıkar. Kalkınma ve gelişme başlar. Bu masalı yıllardır dinliyoruz. İMF bugüne kadar hangi ülkenin ekonomik sorunlarına deva olmuş ki, Türkiye'nin sorunlarını çözsün. İMF reçetelerini harfiyen uygulayan Türkiye gibi Uzak Doğu, Rusya, Latin Amerika ülkeleri yıllarca krizin pençesinde kıvranıp, işçi ve emekçilere acı reçete üstüne acı reçete içirmiyorlar mı? Ne değişti? Hiçbir şey. Herşey eskisinden daha da kötüye gidiyor.

İMF denilen kurum emperyalist yağmanın devamını garantiye almaktan başka bir işe yaramıyor. İşçi ve emekçileri daha fazla sömürmenin yollarını ve yöntemlerini geliştirmekten başka bir iş yapmıyor. Bu kurum verdiği kredilerin sermaye sınıfına çıkarları doğrultusunda kullanılmasını ve vadesi gelince faiziyle birlikte kendisine geri gelmesini istiyor. Verdiği para sermaye sınıfına gidiyor, ama geri ödemesi faiziyle birlikte işçi ve emekçilerin vergileriyle yapılıyor.

Her yeni yılın bütçesi yapılırken, İMF'nin kapılarına gidip işçi ve emekçileri soymaya devam ederek borçları geri ödemenin güvencelerini veriyorlar. Baskı, zulüm ve işkence programlarına onay bekliyorlar. Efendilerine yaranmak için her türlü katliamı ve vahşeti tertipliyorlar.

Sermaye hükümeti İMF ve TÜSİAD'ın emir kuludur

İMF ve TÜSİAD emretti, sermaye hükümeti özelleştirme ve talana son hızla devam ediyor. İMF ve TÜSİAD emretti, tahkim ve mezarda emeklilik deprem felaketinin tozu dumanına rağmen yasalaştırıldı. İMF ve TÜSİAD emretti, 2000 yılı bütçesi geniş işçi ve emekçi kitleleri sefalete mahkum edecek şekilde meclise gönderildi. Tasarı önümüzdeki iki ay içerisinde önce komisyonlarda, sonra da TBMM Genel Kurulu'nda görüşülecek.

İMF'nin direktifleri doğrultusunda hazırlanacağı aylar öncesinden bilinen 2000 yılı bütçesi olduğu gibi yasalaşırsa, milyonlarca işçi ve emekçi için yeni bir sefalet bütçesi olacaktır. İMF bütçeyi bütün ayrıntılarına kadar dikte ettirmekte o kadar ileri gitmiştir ki, sermaye hükümetinin bakanları bile, "Patron, İMF. Onsuz nefes dahi alamıyoruz!", "Cottarelli'yi çağıralım, bütçeyi yapsın!" demek zorunda kalmışlardır.

İlk kez bir bakan, İMF ile sermaye devleti arasındaki ilişkiyi herkesin anlayacağı bir şekilde itiraf etmiştir. Sanayi ve Ticaret Bakanı Ahmet Kenan Tanrıkulu'nun bu denli açık sözlü olması nedensiz değildir. MHP gibi "milliyetçilik" demagojisi ile oy almış bir partinin milletvekili olarak İMF'nin memuru konumuna düşmüş olmasıdır.

2000 yılı bütçesi değil borç-faiz kıskacı

Bütçe başta olmak üzere, bütün ekonomik önlemler, tekelci sermayenin ve uluslararası emperyalist sermayenin çıkarları doğrultusunda alınmaktadır. Mecliste bekleyen yasalar, sermaye hükümetinin ekonomiyi yönetmesi için seferber ettiği bürokratlar, hep aynı amaç içindir.

Yaklaşık 46.9 katrilyon olarak öngörülen 2000 yılı bütçesinde faiz ödemeleri için ayrılan miktar 22.8 katrilyon liradır. 2000 yılında toplanması öngörülen vergi gelirleri ise 32.6 katrilyon. Yani bütçenin şimdiden 14.3 katrilyon açık vermesi öngörülüyor. Sermaye devleti bu açığı İMF'nin yeşil ışığı sayesinde almayı beklediği borçlar, krediler ve yeni vergilerle kapatmayı planlıyor. Yeni vergiler işçi ve emekçilerin tekrar tekrar soyulması anlamına geliyor. İMF ise, kredi musluklarını açmak için, bunların en kolay yoldan geri ödenmesini güvenceye alacak pek çok koşul ileri sürüyor. Bunların en başında geleni de işçi ve memur ücretlerinin daha da düşürülmesi, özelleştirmelerin hızlandırılması, tarıma verilen desteklerin kaldırılmasıdır.

Sermaye iktidarı, deprem felaketinin tozu dumanı içinde tahkim ve mezarda emeklilik yasalarını meclisten geçirerek, İMF'ye bundan sonraki işçi emekçi düşmanı uygulamalar için güvence vermişti.

2000 yılı bütçesinde, vergi gelirlerin büyük bir bölümünün faiz ödemeleri olarak bir avuç asalağın kasasına gitmesi planlanıyor. Yani milyonlarca işçi, memur, köylü ve küçük esnaftan bir yıl boyunca toplanacak vergi, bir avuç rantiyeye faiz ödemesi olarak verilecek. Alınan bu borçlar işçi ve emekçiler için harcanmadığı halde, faizi ile birlikte geri ödenmesinin işçi ve emekçilere fatura edilmesi sermaye iktidarının temel politikası haline gelmiştir. Alınan borçlar çete mafya devleti tarafından talan edilmiş, hiçbir şekilde yatırımlara ve sosyal hizmetlere kullanılmamıştır. Ne sağlığa, ne eğitime, ne konuta...

Bu borç-faiz kıskacından hiçbir sermaye hükümeti kurtulamaz. Hepsi de sermaye sınıfının çıkarları gereği bu kısır döngüyü sürdürmek zorundadırlar. Ülkenin bütün birikimlerini haraç mezat satışa çıkarmışlar, ama yine de doymak bilmez kâr hırslarını tatmin edememişlerdir. İşçi ve emekçileri azgınca sömürerek bu tatlı hayatlarına devam etmek istemektedirler.

Oysa ki bu parazitlere işçi ve emekçilerin hiçbir borçları yoktur. Tersine alacakları vardır. Tüm iç ve dış borçların silinmesi talebiyle işçi ve emekçi kitleler mücadele sahnesine çıkmalı ve sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda kullanılan bu borçları ödemeyi reddetmelidirler.

İşçi ve emekçiye sefalet bütçesi

2000 yılı bütçesinden personel giderleri kaleminde iki milyonu aşkın memur için ayrılması öngörülen miktar sadece 9.2 katrilyon liradır. Bu miktar da bütçenin %20'sine karşılık geliyor. Yani, 2000 yılı bütçesinin yarısından fazlası bu ülke için hiçbir şey üretmeyen bir avuç tefeci asalağa faiz ödemesi için ayrılırken, ürettiği hizmetlerle çok geniş bir kitlenin yaşamının devamını sağlayan iki milyonu aşkın kamu emekçisine ayrılan miktar bütçenin %20'sidir. 1980'li yılların sonunda %33 olan bu oranın her yıl biraz daha azaltılarak %20'lere kadar düşürülmesi, kamu emekçilerinin reel ücretlerindeki düşüşü ve yaşadıkları yoksullaşma sürecini kanıtlamaktadır. Öğretmen, doktor, hemşire ve diğer binlerce emekçi sadaka zam yerine toplu sözleşme talebiyle rantiyeye peşkeş çekilen haklarını yeniden elde etmenin ve geliştirmenin mücadelesini veriyorlar.

İşçi ve memur maaşlarının enflasyonu arttırdığı, bütçeye çok büyük yük olduğu yalanları ile kendi beceriksizliklerinin faturasını emekçilere çıkarmak ve kamu emekçilerinin mücadelerini karalamak istiyorlar.

2000 yılında kamu emekçileri ücretlerinde yapılacak artış, birinci altı ay için yüzde 15, ikinci altı ay için yüzde 10 olmak üzere, toplam %25 olarak açıklandı. Sermaye iktidarı ve sermaye medyası, kamu emekçilerini açlığa mahkum eden sadaka düzeyindeki bu artışları, 2000 yılında enflasyonun %25'e düşürüleceği yalanıyla birlikte savunmaya kalkışıyor. Başta petrol ürünleri olmak üzere temel tüketim mallarına her gün yeni zamların yapıldığı, 4 kişilik bir ailenin sadece mutfak harcamalarının 130 milyona çıktığı bir ortamda, enflasyonun %25'lerde kalacağı yalanına artık kimseyi inandıramazlar.

Sermaye devleti sadece baskı ve işkence aygıtlarına yatırım yapıyor

2000 yılı bütçesinde yatırımlara ayrılan pay sadece 2 katrilyon civarında. Yani faiz ödemelerine giden paranın onda biri bile değil. Hızla artan nüfus için gerekli en temel altyapı yatırımları için bile pay ayrılmamıştır.

Sermaye devleti sağlık, eğitim ve sosyal hizmetler alanında özelleştirme adımlarını başlattığı için, bu alanlara zaten hiç yatırım yapmıyor. Toplumun sağlığı da, eğitimi de artık sermaye sınıfına yeni kâr kapıları açmak için pazara sürülmüş durumda. Özel sağlık sigortaları, özel emeklilik sigortaları, özel okullar vb. devlet tarafından desteklenirken, devlet ve SSK hastaneleriyle devlet okulları yıkıma terkedilmiştir. İşçi ve emekçiler bu özel ve pahalı hizmetlerden yararlanamayacakmış, kimin umrunda. Yeter ki sermaye sınıfının tatlı kârları tehlikeye girmesin.

Bu kadar çeteci mafyacı devlet adamlarını da bu amaçla besliyorlar. İşçi ve emekçilerin baskı altına alınması ve susturulması için. Uysal köleler olmayı reddedenleri "suçlu" ilan edebilmek için yasalar çıkartılıyor, mahkemeler kuruluyor. Geniş işçi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

emekçi kitlelere mezarda emekliliği reva gören sermaye devleti, düzenin değişmesi için mücadele eden devrimci ve komünistlere de tabutluk hücreleri reva görüyor. Hücre tipi cezaevlerine yatırımlar yapılıyor. İşkence ve baskı uzmanı olan polis, asker, özel tim ve bilumum katil sürüsüne yatırımlar yapılıyor. Ve nihayet, kitleleri din afyonuyla uyuşturmak için, Diyanet kurumuna ve bilumum tarikatlara yatırımlar yapılıyor.

Yani toplumun refahına ve mutluluğuna değil yıkım ve sefaletinin devamına yatırım yapılıyor.

İşçi ve emekçiler kendi kaderlerini ellerine almalıdır

Bayram Meral, Temmuz ayındaki İMF görüşmeleri sırasında, İMF'nin kredi vermesi karşılığında işçi sınıfı adına fedakârlık yapacakları sözünü vermişti. İşçi ve emekçilerin geleceğini İMF'ye pazarlayanlar işçi-emekçi düşmanıdırlar. İMF'nin verdiği krediler nerelere gidiyor? İşçi ve emekçilerin daha fazla sömürülmesinden ve borç batağının daha fazla katmerleşmesinden başka ne işe yarıyor? 50'li yıllardan bu yana bu devlet İMF kapılarında kredi ve borç dileniyor. O zamandan bu zamana işçi ve emekçilerin yaşam ve çalışma koşulları sürekli düşmedi mi? Kimi kandırmaya çalışıyorlar bunlar. İMF kredi musluklarını açarsa bütün sıkıntılar geçecekmiş. Ekonomi büyüyecek ve kalkınacakmış. Kimi kandırmaya çalışıyorlar bunlar?

İşçi sınıfı artık gerçek dostunu da düşmanının da iyi tanımalıdır. Sermaye düzenin krizine çare olmak için fedakârlık isteyen sendika ağalarını sırtından atmalı ve kurtuluşlarının sermaye düzeninin yıkılmasından geçtiğini görmelidirler. Artık sahte vaatlere, toz pembe hayallere aldanmayalım. İşçi ve emekçilerin, sermaye devletine karşı tek yumruk olarak mücadele sahnesine çıkmaları vakti gelmiştir.

Çünkü, özelleştirme-rant ve faiz bütçesi olarak da özetlenebilecek olan ve emekçi halka açlık, işsizlik ve yoksulluktan başka birşey vaat etmeyen bütçe tasarısı, ancak emekçilerin mücadelesi ile değiştirilebilir. İMF ve TÜSİAD bütçesini yırtıp atmak işçi ve emekçilerin ellerindedir.

Sümerbank işçileri; Yatağan'ın, Yeniköy'ün termik santral işçileri; bu İMF programına, tekelci sermayenin, emperyalist tekellerin programına karşı barikat kurmuşlardır. Emekçi örgütlerine, sendikalara düşen, bu "direniş barikatları"nı genişletip; bütün işçilerin, bütün emekçilerin barikatı haline getirmektir.

İMF ve TÜSİAD'ın patronluğunda yapılan bu büyük saldırı planı, çok geniş bir işçi-emekçi kitlesini karşısına almış bir plan olarak, böyle geniş bir cephenin oluşturulması için sayısız imkân sunmaktadır. İşçi sınıfının öncülerine bu konuda çok büyük görevler düşmektedir. Sendika ağalarının yalanlarını ve oyalamalarını teşhir ederek ve kendi örgütlerimizi bu asalaklardan temizleyerek, mücadelenin yolunu açmak gerekiyor.

2000 yılı bütçesi:

İşsizlik, sefalet, yıkım ve devlet terörü...

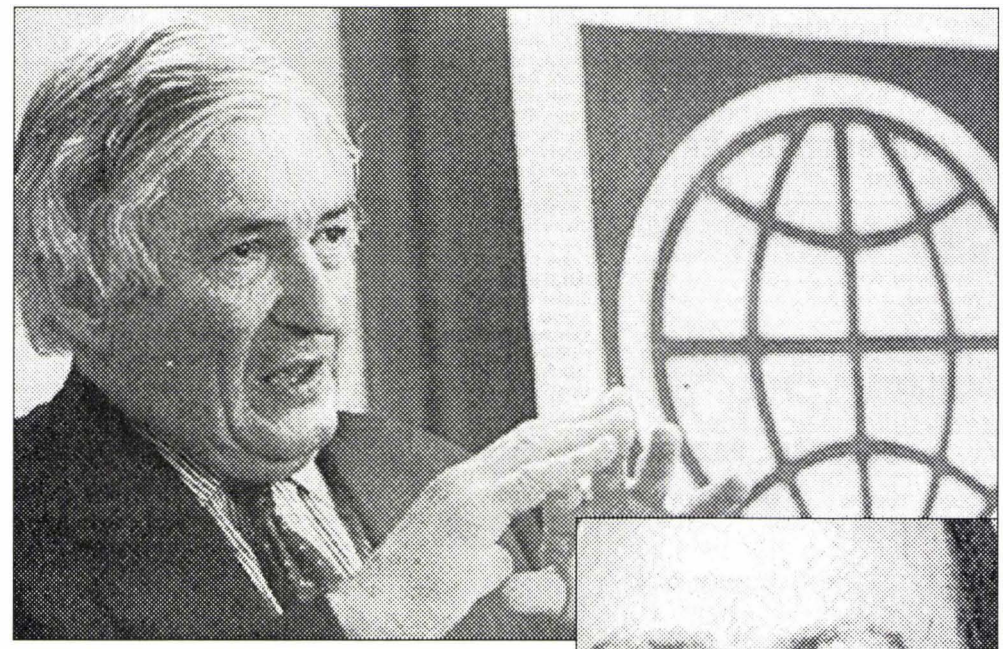

Mücadeleyi yükseltmedikleri koşullarda, 2000 yılında emekçi kitleleri dev boyutlarda işsizlik, sefalet, yıkım ve devlet terörü bekliyor. Mecliste görüşülecek olan bütçe yasa tasarısıyla öylesine kapsamlı saldırılar öngörülüyor ki, koalisyon milletvekilleri, hatta tasarıya son şeklini veren Bakanlar Kurulu üyeleri bile, ikiyüzlüce de olsa bu kadar da olmaz diyerek tartışmak ihtiyacı hissediyorlar. Zira sözkonusu olan hükümet tarafından değil İMF direktifleri doğrultusunda hazırlanmış bir yıkım bütçesidir ve emperyalist tekellerin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin çıkarları bu bütçenin onaylanmasını gerektirmektedir. Bu nedenle, her dönem olduğu gibi timsah gözyaşları dökülerek, siyaset rantı için gerekli olan yapılmaktadır.

2000 Mali Yılı Bütçesi'nin İMF ile yapılması planlanan stand-by antlaşması çerçevesinde hazırlandığı, bizzat hükümetin başı Ecevit tarafından "kamu harcamalarında en yüksek tasarruf sağlanacak", "özelleştirmeler hızlandırılacak", "kaynak akışını özendirici önlemler alınacak" sözleriyle dile getirildi. Aynı şekilde MHP'li H. Yusuf Gökalp "İMF öneride bulunur, bunlar tartışılır. Ama kati suretle Türkiye Cumhuriyeti devleti bütçesini İMF yapamaz" diyerek tepki gösterirken, istemeden de olsa, bütçenin İMF'nin isteği doğrultusunda şekillendirildiğini itiraf etti. DSP'li Plan ve Bütçe Komisyonu Başkanı Metin Şahin ise, "İMF'yle görüşmeler herkesin gözü önünde oldu. Bunlar gizli saklı şeyler değil" sözleriyle İMF'nin emirerleri gibi çalıştıklarını dosdoğru ifade etti.

Bilindiği gibi, İMF heyeti yaz ortasında bir ayı aşkın bir zamanTürkiye'yi "ziyaret ederek" denetlemelerini yapmış, MGK-TÜSİAD hükümetine direktiflerini vermişti. Aynı aylarda sosyal güvenlik ve tahkim yasa tasarıları da tartışma gündemindeydi. Tasarıların Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu ile Anayasa Komisyonu'nda ele alınmasından önce 24 Temmuz'da Ankara-Kızılay'da yüz binlerce işçi-emekçinin katıldığı ve Haziran-Temmuz aylarını baştan başa kaplayan irili-ufaklı bir dizi eylem üzerinden yükselen görkemli bir eylemlilik gerçekleştirilmişti. Sendika bürokrasisi, 16 sendika ve emek örgütünü oluşturan Emek Platformu tarafından organize edilen bu eylemi, gelişen sınıf ve emekçi kitle hareketinin önünü almak ve havasını boşaltmak çerçevesinde değerlendirdi. Nitekim Bayram Meral, daha tasarının oluşturulduğu günlerde 58-60 olarak dayatılan emeklilik yaşı konusunda bir geçiş formülü önermiş ve utanmadan; "İşçinin kaybı yok. Yeni işe girenler için 58-60 emeklilik yaşı genel grev gerekçesi olamaz. Mevcut işçileri kurtardık. İşçi satılmadı, vicdanım müsterih" diyerek genel grevden vazgeçtiklerini açıklayabilmişti.

24 Temmuz eylemine rağmen, emperyalist tahkimin yolunu açan anayasa değişikliği Ağustos ayının başlarında meclisten geçirildi ve 13 Ağustos'da Demirel tarafından onaylandı. Bu yasalar tasarlanırken anlamlı tepkiler ortaya koyan işçi-emekçi kitleler, emperyalist tahkim onaylandıktan sonra ne yazık ki eylemlerini boyutlandıramamış, eylem grafiğinde bir düşüş yaşanmıştı. En azından sendikal mücadele alanında sendika bürokrasisini sıkıştırarak merkezi eylem kararları aldırtan merkezileşme eğilimi ve dinamiği törpülendi. Rahatça anlaşılacağı gibi, rejimin temel kurumlarından biri ve TÜSİAD patronlarıyla generallerin sınıf içindeki uzantısı olan sendika bürokrasisi, örgütsüz ve önderliksiz emekçi kitleleri denetim altına alma, dizginleme manevrasında başarılı olmuştu.

Öte yandan, emperyalist tahkimi kolayca kabul ettirmenin güveniyle hareket eden hükümet, sosyal güvenlik yasa tarasısını da mecliste görüşmeye başladı.

İşte tam da bu günlerde Türkiye, üzerinden 24 saat geçmeden düzenin ve devletin gerçek durumunu kör gözlerin bile görebileceği açıklıkla ortaya seren 17 Ağustos Marmara depremiyle uyandı. Devlet, gerçekte ise sermaye düzeni, kötü yakalanmıştı. Ekonomide, siyasette, ideolojide, kültürde, ahlakta, kısacası her alanda çürüdüğü geniş kitleler nezdinde bir kez daha açığa çıktı, 17 Ağustos ve sonrasında.

Deprem işçi ve emekçi yığınlar için tam bir yıkım oldu. Göstermelik olmaya başlayan çalışmalar bir tarafa bırakılırsa, "yaraların sarılacağı" yok. Yaraların sarılması bir yana, yıkımın ayan beyan sorumluluğunu taşıyan sermaye iktidarı, depremi bir de yeni saldırıların vesilesi haline getirdi. Kitlelere ölümler, yıkımlar, sefalet yaşattığı halde, bugüne dek deprem yardımlarını sermayedarlar arasında nasıl pay edeceğinin kavgasını veregeldi. Bununla da kalınmadı, enkaz altında insanlar varken, acılar taptazeyken, kendi başlarına kalan emekçiler başlarının çaresine bakmaya çalışırken, MGK-TÜSİAD hükümeti fısattan istifade edip sosyal güvenlik yasasını meclisten geçirdi. Aynı dönemde özellikle belediyelerde

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

2000 yılı mali bütçesine ilişkin 18 Ekim günü düzenlenen basın toplantısında konuşan Maliye Bakanı Sümer Oral, "Hükümet olarak özelleştirmeye çok önem veriyoruz. Özelleştirme gelirlerinde artış sağlandıkça bütçe de rahatlayacak" sözleriyle bütçedeki en önemli saldırının özelleştirme saldırısı olduğunu açıkça dile getirdi. Emperyalist tahkim yolu düzlendiği için, başta enerji, ulaştırma ve telekom sektörlerinde olmak üzere en stratejik KİT'ler emperyalistlere peşkeş çekilecek. Tahkimin onaylanmasının hemen arkasında basında yer alan ABD raporu, emperyalizmin özellikle enerji alanında bunu nasıl da sabırsızlıkla beklediğinin en çarpıcı örneğidir. Dolayısıyla, 2000 yılı bütçesi, işsizleştirme, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma anlamına gelmektedir. İşçi sınıfına ve emekçi kitlelere öldürücü darbe işte tam da böylelikle vurulmuş olacaktır. Kamu emekçileri ise ilk darbeyi maaş zammı konusunda almış bulunuyorlar.

yoğun tensikat gündeme getirildi ve halen sürdürülüyor. Kısacası semaye iktidarı, kitlelerin depremin (gerçekte ise kendisinin) yarattığı yıkımın altında ezilmesini ve eylem geliştirememek anlamında sessizleşmesini fırsat bilerek, saldırılarında olabildiğince pervasızlaştı.

ABD ziyaretine hazırlanan Ecevit, böylece İMF'nin direktiflerinin çoğunu yerine getirmişti. Clinton'ın huzurunda rahat olabilmesi için eksik olan sadece bir şey kalmıştı. Bunu ise Ecevit yola çıkarken yerine getirdi. Ulucanlar'da devrimci tutsaklara saldırılarak, 10 yiğit devrimci vahşice katledildi, onlarcası ağır şekilde yaralandı.

Uşak Ecevit'in ABD ziyaretinde emperyalist efendilerinden sadakatine karşılık hiçbir şey alamadığını hemen tüm sermaye çevreleri ifade etmektedir. Ancak efendilerinin Ecevit'i sadece böyle bir yanıtla göndermedikleri kesindir. Ne denilirse denilsin, ziyaretin gerçek amacının yeni talimatlar almak olduğunu, tam da 2000 Mali Yılı Bütçe Tasarısı göstermektedir.

2000 yılı bütçesinin temel direği özelleştirme saldırısı

46.9 katrilyon büyüklüğünde olan 2000 yılı bütçesinde, 24 katrilyon lira vergiden, 8.6 katrilyon lira da diğer gelirlerden olmak üzere toplam 32.6 katrilyon gelir hedefleniyor. Bütçenin %44.9 oranındaki 21 katrilyon 133 trilyonluk bölümü iç ve dış borç faizlerinin ödenmesi için ayrılıyor. Türk-İş Araştırma Müdürü Prof. Oğuz Oyan'ın sözleriyle, 2000 yılı "Türkiye Cumhuriyeti tarihinin başta ücretliler olmak üzere vergi verenlerden devletten faiz geliri elde edenlere doğru şiddetli para transferin yaşanacağı bir yıl olacak." Yani kapitalistler alabildiğine zenginleşirken, işçi ve emekçiler alabildiğine yoksullaşacak.

2000 yılı mali bütçesine ilişkin 18 Ekim günü düzenlenen basın toplantısında konuşan Maliye Bakanı Sümer Oral, "Hükümet olarak özelleştirmeye çok önem veriyoruz. Özelleştirme gelirlerinde artış sağlandıkça bütçe de rahatlayacak" sözleriyle bütçedeki en önemli saldırının özelleştirme saldırısı olduğunu açıkça dile getirdi. Emperyalist tahkim yolu düzlendiği için, başta enerji, ulaştırma ve telekom sektörlerinde olmak üzere en stratejik KİT'ler emperyalistlere peşkeş çekilecek. Tahkimin onaylanmasının hemen arkasında basında yer alan ABD raporu, emperyalizmin özellikle enerji alanında bunu nasıl da sabırsızlıkla beklediğinin en çarpıcı örneğidir. Emperyalist tekellerin iştahlarının böylesine kabarması boşuna değildir. Devlet Bakanı Yüksel Yalova'nın daha Temmuz ayının sonunda yaptığı açıklamalara bakılırsa; Türk Telekom, TÜPRAŞ, Petkim, THY, SEKA, TEDAŞ, BOTAŞ, TEKEL, Sümer Holding, Paksan, Pimasan, Ankara Güven Sigorta, Zirai Donatım AŞ., İstanbul Gübre Sanayii, ORÜS, Et-Balık Kurumu Kombinaları, Asil Çelik, Deniz Nakliyat, İskenderun Demir-Çelik gibi belli başlı işletmelerin veya bunlardan özelleştirilmiş olanların özelleştirilemeyen bölümlerinin ihaleye çıkarılması için gerekli koşullar hazırlanmış, büyük bölümünün 2000 Mart'ına, kalanının da 2000 yılı sonuna kadar özelleştirilmesi planlanmaktadır.

Bütün bunlar 2000 yılının baştan başa büyük işçi kıyımlarına sahne olacağı anlamına gelmektedir. Özelleştirilen işletmelerin birkaçının durumuna bakıldığında, bu rahatlıkla görülebilecektir. Örneğin '95-97 yılları arasında bazı kısımları özelleştirilmiş işletmelerden EBK'da %80, ORÜS'de %71, SEK'de %32.6, Sümerbank'ta %39.5, Çitosan Çimento fabrikalarında %56.6, Turban'da %67.4, Havaş'ta %70 oranında işten çıkarma olmuştur (Bkz. Petrol-İş '95-96 Yıllığı).

Dolayısıyla, 2000 yılı bütçesi, işsizleştirme, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma anlamına gelmektedir. İşçi sınıfına ve emekçi kitlelere öldürücü darbe işte tam da böylelikle vurulmuş olacaktır. Kamu emekçileri ise ilk darbeyi maaş zammı konusunda almış bulunuyorlar. Memur maaşlarına yılın ilk altı ayında %15, ikinci altı ayında ise %10 gibi komik bir zammın yapılmasında mutabakata varılmıştır. Oysa ücretlerin sadece '99'unun son altı ayındaki değer kaybı %25 civarında hesaplanmaktadır. 2000 Ocak'ında %15'ten dem vurmak, emekçilerle açıkça dalga geçmektir.

Devlet terörü ve savaş bütçesi

Sermaye iktidarı bütün bu saldırıları hayata geçirmenin tek yolunun dizginlerinden boşalmış bir devlet teröründen geçtiğini deneyimleriyle biliyor. Halihazırda vahşet boyutlarında bir terör estiriyor. Yeni dönemde bu daha da yoğunlaştırılacak ve yaygınlaştırılacaktır. Ulucanlar'da devrimci tutsaklara yönelik katliamdaki vahşet, şehitlerimizin cenaze törenlerine saldırıdaki pervasızlık, Adana'da gerçekleştirilen yargısız infaz vb.... Devletin yeni dönemde kitlelerin özelleştirmelere, işsizliğe, taşeronlaştırmaya, ücretlerin enflasyonla kırpılmasına, ek vergilere, mevcut vergi yüklerinin artırılmasına yönelik olarak geliştireceği eylemlere yapacağı müdahalenin de çerçevesidir.

Bunu 2000 yılı bütçesinin bakanlıklara dağılımından da görebiliyoruz. Bütçeden yatırım harcamalarına 2.352 trilyon, sosyal güvenlik kuruluşlarına sadece 3.6 katrilyon, Milli Savunma Bakanlığı'na 4 katrilyon 136 trilyon 500 milyar, İçişleri Bakanlığı'na 209 trilyon 287 milyar, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne 937 trilyon 37 milyar, Jandarma Genel Komutanlığı'na 33 trilyon 552 milyar liralık kaynak aktarılıyor. Ancak bir terör devleti böylesine büyük bir parayı militarizme yatırabilir.

Kriz içinde debelenen sermaye iktidarının terörden başka seçeneği yoktur. Emperyalist tahkim ve sosyal güvenlik yasaları, özelleştirme üzerinden toplumsal zenginliklerin emperyalist tekellere ve işbirlikçi tekelci burjuvaziye peşkeş çekilmesi ve kitlelerin ekonomik terör altında ezilerek ekmeğinden ve işinden olma korkusuyla yaşatılması için çıkarıldığına göre; saldırılar karşısında gelişen tepkileri sosyal patlama öğesine dönüştürebilecek her dinamiğin terörle bastırılıp ezilmesi son derece doğaldır. Dahası devlet terörüyle ve öncü devrimci müdahale potansiyellerini vahşice ezme politikasıyla kitle muhalefeti sürekli baskı altında tutularak, emperyalist tekeller için güvenli bir ortam sağlanmaya çalışılacaktır. Emperyalist tahkim tam da tekellere devlet güvencesi vermek olduğu için, en küçük bir sendikal muhalefet hareketinin bile zalimce ezilmesi kaçınılmazdır.

Kuşkusuz tüm bu saldırıların yaşam bulması, ancak işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin suskunluğu seçtiği, daha doğrusu içindeki ihanet şebekesi sendika bürokrasisini aşacak bir eylemli hatta direnmediği koşullarda mümkündür. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler ya suskunluğu, her defasında gidip sendika bürokrasisinin duvarlarına çarpmayı seçip, halihazırdaki durumlarından daha beter bir duruma, işsizliğin, sefaletin, sağlıksızlığın, dizginsiz bir devlet terörünün en koyusuna katlanacaklardır. Ya da taban örgütlerini oluşturup hak kazanma ve mevzileri koruma mücadelesini yükselteceklerdir.

İlki ahlaki, moral, kültürel, politik yozlaşmayı, yani kapitalist barbarlık içinde çürümeyi getirecektir. Bu ise yarınların tümüyle kararması, çocuklarımızın geleceğini kendi ellerimizle yok etmek demektir. Direnmek ise partili mücadeleye doğru yol almaya ve sınıf iktidarını kurmaya, dolayısıyla çocuklarımıza sosyalizmli yarınlar bırakmaya götürecektir.

İşçi sınıfı direnme yolunu seçerek tarihsel sorumluluğuna layık davrandığında kaybedeceği tek şey boynundaki kölelik zincirleri olacaktır; oysa kazanacağı koca bir dünya vardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://tantey.org

Ulucanlar direnişçilerinden ilk selamlamalar

Merhaba dostlar,

İki direniş çiçeğimizin de içinde olduğu toplam on şehit verdiğimiz Ankara'da, konulduğumuz hücrelerde başlattığımız açlık grevimizin 25. gününde taleplerimiz kabul edildi.

20 Ekim'de Duygu, Atlen, Haydar, Yıldırım, Umut ve ben, diğer davalardan toplam 12 arkadaşla birlikte Bartın Cezaevi'ne sevkedildik. Hatice ve Filiz ise diğer siyasi bayanlarla birlikte Ankara Merkez Kapalı'da koğuşa alındılar. Sağlık durumumuz buradaki arkadaşların üstün çabalarıyla hızla iyiye gidiyor.

Son bir aydır dış dünyayla bağımız kesilmeye çalışıldı. Bu nedenle hiç bir yayına ulaşamadık. Özellikle gazetenin 73. sayısından itibaren çıkan hiç bir sayısını okuyamadık ve büyük bir açlık çekiyoruz. Burada görüş günümüz Cumartesi. Görüş olanağımız var.

Bütün eşyalarımız parçalanıp, talan edildi. Şimdilik zorunlu bir takım ihtiyaçlarımızı buradaki arkadaşların yardımlarıyla karşılıyoruz. En yakın zamanda görüşmeyi diliyoruz...

Zafere şehitlerimizle yürüyeceğiz!

Yoldaşça selamlar...

Resul Ayaz
22 Ekim '99

Sevgili Kızıl Bayrak çalışanları,

Gönderdiğiniz son sayıları, bülten ve diğer malzemeleri aldık. Haftalardır ilk olarak gazetemizi görmenin doyulmaz mutluluğunu yaşadık. Bütün yoksunluklar içinde bizi ısıtan kavga ateşiydi. Ne yazık ki verilen ölümüne mücadeleyi anlatmak, size iletmek fırsatı bulamadık. Ancak bir iki gün içinde ilk anlatımlarımızı yazıp göndereceğiz. En kısa zamanda elinizde olacağını tahmin ediyoruz.

Gazetenin önceki sayıları ne yazık ki burada yok. Buraya bir süredir protokol gelmiyormuş. 72. sayıdan itibaren olan sayılara **acilen** ihtiyacımız var. Bunun dışında ciltler, kitaplar gibi şeyleri de zaman içinde temin etmemiz gerekecek (Eksen seti).

Ayrıca, şehitlerimizin cenazeleri ve sonrasında devletin nasıl acz içinde bırakıldığını okuyunca kıvancımız arttı. Kavganın ve devrimin çocukları, Ümit'in ve Habip'in yoldaşları işte böyle olmalı. Kızıl bayrağı dalgalandıran kavga ateşiyle hepinizi kucaklıyoruz.

Duygu Mutlu
Bartın Cezaevi/A-3 Koğuşu
27 Ekim '99

General şakşakçılığından faşist katliam destekçiliğine...

Bu "zavallı" kendini insan sanıyor!

"...Son cezaevi isyanında, koğuş penceresinden uzatılan 'cesaretiniz varsa gelin' pankartını görmüşsünüzdür. Solculuk adına bundan daha 'zavallı' bir tablo hatırlamıyorum. Bu zavallıların, kendilerini 'solcu' olarak göstermekte devam etmesi sola karşı yürütülen psikolojik savaşın bir başarısı oluyor. Dikkatinizi çekti mi? Kurulduğu tarihte, 'özelleştirmeyi savunan' ÖDP tayfası bu zavallı eylemlere sahip çıkmakta gecikmedi bile! Emekçilerin haklarını savunmakta zorlanan ÖDP'liler, cezaevlerindeki eyleme sahip çıktıklarını göstermek için oradan oraya koşuştular. Sonuç ne? Emekçilerin haklarının giderek daraltıldığı, mezarda emeklilik, tahkim yasası, SSK hastanelerinin özel sektöre devir işlemleri yerine, 'devlete kafa tutan solcu mahkumlarla devletin anlaşma yapmak zorunda kaldığı' yutturmacalarının tartışılması..."

Emcet Olcaytu, *Aydınlık*, 10 Ekim '99

Gebze Cezaevi tüneline ilişkin gerçekler

"Hiçbir güç azmimizi ve özgürlük tutkumuzu yenemez"

Gebze Cezaevi 2. Koğuşta 26 Ekim tarihinde açığa çıkan tüneli TDP, TİKB, MLKP ve TKP/ML örgütleri üstlendi. Tuksaklar tünelin 24 Ekim gecesi itirafçılık yapmak üzere devlete sığınan Tuncay Kaya isimli bir ihanetçi tarafından ihbar edildiğini açıkladılar. Özgürlük eylemi, kontrgerillanın uydurduğu hayali suikast planlarıyla bağlantılandırılarak cezaevindeki genel saldırı politikaları ve hücre uygulamaları için malzeme yapılmaya çalışılması karşısında duyarlılık çağrısında bulundular.

Devrimcilerin sönmeyen özgürlük tutkusu bir kez daha, yıkılmaz ve aşılmaz denilen zindan duvarlarını deldi. Kahırlı, sabırlı ve fedakar bir ortak çabanın ürünü olan özgürlük eylemimiz, dış duvarın dışına kadar ulaştığımız koşullarda 26 Ekim günü açığa çıkmış bulunuyor.

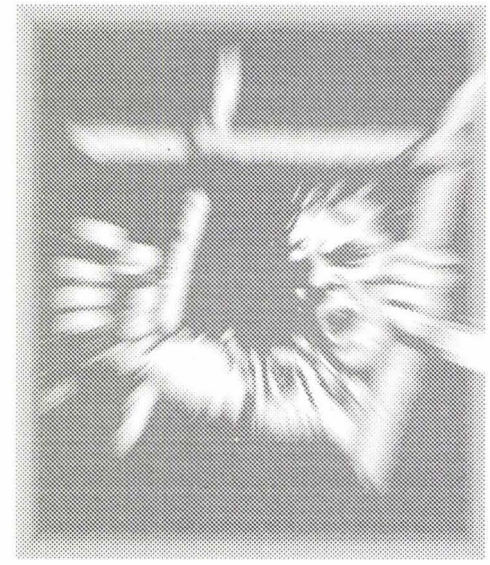

Faşist devlet medyayı kullanarak bunu bir şova dönüştürmek, devletin ne kadar güçlü olduğunun bir kanıtı gibi göstermek istedi. Tünelin ortaya çıkması onların herhangi bir başarısının sonucu değildir. Eylemimiz 24 Ekim gecesi düşmana sığınan Tuncay Kaya isimli kişinin ihbarıyla açığa çıkmıştır. Eylemimizle hiçbir ilişkisi olmayan ve müşadiyede kalan Tuncay Kaya, aylar önce istenmeyen bir aksi tesadüf sonucunda girişimimizden haberdar olmuş ve daha sonra tarafımızdan belli bir denetim altında tutulmuştur. Anak 24 Ekim gecesi Düzgün Eskin isimli, eylemimizden haberdar olmayan bir başka unsurla birlikte cezaevi idaresine sığınarak eylemi ihbar etmiştir.

Tam da Başsavcı Vural Savaş'ın devrimcilerin askeri cezaevine kapatılmasını savunduğu güne denk gelen televizyon haberlerinde, özgürlük eylemimizin peşi sıra Evren'e, Çevik Bir'e, Hasan Özdemir'e suikastte bulunacağımız yönünde asparagas haberler yapılarak eylemimiz vesilesiyle bir kez daha cezaevlerindeki devrimciler hedef gösterilmiştir. Adı geçen isimlerin halklarımız nezdinde ağır suçlu oldukları açıktır, ama eylemimizin bu tür hayal mahsulü planlarla bir ilgisi yoktur. Bu yönde hiçbir belge, bilgi, plan ele geçmiş değildir. Daha dün on yoldaşımızı Ulucanlar'da katleden ve kendi kullandığı silahları, devrimciler kullanmış gibi utanmadan sergileyen devlet, Gebze Cezaevi'ndeki aramada ise elimizden aldığı en doğal resim, pankart ve elişi aletlerini bile birer suç unsuru gibi kameraların önünde sergilemiştir.

Bunlar gücün, haklılığın değil, zayıflığın ve haksızlığın ispatıdır. F tipi denilen hücre cezaevi uygulamasını meşru kılmak için genel olarak cezaevleri ve özelde Gebze Cezaevi üzerinde oynanabilecek oyunlara karşı herkesi uyanık olmaya çağırıyoruz.

Hiçbir güç bizim özgürlük tutkumuzu söndüremez. Çünkü özgürlük sevdamızın kaynağı, zulme, haksızlığa ve her türlü sömürüye karşı devrim ve sosyalizm uğruna zindan duvarlarının dışında, halklarımızın bağrında mücadele etme azmimizdir. Hiçbir güç bu azmimizi ve özgürlük tutkumuzu yenemez.

Bu kez başaramadık, ama mutlaka başaracağız!
İhanet cezasız kalmayacak!
Yaşasın özgürlük eylemimiz!
Yaşasın devrimci dayanışma!
TDP, TİKB, MLKP, TKP/ML Dava Tutsakları adına:
Kamil Yıldız, Mustafa Yaşar, Nabi Kımran, Fedai Şahin
26 Ekim '99

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Cezaevlerine yeni saldırı hazırlıkları

Basına ve kamuoyuna

Son süreçte cezaevlerine yoğunlaşan saldırılar hak gaspları, en son Ulucanlar Cezaevi'nde katilama dönüştü.10 devrimci komünist tutsağı en vahşi yöntemlerle katleden devlet bununla yetinmeyip tutsakları ölü ve diri ayrımı gözetmeksizin işkenceden geçirdi. Devletin devrimci tutsakları teslim alma çabası bir kez daha can pahasına da olsa asla teslim olmama, direnme duvarlarına çarptı ve parçalandı. Ulucanlar'da devlet bir kez daha yenildi.

Ulucanlar'daki saldırıyı protesto etmek ve katliamla dayatılan hücre tipi cezaevine karşı cezaevlerinde genel direnişler yaşandı ve kazanımla sonuçlandı.

Buna rağmen kimi cezaevlerinde saldırılardan ve provokatif tutumlardan vazgeçmeyen devlet, can pahasına kazanılan hakları gasp etmeye devam ediyor.

Bergama Cezaevi'nde idare tutsaklara yönelik saldırgan tutumunu sürdürürken içeriye kitap, dergi vb. yayın almıyor, engelliyor. Burada gerginlik diğer hak gasplarıyla da birleşerek sürüyor. Ayrıca Burdur Cezaevi'ne Erzurum Cezaevi'nden gelen müdür, "Burayı Erzurum'a çevireceğim. Ulucanlar'da yarım kalan işi burada bitireceğiz" derken, jandarmalar koğuşlara girerek duvarlardaki resimleri parçaladı ve kadınlar koğuşuna da coplarla girdi. Burada yeni bir katliamdan endişe ediliyor. Ayrıca Ulucanlar'dan İskenderun Cezaevi'ne sevk edilen ve sağlık durumu ciddi olan Halil Doğan'ın Gebze'ye sevki yapılmıyor. Halil Doğan tedavi edilmesi gerekirken, kendisine sadece antibiyotik veriliyor. Sağlığı gün geçtikçe daha da kötüleşiyor. Bayrampaşa'da rehin alınan 4 gardiyan için 175 tutsak hakkında 4 ile 12 yıl arasında hapis istemi ile dava açıldı. Son olarak Ümraniye'de de idare keyfi tutumlarını sürdürüyor. Görüş sırasında kabinlere giren sivil polisler, kimlerin kimlerle görüştüğünü adresleriyle tespit etmeye çabalarken, dışarda da cezaevi çevik kuvvet tarafından kuşatılıyor. Ayrıca görüş çıkışında görüşçüler teker teker eşgalleri alınarak çıkartılıyor.

Gebze Cezaevi'ne 26 Ekim günü, bir gün önce iki kişinin idareye sığınmaya kalkışması üzerine başlayan gerginliğin ardından, JİTEM ve polislerin, yangın söndürme araçlarının girdiği görüldü. Devlet yeni bir saldırı hazırlığında. Aileler görüşe alınmıyor.

Tüm bunar cezaevlerine yeni saldırı hazırlıklarının göstergeleridir. Ve bu saldırıların altında da herkesin bildiği gibi hücre tipi politikası yatmaktadır. Devlet, tutsakları hücrelere tıkacağını her fırsatta çeşitli çarpıtmalar, karalamalarla sürekli vurguluyor.

Tüm duyarlı, demokrat ve insanım diyen herkesi cezaevlerinde yeni katliamlara izin vermemek ve ölüm demek olan hücre tipine karşı durmak için göreve çağırıyoruz. Yarın çok geç olmadan şimdi harekete geçmeliyiz. Çünkü nasıl ki dışarda biz işçi ve emekçilere karşı topyekun bir saldırı varsa, aynı saldırılar özde aynı olmak üzere cezaevlerine de uygulanıyor. Onlar biz, biz onlarız bu unutulmaması gereken en temel gerçektir. Onların ölümü bizim insanlığımızın, geleceğimizin ölümüdür.

ÖMP, DMP, DHP, Partizan, Kızıl Bayrak, Odak, Mücadele Birliği, Direniş, Hedef

İHD İzmir Şubesinden uyarı ve çağrı

Burdur Cezaevi'nde saldırı hazırlığı

Cezaevlerindeki sorunlar bitmek bilmiyor. Bir cezaevinde sorun bitti denilirken başka cezaevlerinde yeni sorunlar çıkarılıyor. Burdur ve Buca cezaevleri bunların örneği durumunda.

Burdur Cezaevi'nde bulunan tutuklu ve hükümlü yakınlarınca Derneğimiz'e iletilen bilgilere ve yapılan başvurulara göre bu cezaevinde ciddi gerginlikler yaşanmaktadır. Burada yaşanan sorunlar özetle şu şekildedir:

1- Ulucanlar Cezaevi'nden sevk edilen yaralıların, bazılarında kurşun çekirdekleri de bulunmasına rağmen, tedavileri yapılmamaktadır. Bu kişiler, bildirildiğine göre hücrede tutulmakta, diğer hükümlülerle ilişki kurmalarına izin verilmemektedir.

2- Koğuş temsilcileri daha önceki uygulamaların aksine tanınmamakta, bunların sorunların çözümü için idare ile görüşme istekleri reddolunmaktadır.

3- Koğuşlar arasında koğuş temsilcileri aracılığı ile yapılan görüşmelere izin verilmemektedir. Ayrıca koğuşlar arası sportif ve kültürel amaçlı etkinliklere, öteden beri yapıldığının aksine izin verilmemektedir.

4- Hükümlülerin aile ziyaretlerine ve cezaevi doktoruna çıkmaları sırasında, hem çıkarken hem de koğuşlara dönerken, aşağılayıcı ve gereksiz ayrıntılı arama yapılması yönünde diretilmektedir.

5- Bu sorunlar nedeniyle cezaevinde gerginlik başlamış, bu gerginliğin başlamasını müteakip koğuşların elektrik ve suyu sık sık kesilmiş, hükümlülerin temizlik yapmaları dahi engellenir hale gelmiştir.

6- Bu gerginlik sırasında bayan hükümlülere bir saldırı yapılmış, saldırı sırasında bir bayan tutuklu ağır şekilde yaralanmasına rağmen tedavisi yapılmamıştır.

7- Hükümlülerin daha önce yanlarında bulunan fotoğraf, fotoğraf makinası, radyo, teyp gibi eşyalarına el konulmuştur.

8- Hükümlülere gelen mektuplar önce Emniyet tarafından incelenmekte, daha sonra uygun görülenler hükümlülere verilmektedir. Hükümlü yakınları tarafından getirilen yiyecekler kullanılamaz hale getirilmektedir.

9- Görüşe gelen aileler cezaevi çevresinde sivil polislerin kimlik kontrolüne tabi tutulmakta, isimleri ve kimlerle görüştükleri sorulmakta, görüşe gelmemeleri için tehdit edilmektedirler. Burdur Cezaevi'ne görüş için gelen hükümlü yakınlarının kentte dolaşmaları, alışveriş yapmaları, siyasi partilerle, Burdur Barosu ile görüşme çabaları polis tarafından engellenmektedir. Ailelerin, cezaevindeki yakınları için avukat temini çalışmaları bile engellenmektedir. Ailelere "Burdur'da devlet biziz, buraya gelmeyin!" denildiği, Derneğimiz'e ulaşan bilgiler arasındadır.

10- Hükümlüler tarafından sayım vermeme gibi bir eylem yapılmadığı halde, Cezaevi İdaresi tarafından sayım alınmamakta, hükümlülerin sayım vermediği şeklinde haberler Burdur yerel basınına kasıtlı olarak yayılarak, Ulucanlar benzeri bir saldırı atmosferi yaratılmaya çalışılmaktadır.

11- Bu gelişmeler nedeni ile hükümlü yakınları bir ayı aşkın süredir görüş yapamamaktadır.

Yaşanan tüm bu sorunlara, gerginlik daha önce de Derneğimiz'de dahil olmak üzere çeşitli kurumlarca belirtilmesine rağmen, başta Burdur Valiliği, Cezaevi İdaresi ve Adalet Bakanlığı olmak üzere hiçbir yetkiliden çözüm getirilmemekte, aksine gerginliği artırıcı uygulamalar günbegün yaşanmaktadır. Söz konusu gelişmeler kaygı verici boyutlara gelmiştir. Gerek cezaevinde kalan hükümlüleri gerek yakınlarının yaşamları başta olmak üzere temel hakları ağır tehdit altındadır.

Tüm bu gelişmeler ışığında, cezaevlerinde yaşanan sorunların temel insan haklarını gözetir şekilde çözümü için tüm yetkilileri bir kez daha göreve çağırıyoruz. Toplumun gözü kulağı olma görevi üstlenen basını ve tüm demokratik kamuoyunu da gereken ilgi ve duyarlılığı göstermeye davet ediyoruz.

Sorun daha ağır, altından hiçbirimizin kalkamayacağı boyutlara gelmeden çözülmeli. Burdur Cezaevi'nde kalan hükümlülerin temel haklarına bir an önce kavuşmaları sağlanmalı, aileler üzerindeki polis baskısı derhal sona erdirilmelidir.

İHD İzmir Şubesi Yönetim Kurulu

İzmir'de bin kişilik basın açıklaması

Ahmet Taner Kışlalı'nın bir suikast sonucu öldürülmesinin ardından, sermaye iktidarı çürümüş düzenine laiklik makyajı yapmaya başladı. Ancak öylesine lekeli ki, yapılan hiçbir rötuş kirli yüzünü temizlemeye yetmiyor. Aksine, çırpındıkça batmakta ve her "faili meçhul" cinayetin ardından bu kirli yüz daha belirgin hale gelmekte.

İzmir Demokrasi Platformu 25 Ekim Pazartesi günü saat 17:30'da Konak Meydanı'nda konuyla ilgili basın açıklaması yaptı. Önce Sümerbank önünde toplanıp buradan Konak Meydanı'na sloganlarla giren yaklaşık bin kişi tepkilerini ifade etti. Laik-şeriat kutuplaşması yaratılarak doğacak tepkilerin önüne geçmeye çalışan devletin bu oyununun kolay tutmayacağını atılan sloganlar da gösteriyordu.

"Çeteler halka hesap verecek!", "Basın şehitleri ölümsüzdür!", "Katiller bulunsun hesap sorulsun!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Kışlalı'nın hesabı sorulacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!" vb. sloganlarının atıldığı eyleme HADEP; "Barış hemen şimdi", EMEP; "Kahrolsun MGK, MİT, CİA, Kontr-gerilla", SİP; " Karanlığa karşı sosyalist Türkiye" sloganlarıyla katıldı. Ayrıca eylemin sonlarında Ulucanlar katliamına ilişkin olarak TKİP imzalı kuşlama yapıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) İzmir Temsilciliği'nden açıklama:

Tutuklamalar gözdağı vermeyi amaçlıyor

Prof. Dr. Veli Lök

Hatırlanacağı gibi, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde 26 Eylül 1999 günü tutuklu ve hükümlülere karşı yapılan ve 10 kişinin öldürülmesiyle, pek çok tutuklu ve hükümlünün ağır yaralanmasıyla sonuçlanan ciddi bir insan hakları ihlali gerçekleşti.

Can güvenlikleri devlete emanet edilmiş kişiler olan hükümlü ve tutukluların, suçları ne olursa olsun, dövülerek öldürülmesinin hiçbir gerekçesi olamaz. Devletin sahip olduğu güç ve olanaklar gözönüne alındığında, her türlü tedbirin ölüme sebebiyet vermeden sağlanabilmesi mümkündür. Ama bu olayda aksi olmuş ve çıplak şiddete başvurularak devlet otoritesini gösterme adına hukuk devleti ilkeleri çiğnenmiştir.

Devlet otoritesinin bu biçimde kaba ve hukuk dışı yöntemlerle ortaya konulma çabası cezaevleri dışında da sürdürüldü. Yurdun değişik yerlerinde bu yargısız infaz olayına karşı çeşitli tepkiler oluştu, protesto gösterileri gerçekleştirildi. Gerek protestolar sırasında, gerekse öldürülenlerin cenazeleri kaldırılırken, güvenlik kuvvetleri müdahale edirak çok sayıda insanı gözaltına aldı.

Öldürülenlerden biri olan Nevzat Çiftçi'nin cenazesi ise ailesinin oturduğu İzmir'in Aliağa ilçesi yakınlarındaki Helvacı Köyü'nde 30 Eylül 1999 günü toprağa verildi. Cenaze törenine katılmak isteyen insan hakları savunucusu yaklaşık 100-120 kişilik bir grup Helvacı Köyü girişinde jandarma tarafından barikat kurularak engellendi. Grup içinde çeşitli sendika, meslek odası, dernek ve siyasi partilerin yönetici ve üyeleri de bulunmaktaydı.

Cenazeye katılmak amacıyla Helvacı Köyü'ne gelen ve engellenen grubun jandarma yetkilileri ile görüşme çabaları sonuçsuz kalmış; bunun üzerine köydeki mezarlığa gitmek isteyen grup, jandarma saldırısına uğramış ve dövülerek 72 kişi gözaltına alınmış, daha sonra 14 kişi tutuklanmıştır. Tutuklananlar arasında, Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV)'nın kuruluşundan beri birlikte çalışmakta olduğumuz arkadaşlarımız TİHV İzmir Temsilciliği sekreteri Günseli Kaya ve TİHV İzmir Tedavi Merkezi Psikiyatristi Dr. Alp Ayan da bulunuyor.

Diğer illerde gözaltına alınanların hepsi serbest bırakılırken bu olayın tutuklama ile sonuç vermesi dikkat çekicidir. Hukukun sınırlarının zorlandığı tutuklama süreci ise çok daha ilginçtir. Gözaltına alınan kişileri savunmaya gelen avukatların dahi gözaltı muamelesine tabi tutulduğu, tehdit ve taciz edildikleri soruşturma sonrasında Aliağa Cumhuriyet Savcılığı gözaltına alınanlardan dördünü serbest bırakarak diğerlerini İzmir DGM'ne sevk etmiş; DGM ise, bu kişilerin, "kamu düzeninin korunması düşüncesiyle kanun ve nizamlara aykırı olmayarak verilen bir buyruğa uymayanları" 3 aydan 6 aya kadar hapis cezasına çarptırılmasını öngören TCY 526. maddesi uyarınca yargılanmaları gerektiği kanaatiyle görevsizlik kararı vermiştir. Bunun üzerine Cumhuriyet Savcılığı tarafından Aliağa Asliye Ceza Mahkemesi'ne sevk edilen 68 kişi, üç gün süren gözaltı, yorgunluk ve uykusuzluktan sonra, 13 avukat ile birlikte 30 metre karelik bir salona sıkıştırılmış vaziyette 11 saat boyunca ayakta durarak yargılanmıştır. Duruşma boyunca gerek salon içinde, gerekse dışında kamu tanıkları amirleri tarafından yönlendirilmişlerdir. Bunun yanı sıra görevliler dışarıda bekleyen ailelere çok sayıda kişinin tutuklanacağını söylemiştir.

Duruşma sabaha karşı sonuçlandığında, mahkeme 14 kişinin tutuklanmasına ve dosyanın tekrar İzmir DGM'ne gönderilmesine karar vermiştir. Aliağa Asliye Ceza Mahkemesi, tutuklama kararını 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefet edildiği gerekçesi ile veririken, dosyanın aynı zamanda "Terörle Mücadele Yasası"nın "terör örgütü mensupları"na "yardım edenlerin ve örgütle ilgili propaganda yapanların" 1 ile 5 yıl arasında cezalandırılmalarını öngören 7/2. Maddesi kapsamına girdiği iddiası ile DGM'ne göndermiştir.

Daha sonra, avukatların bu haksız tutuklamaya yaptığı itiraz da ne yazık ki olumsuz sonuçlanmıştır. 13 Ekim 1999 günü İzmir DGM, "Terörle Mücadele Yasası"nın 7/2. maddesinin unsurlarının oluşmadığı gerekçesiyle görevsizlik kararı vererek dosyayı, Uyuşmazlık Mahkemesi'ne gönderdi, ancak 14 kişinin tutukluluk halini kaldırmadı. Şimdi dosya, Yargıtay 10. Ceza Dairesi tarafından incelenecek. Uyuşmazlık Mahkemesi'nin iş yükü nedeniyle bu incelemenin en az 2 ile 5 ay arasında sürmesi bekleniyor. Bu arada, her 30 günde bir tutukluluk halinin kaldırılması için itiraz hakkının olmasına karşın, her iki mahkemenin de görevsizlik kararı vermesi nedeniyle yapılacak itirazlarda kendilerini yetkili kabul etmemeleri olasılığı, aralarında çalışma arkadaşlarımız Günseli Kaya ve Dr. Alp Ayan'ın da bulunduğu insan hakları savunucusu 14 kişinin tutukluluğunun uzamasına yol açabilecektir.

Kısacası, demokratik bir hakkı kullanmak; cenaze törenine katılmak için bir köy yolunda toplanmak fiili olarak bir cezalandırmaya dönüşmüştür. Böyle bir cezalandırmayı ve bunun için hukukun açık bir şekilde zorlanmasını kabul etmek mümkün değildir.

Çünkü, mevcut yasalara göre bir kişinin tutuklanması için, kendisine isnat edilen suçun üst sınırının 7 yıl olması gerekmektedir. Oysa tutuklama gerekçesi olan 2911 sayılı yasanın 32/3 maddesinin üst sınırı 5 yıldır. Tutuklamanın yapılabilmesi için, yaşanan olayın kamu vicdanını rahatsız eden ve toplumda infial uyandıracak nitelikler taşıması gerekmektedir. Bu olayda kamu vicdanını rahatsız eden şey bir insan hakları ihlaline karşı tepki vermek ve cenazeye gitmek mi, yoksa cezaevindeki insanların dövülerek katledilmiş olmaları mıdır? Üstelik Asliye Ceza Mahkemesi, tutukluların çoğunun bir kurumun yöneticisi olması, sabit işlerinin ve adreslerinin bulunmasına karşın, tutuklama kararını, "kaçma şüphesi veya delilleri karartma tehlikesi" olanların tutuklanmasını öngören CMUK 104. maddesine dayandırmıştır. Görüldüğü gibi tutukluluk halini gerektirecek koşulların hiçbiri bu olayda oluşmamıştır.

Peki hukukun bu denli zorlanarak fiili bir cezalandırma yoluna gidillmesinde amaç ne olabilir?

Akla ilk gelen otoritelerin insan hakları savunucularına gözdağı vermek istemesi oluyor... En azından çalışma arkadaşlarımız Dr. Alp Ayan ve Günseli Kaya açısından olayı değerlendirdiğimizde, bu olasılık ihmal edilebilir bir şey gibi görünmüyor.

Dr. Alp Ayan, uzun yıllardan beri insan hakları alanında aktif çalışmalar yapan bir kişidir. 1989'dan başlayarak İnsan Hakları Derneği ve İzmir Tabip Odası İnsan Hakları Komisyonu'nda çalışmaya başladı. Bu tarihten itibaren İzmir Tabip Odası Muayene ve Rapor Komisyon üyesi olarak da çalışmaktadır. 1990-1996 yılları arasında da İnsan Hakları Derneği-İzmir Şubesi Yönetim Kurulu üyesi olarak görev yaptı. 1994-1996 yılları arasında İHD Genel Yönetim Kurulu üyesi olarak çalıştı.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (THİV)'nın kuruluş çalışmalarına İzmir'den birlikte katıldık. Başlangıçta, 1994'e dek TİHV'in gönüllüsü olarak çalışan Dr. Alp Ayan, 1994'ten beri de TİHV-İzmir Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezi'nde tam gün psikiyatrist olarak işkence görenlerin tedavisi, rehabilitasyonu, işkence bulgularının saptanması ve belgelenmesi yönünde çalışmalarını sürdürmektedir. Bu süreç içinde işkence görenlerin rehabilitasyonu ve tedavisi alanında çeşitli bilimsel toplantılarda sunum ve katkıları da bulunmaktadır.

Günseli Kaya da yine kuruluş çalışmalarında yer aldığı TİHV'nın 1991 yılı Temmuz ayından başlayarak kesintisiz olarak İzmir Temsilciliği'nin Sekreterliğini sürdürmektedir. Aynı zamanda 1988 yılından beri de İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şubesi'nde aktif olarak çalışmaktadır. Değişik dönemlerde yönetim kurulu üyeliği, 1992-1998 yılları arasında ise üç dönem İHD genel merkez yöneticiliği yaptı.

Günseli Kaya'nın insan hakları alanındaki çalışmaları çok boyutludur. Sadece bir aktivist değildir. Örneğin, 1995-1996 yılında Gediz Üniversitesinin ilgili disiplinlerince düzenlenen "Yaz Üniversitesi-İnsan Hakları Eğitimi" gibi kurslara katılmış, diğer yandan da genel olarak insan hakları, özel olarak da işkencenin önlenmesi gibi konularda TİHV'nın çeşitli sanatsal etkinlik ve eğitim projelerinin koordinatörlüğünü ve yürütücülüğünü yapmıştır.

Her iki arkadaşımızın yaptığı çalışmalar göz önüne alındığında, gözaltına alınış ve tutuklanışlarına dair kaygılarımız anlaşılır hale gelmektedir.

Radikal Gazetesi'nin 17.10.1999 tarihli baskısında, Ulucanlar Cezaevi'nde öldürülenlerin otopsi fotoğraflarının elde edildiği açıklanmaktadır. Ancak, Radikal Gazetesi dövülerek öldürülen bu kişilerin korkunç görüntülerinin yaratacağı kötü etki nedeniyle gazetecilik ahlakı ve sorumluluğu gereği yayımlayamadıklarını belirtmektedir. Radikal'in açıklaması, özellikle bu olayda ayyuka çıkan bazı medya kuruluşlarının meslek etiğine uygun düşmeyen yayınlarından sonra saygı duyulacak bir davranıştır. Ama bu açıklama, daha çok ölümlerin nedenini ve sorumlusunu ortaya koyması bakımından önemlidir.

Öylesine insanlık dışı bir olay karşısındayız ki, işi her türlü haberi tüm çıplaklığı ile aktarmak olan basına dahi oto sansür yaptırabilmektedir.

İnsan yaşamını korumak üzere yemin etmiş ve bunu hak ve özgürlüklerin geliştirilmesi mücadelesi ile birleştirebilmiş bir doktor olarak Alp Ayan böylesi bir olayın karşısında nasıl sessiz kalabilirdi? Yine yıllarını hak ve özgürlüklerin yerleştirilmesi ve geliştirilmesi mücadelesine adamış, bu süre içerisinde benzer örnekleri defalarca görmüş, hatta bizzat yaşamış bir insan olarak Günseli Kaya nasıl duyarsız kalabilirdi?

Biz yaklaşık dokuz yıldan fazla bir süredir işkence görenlerin tedavi ve rehabilitasyonu için çalışmaktayız. Bu çalışmalarımızda insan onuruna verdiğimiz değer ve tıbbın bilimsel ve etik ilkeleri bize yol göstermektedir. İnsan yaşamı, ama insan onuruna ve değerine yaraşır bir yaşam bizim için her şeyden önce gelir. Bu nedenle görevimiz sadece hak ihlalleri olduktan sonra bunları tespit etmek ve mağdurların sağaltımı ile uğraşmak değildir. Temel hakların kullanılabilmesi için yaşamın sürmesi gerekmektedir. Yaşamın devamlılığı için koruyucu ve önleyici çalışmaların yapılması ise bilimsel bir gerekliliktir.

Ulucanlar Cezaevi'nde 10 kişinin ölümüyle sonuçlanan olayda devletin ve güvenlik görevlerinin ağır kusuru bulunmaktadır. Eğer gerçekten demokratik hukuk devletinin ilkeleri geçerli ise, bu tür olayların eleştirisi için her türlü kanalın açık olması gerekmektedir. Aksi taktirde kusurlar her zaman kusur olarak kalacaktır. Cenaze törenine katılım bir yandan, toplumsal bir ihtiyacı geleneklere uygun olarak karşılarken, diğer yandan da acılı insanların eleştirisine olanak verecek bir yoldur. Ancak tam bir suçluluk psikolojisi ve eleştiriye tahammülsüzlükle buna izin verilmemiştir. Issız bir köy yolunda toplanmış yüz kadar insan, şiddet içermeyen barışçıl eylemleri ile nasıl bir güvenlik sorunu yaratabilirlerdi ki? Amaç, demokratik kanalları açmak değil de her yolla otoriteyi sağlamak olduğunda, bunun binlerce gerekçesi bulunacaktır.

Sonuç olarak, her bakımdan üzüntü verici, demokratik hukuk devleti ilkeleri ile bağdaşmayan olaylar yaşanmıştır. Bunlar, insan hakları ihlalleri açısından utancımızı daha da artıran olaylardır. Hukukun sınırlarının zorlanmış olması ve çalışma arkadaşlarımızın fiili olarak cezalandırılması yoluna gidilmesi, demokratik hukuk devleti umutlarını kıran kaygılar yaratmaktadır. Başta Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleşen yargısız infaz olayının sorumlularının yargı önüne çıkarılması olmak üzere, Dr. Alp Ayan, Günseli Kaya ve tutuklu bulunan diğer insan hakları savunucularının tutukluluk halinin bir an önce kaldırılması için hep birlikte tepki vermeyi, kamuoyu oluşturmayı talep ediyorum. Bu insan haklarına ve insan hakları savunucularına saygılı bir toplum olma özleminin gereğidir.

Konuyla ilgileneceğiniz umuduyla çalışmalarınızda başarılar diler, saygılar sunarım.

20 Ekim '99

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://vantey.org

Örgütü bir silah olarak kavr

Açık ya da örtülü tasfiyeciliğe karşı gerçek örgüt bilinci ve pratiği

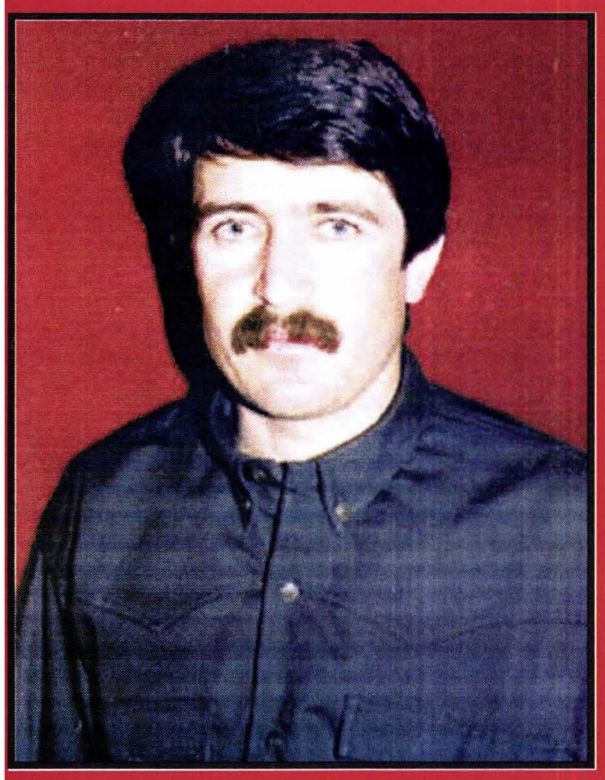

"Merkezi önderlik en zor dönemlerinde, bir-iki kişi kaldığı dönemlerde bile MYO üzerinden perspektif sunmakta, önderlik etmekte hiçbir şekilde görevini aksatmamıştır... Geriye bunu pratikte uygulamak sorunu kalmıştır. Bu yapılmadığı sürece sorunu merkezi önderlikte arama eğilimi, tasfiyeci tahribatın etkilerinin ifadesidir. Kendi dışında sorumlu aramak, sorunlara örgütün dışından biri gibi bakarak böylece kurtuluş yolunu seçmek anlayışıdır bu. Bu çarpık bakış tasfiyeciliğin en tehlikeli biçimidir."

Habip Gül/Sidar

Sidar: Daha önce yaptığım konuşmayı biraz daha açmak ve temellendirmek istiyorum. Bizde bir önderlik sorunu vardır. Ancak bugün bu sorun artık bir merkezi önderlik sorunu değildir. 2. Genel Konferansımızda ve sonrasındaki süreçte merkezi önderlik sorunu kapsamlı bir biçimde ortaya konulmuş ve değerlendirilmiştir. Gelinen aşamada merkezi önderliğin sürece müdahale, örgütün önüne perspektifler koyma ve sınıf hareketinin önünü açıcı politikalar üretme çerçevesinde görevlerini asgari bir başarıyla yerine getirdiğini görüyoruz. Nitekim bugün bu çerçevede herhangi bir tartışma da yoktur.

Bizde bugün artık sorun mahalli örgütlerde düğümlenmektedir. Bilimsel sosyalizm ile sınıf hareketinin pratikte birleşmesini sağlayacak olan mahalli örgütlülüklerdir. Mahalli örgütlerin merkezi önderliğin ortaya koyduğu temel perspektifleri özgülleştirerek pratiğe taşımada gösterdikleri tutukluk, gelinen aşamada karşınıza çözülmesi gereken önemli bir sorun olarak çıkmış bulunmaktadır. Mahalli önderlikler planındaki görev ve sorumlulukların gereklerinin yerine getirilememesinin sonucu olarak yaşadığımız sorunları artık bütün kapsamıyla ortaya koymak ve bilince çıkarmak zorundayız. Zira bunu yapamadığımız bir durumda, bu kez acaba politikalarımızda mı bir aksaklık var vb. türden tartışmalar yapılabilmektedir. Bu nedenle mahalli örgütlerin geçmiş süreçte görev ve sorumluluklarını ne ölçüde yerine getirdiklerinin mutlaka tartışılması gerekiyor.

7 yıllık geçmişi olan bir hareketiz, fakat sınıf hareketiyle bütünleşmeyi hala da başaramamış durumdayız. Bu açıktır ki, bizim temel perspektif ve politikalarımızdaki bulanıklıklardan ya da belirsizliklerden gelmiyor. Kazım yoldaşın iki yıl önce bu konuda söylediklerini hatırlıyorum. Şöyle diyordu; 1. Genel Konferans belgelerini herhangi bir Ekimcinin önüne koyup nasıl bulduğunu sorduğunda, hiç tereddütsüz yemin eder onun üzerine. Çok iyidir, çok güzeldir der. Heyecana da kapılır. Ama pratikte uygulama gücü göstermeyi başaramaz.

İşte bizim sorunumuz tam da burada, temel politikalarımızı pratiğe taşımada yatıyor. Neden pratikte uygulama gücü gösteremiyoruz? Neden bu perspektiflere giderek yabancılaşıyoruz? Pratikte uygulama gücü kazandıramadığımız gibi, bir de dönüp politikalarda eksiklik aramaya, sorunu merkezi önderlik üzerinden açıklamaya çalışıyoruz. Ben bunun kavrayışla ilgili bir sorun olduğunu zannetmiyorum. "İleri kadrolar" üzerine bir tartışma yürütüyoruz. "İleri kadrolar" kimlerdir bizde? Bana göre "ileri kadrolar" EKİM'in çizgisini ideolojik-teorik planda çok iyi kavrayan, ona hakim olanlar değildir. Böyle bakmamak gerektiğini düşünüyorum. Esas olarak bu çizgiye yaşama geçirme pratik çabasını ortaya koyabilen, sınıf kitleleriyle bağ kurmak noktasında belli adımlar atabilen kadrolar ileri olarak adlandırılabilir bence. Birincisi bu bugün EKİM'e adeta ayakbağı olmuş kadro tipidir. Çünkü ideolojik-teorik kavrayış pratik karşılığını bulmadığı sürece, bu saflarda bozulmaya yol açmaktadır. İleri kadrolar temel perspektif ve politikaları yaşama geçirmekte zayıf davrandıkları, görev ve sorumluluklarını yerine getirmedikleri sürece, yetiştirecekleri kadrolar da kendilerinin bir benzeri olmaktadır. Bunun değişik örnekleriyle karşılaştım ben. İleri kadrolar kendi görev ve sorumluluklarının gereğini yerine getiremedikleri gibi, kendi konformizm ve liberalizmlerini de alt ilişkilerine taşımaktadırlar. Bunlar örgütümüzün perspektiflerimize uygun bir pratik içerisine giremedikleri için kendi altlarındaki ilişkileri de geliştirememektedirler.

Bu çerçevede kadro sorununun mahalli örgütler sorunuyla kopmaz bir ilişki içerisinde olduğunu düşünüyorum. Mahalli önderlikler, hareketimizin perspektiflerine uygun bir pratik sergilemeyi başardıkları oranda kadro sorunu da çözümlenecektir. Ancak siyasal bir sınıf pratiği içinde bizim ihtiyacımız olan kadro tipi yaratılmış olacaktır. EKİM'in kadro politikasının eksiklik taşıdığına hiçbir şekilde katılmıyorum. Kadro politikamız nettir. Nadir yoldaş 1. Genel Konferans belgelerinden kadro politikasına ilişkin bir bölüm okudu. Orada örneğin savaşçı kimlikle düşünen militan kimlik birlikte vurgulanmaktadır. Öte yandan kadrolara her zaman geniş bir inisiyatif alanı açılmıştır. Bu konu MYO'da işlenmiştir. Kadroların hata yapmaktan çekinmemeleri, hata yapa yapa doğruyu bulacakları söylenmiştir. Yani "nerede bir Ekimci varsa EKİM oradadır"! Bu kadrolara geniş bir inisiyatif tanımaktır. Ekimciler kendilerini her alanda varedebilmeli, bulundukları fabrikalarda kendilerini bir hücre, bulundukları semtte kendilerini bir semt komitesi, vb. olarak görebilmelidirler. Bu fiili olarak şu veya bu komite ismini almaları anlamında değil, o görevleri yerine getirebilecek bir pratik sergilemeleri anlamında kullanılmıştır. Onlara böyle bir inisiyatif tanınmıştır. Buna rağmen EKİM'in kadro politikasında ya da temel politikalarında eksiklikler ya da boşluklar olduğunu söylemek, bana göre EKİM'in süreçlerinden birşey anlayamamaktır.

... Buraya gelen kadrolar kendilerini sorgulamaları, nasıl bir pratikle sınıfla bütünleşebiliriz noktasında yoğunlaşmaları gerekir. Merkezi önderliği ancak biz böyle sorgulayabiliriz. Biz görevlerimizi yerine getirmediğimiz sürece, kalkıp da merkezi önderliğe siz kendi içinizde niye uyum içerisinde çalışmadınız, diyemeyiz. Merkezi önderlik en zor dönemlerinde, bir-iki kişi kaldığı dönemlerde bile MYO üzerinden perspektif sunmakta, önderlik etmekte hiçbir şekilde görevini aksatmamıştır. En üst düzeyde yerine getirmiştir. Geriye bunu pratikte uygulamak sorunu kalmıştır. Bu yapılmadığı sürece sorunu merkezi önderlikte arama eğilimi, tasfiyeci tahribatın etkilerinin ifadesidir. Kendi dışında sorumlu aramak, sorunlara örgütün dışından biri gibi bakarak böylece kurtuluş yolunu seçmek anlayışıdır bu. Bu çarpık bakış tasfiyeciliğin en tehlikeli biçimidir. (...)

(EKİM 3. Genel Konferansı/Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar-Tutanaklar, s.92-95)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ayan komünist militanlar...

Siyasal çalışma ve sınıf yönelimi içinde kendini bulacak bir parti örgütü

"Bugün dar örgütsel çalışmayla değil, güçlü bir politik çalışmayla görev ve sorumluluklarımızı yerine getirebileceğimizi insanlara anlatabilmenin, bunun örgüte, sınıfa ve devrime karşı bir sorumluluk olduğunu kavratabilmenin çok daha güçlü olanaklara sahibiz. Bunu kongrenin iradesi olarak koyacağız, bunun güçlü bir etkisi olacaktır. Yeni dönemde bizzat politik çalışmamız üzerinden disiplin ve denetimi oturtmaya çalışmamız, çok daha güçlü bir karşılık bulacaktır."

Ümit Altıntaş/Tuna

Tuna: Ulaştığımız parti düzeyi, aynı zamanda güçlü ve tok bir örgütsel iddiadır. Bu güçlü iddianın gerisinde, örgütsel yapımızın mücadele süreçlerimizin içerisinde geçici öğelerden bir ölçüde arınması, bugün partimizin asgari örgütsel omurgasını oluşturan bir örgüt kadrosu birikimine, profesyonel devrimci çekirdeğe ulaşmamız var.

Politik mücadelede her zaman bir kadro sirkülasyonu yaşanır ve geçici yol arkadaşlarından arınma gerçekleşir. Fakat bu aynı sürecin öte yüzünde partinin çekirdek kadrosunun oluşumu vardır. Bu kadronun oluşumunun özellikle 3. Konferans sonrası süreçte, politik mücadele açısından giderek oynamamız gereken role yakınlaşan görevler süreci içerisinde gerçekleşmesi, bu iddianın zaten temeli.

Bu açıdan, sadece son üç yılın değil, on yıllık gelişmemizin deneyimlerine dayanan ve bu birikimden bir ölçüde süzülen bir kadro birikimimiz var. Bu temel üzerinde tok bir örgütsel iddiada bulunmak, onu bir tüzükle birleştirmek imkanına ve iddiasına sahibiz. Bu, basitçe parti, parti ile program, program ile tüzük arası bir eş zamanlılık değildir. Esasta bunun arkasında, tüm bunları da olanaklı kılan belirli bir altyapı vardır.

(...)

Paralel yüklenme diyoruz. Mahalli örgütlerle toplam parti çalışmamızın bir üst düzeyde yeniden kurulması için, paralel yüklenmenin fabrika zemininde de kendini ifade etmesi gerekiyor. Bu, basit anlamıyla, fabrika hücre sayısının arttırılması değil. Politika yapan, sınıfın siyasal temsiliyetini başaran, toplum düzeyinde bir taraf olabilen, sınıfın bağımsız eylemini örgütleyebilen bir parti olmalıyız. Böyle bir parti için, mahalli örgütler, merkezi politik çalışmanın kaba ve basit bir eklentisi olmamalı. Tam tersine, kelimenin gerçek anlamıyla yaratıcı bir mahalli çalışma/örgütlükler olabilmeli. Tam da bunun olanaklı olabilmesi için altta fabrika hücreleri temelinde bir çalışma ve yapılanma gerekiyor. Bir-iki fabrikayla değil, onlarca fabrikayla politik ilişkiler kurma temelinde bir bakış, buradan bölgesindeki işçilerin öncü kuşağının özgünlüğü üzerinden bir yaratıcılık, bir inisiyatif vb. gerekiyor.

3. Konferans sonrasında, taktik politika alanında mahalli örgütlerin neden yaratıcılık ve inisiyatif gösteremediğini anlayabiliriz. Daha açıkçası, sınıf hareketinin bir gelişme temposu olmadığı koşullarda, politika yapış alanındaki anlamlı ve sınırlı ilk örneklerin bile ancak merkezi düzeyde açığa çıkmasını anlayabiliriz. Ama yeni dönemde, herşeye rağmen, vurguyu mahalli örgütlükler üzerinden yapmamız, mahalli örgütlerin görev ve pratiklerini bu yeni düzeyden tanımlamamamız gerektiğini düşünüyorum. Böyle tanımlandığı ölçüde, kadro sorunlarımızın tüm temelinin, tüm başarısının, tüm yeni kriterlerinin politika yapabilen kadro temelinde formüle edilmesi gerekir. Bunun özel bir tarzda, bir vurgu olarak öne çıkarılması gerektiğini düşünüyorum. Örgütsel ilkeler ve normlar alanında, disiplin ve demokrasi, hak ve görevler, eleştiri ve özeleştiri vb. çeşitli ilişki ve bütünlükler alanında, yanısıra ihtilalci bir örgütsel kimlik, iç illegalite vb. alanlarda, temel kriterlerin öncelikle politikayla bağını kurmalıyız.

(...)

Biz küçük-burjuva katmanlardan kadrolaştığımız ölçüde, onları sınıf çalışmasına sürmeyi, fabrikalara sokmayı özel tarzda gözettik. Bu, sadece onların sınıf intiharını gerçekleştirmeleri, sınıfsal kökenlerinden gelen zaaflarından arınmaları, kazanılmaları açısından değil, örgütsel darlığımızın getirdiği doğal ihtiyaçlar nedeniyle de böyle oldu. Bu durum bir bakıma bu güçleri doğal ortamlarda kazanmamızı zora sokan, onları zorlayan, aslında üstlenebilecekleri daha değişik sorumlulukları üstlenememeleri gibi sonuçlar üretebildi. Ama bu deneyimden yola çıkarak, insanları doğal bir tarzda kazanmak, bugün bize verdikleri düzeyde sorumluluk vermek vb. biçiminde, çubuğu çok da ters tarafa bükmemeliyiz. Henüz sınıf dışı bir örgüt iken attığımız adımlarla insanları kadrolaştırma yönündeki çabalarımızda belli bir mesafe alabildiğimizi biliyoruz. İnsanları sınıf çalışmasına ve sınıfın sosyal yaşamına kazanabildiğimiz hayli anlamlı örnekler de var. Parti düzeyine çıktığımız, sınıfla ilişkilerimizin daha gelişkin olduğu bir aşamada, dün olduğundan daha büyük bir güvencemiz var. Küçük-burjuvazi, yarı-aydınlar, gençlik içerisinden kazandığımız güçleri, sınıf çalışması içerisinde yeniden kazanmak açısından bugün daha güçlü bir temele sahibiz.

Buna rağmen, henüz kadro niteliği taşımayan insanları mümkün olduğunca doğal çalışma alanlarında kazanmanın, çevrelerindeki çeper güçleri politik çalışmanın unsurları haline getirebilmenin imkanlarına yönelmeliyiz. ... Bu bir zaaf alanı olmadığı ölçüde, onları çalışmaya çok daha ileri düzeyde seferber edilebilmek, daha ileri düzeyde kazanabilmek bakımından önemli bu.

(...)

Geldiğimiz aşamanın imkanlarına rağmen, insanların dönüşümlerini zora sokan, tam da politik olanakları farkedememeleri gerçeğidir. Bugün dar örgütsel çalışmayla değil, güçlü bir politik çalışmayla görev ve sorumluluklarımızı yerine getirebileceğimizi insanlara anlatabilmenin, bunun örgüte, sınıfa ve devrime karşı bir sorumluluk olduğunu kavratabilmenin çok daha güçlü olanaklara sahibiz. Bunu kongrenin iradesi olarak koyacağız, bunun güçlü bir etkisi olacaktır. Yeni dönemde bizzat politik çalışmamız üzerinden disiplin ve denetimi oturtmaya çalışmamız, çok daha güçlü bir karşılık bulacaktır. Bu alanda alacağımız mesafe, örgüt omurgasının ötesinde, sempatizanlardan da gerçekten fiili bir disiplini istemenin, güçlü devrimci bir örgüt yaşantısını kurabilmenin esas zeminidir.

(TKİP Belgeleri: Kongre Tartışma Tutanakları/Örgütsel Sorunlar Üzerine Ön Tartışmalar, Ekim, sayı: 203)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Özgürlüğe koşmak ya da tünelin ucundan dönmek...

K. Ferhat

"... Geriye bana verilen 83 milyonluk para cezası kalmıştı. Bu parayı devlete ödediğimde serbest kalacaktım. Böylece ya parayı ödeyecektim, ya da hapiste kalmaya devam edecektim. Düzenin önümüze koyduğu bir tercihti bu. Neyse ki çok kafa yormam gerekmedi. Parayı ödemedim. Cezanın meşruluğunu kabul etmiş olacaktım yoksa.

"Para cezası hapis cezasına çevrildi. 11 ay 20 gün daha yatacaktım. Parayı ödemedim ama, devrimci iradenin ve görevin gereklerini yerine getirdim: Kazdığımız 35 metrelik bir tünelle dört kişi, 19 Mayıs 1993 şafağında özgürlüğe kavuştuk."

Bu satırlar, Mahmut Alınak'ın *Evrensel Pazar* (sayı: 56, 17 Ekim '99) ve *Sol* dergisinde (Sayı: 57, 16 Ekim) yayınlanan (ve *Kızıl Bayrak*'ın 78. sayıda iktibas ettiği) ***"Habip'in Öyküsü"***nden alınmadır, Habip'in Alınak'a yazdığı metinden bir bölümdür.

Habip'in yaşamı *"bir mücadele manifestosu"*ydu. Bu yüzden onun her "manifesto" gibi en iyi bir şekilde incelenmesi, öğrenilmesi, içselleştirilmesi, hayatın içinde yeniden ve yeniden ete kemiğe büründürülmesi gerekmektedir.

O ve Ümit yoldaşı, *"Parti'nin 'düşünen ve savaşan militanlar' geleneğinin öncüleri"*ydiler. Onlar *"uğruna tereddütsüz ölünebilecek"* davanın önderleri ve neferleriydiler. Bu yüzden onlar demek Parti demektir. Habip'in özgülünde söylersek, *"Habip yoldaşın yaşamını anlamak Parti'yi anlamaktır."*

Bu kısa hatırlatmalardan sonra başa dönelim. Yukarda yaptığımız alıntı elbette sebepsiz değildi. Sebebine girmeden önce, söylemeden geçemeyeceğimiz birkaç şey daha var: Habip'in yaşamı bir doruktu aynı zamanda. Bu özellik '80 sonrası süreç üzerinden bakılırsa, daha da sivrilir ve belirginleşir. Habip'in mücadele yaşamı söz konusu olduğunda, anısı önünde saygıyla eğilmek, kendisinde en ufak bir insanlık kırıntısı olan herkesin boynunun borcudur.

Onun yaşamına anlam kazandıran bir başka özelliği ise işçi sınıfının bir öncü neferi olmasıdır: *"İşçi sınıfı saflarından komünist işçi partisi önderliğine..."* Bu açıdan o geleneksel hareketin işçi sınıfına güvensizliğinin bir yansıması olan, "işçiden iyi devrimci çıkmaz" açık ya da örtülü anlayışının yere çalınmasıdır, aynı anlama gelmek üzere hükümsüzlüğünün ilanıdır.

Fakat tüm bunlara rağmen bazı kafalarda "sağ pragmatizm" olarak ifade edebileceğimiz şu sorular oluşabilmiştir: "Neden 10 ayı varken firar etti?", "10 ay sonra, cezasını bitirdikten sonra çıksaydı daha iyi olmaz mıydı?" Bu söylenenler ise, "cezanın bitiminden sonra daha rahat-uygun koşullarda, mücadeleye daha yararlı olurdu" argümanıyla desteklenmektedir.

Kuşkusuz bu söylenenler bir saygınlık taşımıyor ve Parti saflarında böylesi soruların akla gelmediğini söylemeye bile gerek yok. Fakat bu cılız sesleri bir vesile kabul edip bu konuda zihinleri biraz daha berraklaştırmaya çalışmak, en azından bu konuyu bir defa daha düşünmeye sevk etmek amacındayız. Bu Habip'in anısının boynumuza yüklediği bir borçtur aynı zamanda. Bunu yapmaya çalışırken temel yol göstericimiz, **"manifestomuz Habip"** olacak tabii ki.

Başlarken, **"manifestomuz"**un 1 Haziran '93 tarihli sayfasını açıyoruz ve *"Duvarınızı deldik, düzeninizi de yıkacağız"* adlı yazısından bir bölüm aktarıyoruz:

"... Biz düzene karşı sınıf savaşımında tutsak düşmüş devrimcilerin düzene para yatırarak özgürlüğünü satın alması düşünülemezdi. Çünkü özgürlüğümüz ne satılıktır, ne de satın alınır. Biz Ekimci komünist devrimciler olarak tutsak düştüğümüz ilk günden itibaren, her an düşündüğümüz ve planladığımız özgürlük eylemi, koşullar olgunlaşmadığından bugüne kaldı. Düşüncelerinden, kişiliğinden ödün vermemiş, yüreği mücadele için çarpan her devrimci her zaman bir özgürlük yolu arar. Cezanın çokluğu ya da azlığı hiçbir şeyi değiştirmez. Bir gün de kalsa burjuvazinin yasa ve yasaklarını delmek, burjuvaziyi her alanda moral yenilgiye uğratmak, sıcak mücadelenin içindeki yerimizi almak, yaşanması gereken bir duygu olduğu kadar, devrimci bir görev ve sorumluluktur da." (***Ekim,*** sayı: 74, 1 Haziran '93, arka kapak)

Sanırız "manifestomuz" konuya gereken açıklığı getirmiş bulunuyor. Fakat yine de birkaç şey söylenmeli...

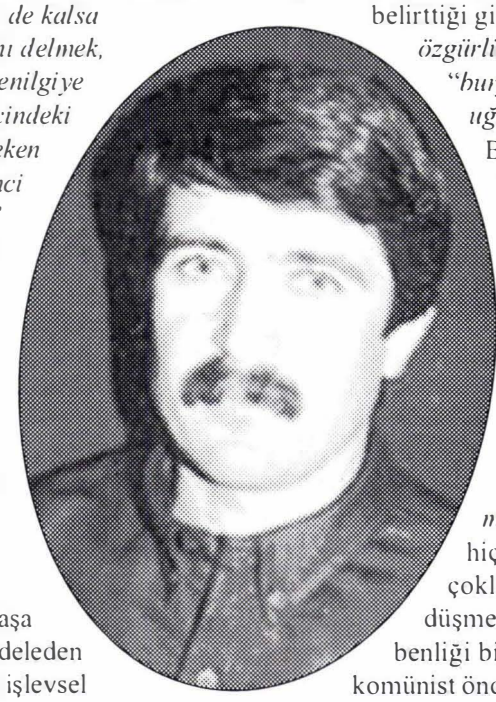

Zindan: Burjuvazi açısından bakarsak...

Burjuvazinin sınıf diktatörlüğünü yıkmak için savaşa girmiş devrimcileri sıcak mücadeleden alıkoymaya yarayan son derece işlevsel araçlardır zindanlar. Üstelik bununla da kalmaz. Aynı zamanda oraları devrimci iradeyi alt etmenin ve devrimci bireyi "rehabilite" etmenin bir alanı olarak tasarlar. Burjuva ideologları bunu, "suçluyu topluma kazandırmak" gibi "masum" bir ifadeyle dillendirirler. Bunun yanında o, karşısına bir sınıfın temsilcisi olarak çıkan komünist ve devrimcileri zindanlara tıkmayı, iktidarın elinde olduğunun, büyüklüğünün ve yıkılmazlığının bir göstergesi olarak kullanır. Emekçilerin açlıktan kırılması, sokakta yatması hiç umurunda değilken, onlara bir yavan ekmeği bile çok görürken, devrimcilerin içerisine tıkılacağı zindanlar için trilyonlar harcaması boşuna değildir. Çünkü bu sömürü düzeninin/kapitalist barbarlığın bekaası için vazgeçilmez bir araçtır zindanlar. Kısacası zindanlar burjuva düzenin, daha özelleştirirsek, burjuva egemenlik aygıtının önemli ve vazgeçilmez bir parçasıdır.

Zindan: Devrim açısından bakarsak...

Komünistler ve devrimciler yeni bir dünya mücadelesinin neferleri, ezilen sınıfların temsilcisidirler. Bu onlar için kaderlerini devrimin kaderiyle ortaklaştırmak, bireysel çıkarlarını bir tarafa bırakıp işçi sınıfının ve ezilen sınıfların tarihsel ve toplumsal çıkarlarını kuşanmak anlamına gelir. Devrimci daha mücadeleye başlarken tutsak düşebileceğini, dahası yürüyeceği sarp devrim yolunun bir gün zindanlara uğrayabileceğini bilir. Elbette ki zindana düşmek isteğinde değildir, onun mücadelesini sürdüreceği en iyi alan sıcak mücadelenin bağrıdır. Fakat tutsaklık sınıf mücadelesinin bir başka alanda sürmesi demektir. Yani burjuva düzene ve tüm kurumlarına karşı yıkma savaşı düşmanın ininde de sürer.

Bu durumda o (burjuvazinin yukardaki anlamlandırmasına karşıt olarak) zindanları devrim mücadelesinin birer mevzisine dönüştürmek ve bunun doğal bir sonucu olarak burjuvazinin zindan silahını işlevsizleştirmek için mücadele eder. Bu onun burjuva düzeni yok etme hedefinin doğal bir sonucudur. Fakat devrimci için zindan kalıcı bir mücadele alanı değil, geçici ve zorunlu bir alandır. "Manifestomuz"un da belirttiği gibi, *"her devrimci her zaman bir özgürlük yolu arar"*. Bu aynı zamanda *"burjuvaziyi her alanda moral yenilgiye uğratmak"* görevinin bir parçasıdır. Burjuvazinin *"duvarlarını delmek"* bu görevi yerine getirmenin etkin bir yoludur. Bu, burjuvazinin egemenliğinin hiçe sayılmasının, onun baskı ve çürütme aygıtının işlevsizleştirilmesinin ve devrimci iradenin hapsedilemeyeceğinin/alt edilemeyeceğinin haykırılmasıdır. Bundan dolayı burjuvazinin *"duvarlarını delmeyi"* *"yüreği mücadele için çarpan her devrimci"* hiçbir zaman cezasının azlığı ve çokluğu açısından düşünmek sığlığına düşmez. Hele Habip gibi yüreği ve benliği bilinçle ve mücadele ateşiyle örülü komünist önderler söz konusu olduğunda...

Habip bu pratiğin sonuna kadar şaşmaz bir sürdürücüsü olmuştur. Son bulunduğu zindan olan Ulucanlar'da da birçok firar girişiminde bulunmuş ve onun bu girişimlerini anlatmak için genel olarak kullanılan ifade tarzı üzerinden söylersek, Ulucanlar'ın altını kalbura çevirmiştir.

Son olarak...

"Manifestomuz"dan bir bölüm daha okuyalım: *"Her zaman söylüyorum, hiç unutmadığım ve anlatmakta güçlük çektiğim iki anı var hayatımda: Birincisi, yıllar süren uzunca bir örgütsüzlükten sonra 1987 Ekim'inde örgütümle tanıştığım anın duygularıdır. İkincisi ise, tünelden çıktığımızda yüzüme vuran ilk yel ile özgürlüğe atılan o ilk adımdır."* (***Habip'in Öyküsü***)

"Yüreği mücadele için çarpan" bir devrimcinin böylesi bir anı ve duyguyu yaşamasına hiçbir şey engel olamayacaktır. *"Cezanın çokluğu ya da azlığı hiçbir şeyi değiştirmez."* Bu *"yaşanması gereken bir duygu olduğu kadar, devrimci bir görev ve sorumluluktur da."*

Sonuç yerine: Önemli not

Bu yazı, *"düşüncelerinden, kişiliğinden ödün vermemiş, yüreği mücadele için çarpan"* ve *"her zaman bir özgürlük yolu arayan"* devrimciler için yazılmıştır; *"tünelin ucuna kadar gelip de geri dönen ahmak"*lar için değil...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Planlı faşist katliama ilişkin tanıklıklar...

Nazilere yaraşır bir operasyon

Konu: *26 Eylül 1999'da yaşanan Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki katliamda gördüklerimle ilgili tanıklığım ve suç duyurumdur.*

10 Kasım 1995'ten beri Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunmaktayım. Geldiğim zamandan bu yana aramalar sonucu '97, '98, '99'da koğuşlarda tüneller bulundu. Aramalarda tutulan tutanaklar ve çıkan tüneller, '93'ten beri arama yapamıyorduk iddiasını açıkça yalanlamaktadır.

Koğuş sorunu ve idarenin kasıtlı tutumu

5. koğuştaki yer sorunu yaklaşık 2 yıldır sürüyordu. Ve bu süre zarfında cezaevi idaresinden sorunumuzu çözmeleri için yaptığımız bütün girişimler sonuçsuz kaldı. Bir dönem en fazla 50-60 kişiyi alabilecek olan 5. koğuşta 110 kişi kalınmaya başlandı. Bir ranzada 3 kişi yatmasına, masada, yerde yatılmasına rağmen bir kısım arkadaş açıkta kalıyordu. Tüberküloz, hepatit gibi hastalıkların var olduğu koğuş, sağlık açısından da oldukça kötüydü.

İdarenin yer sorununu çözme yönünde hiçbir girişimde bulunmaması üzerine, 2 Eylül tarihinden itibaren 7. koğuşa bir kısım arkadaş geçti. Bütün gelişmelerden haberdar olan cezaevi idaresi, bütün infaz koruma memurlarını (İKM, yani gardiyanlar) çekerek, sadece sayımlarda ve canları istediği zaman bulunduğumuz kısıma sokarak, aile, avukat görüşlerini tamamen ortadan kaldırarak, ortamı gerginleştirdi. Normal işleyişe dönme istemimizi belirterek, uyarıcı olsun diye sayım vermeme eylemi yapmaya başladık.

Vahşet ve katliam

26 Eylül gecesi saat 04:00'ü biraz geçe "asker girdi" sesiyle uyandım ve havalandırmaya indim. Havalandırma kapısını asker zorla açmaya çalışıyordu. Kapının arkasındaki Esmahan Ekinci, Fatime Akalın ve Hülya Tumgan fiziki güçleriyle kapının açılmaması için uğraşıyorlardı. Bu sırada maltadan askerler bulunduğumuz havalandırmaya taş atıyorlardı. Sonra gaz bombaları atmaya başladılar. Bunun üzerine mutfağa girdik ve çıkarmaya başladık. Koğuş kapısına giremesinler diye bulabildiğimiz eşyaları bir kısım arkadaşımız yığdı. Ama Arife Doğan'ın havalandırmada kaldığı farkedildiği için, onu içeriye almak üzere eşyaları çektiler. Başarılamadı ve koğuşa çıktık.

Çıktığımda koğuşa da gaz bombası atılmış olduğunu gördüm. Kapılara girmesinler diye ne bulursak yığmaya başladık. Koğuş kapısını ve TV odasını koğuşa bağlayan kapıyı kırarak açtılar. Coplarla vurarak, gaz bombası atarak girmeye çalıştılar, bu sırada durmadan küfür ediyorlardı. Attıkları taştan yanımdaki Fatime Akalın gözünden yaralandı. Ellerindeki itfaiye kancasıyla Fatime Akalın ve beni yakalayıp almaya ve sivri kısmını batırmaya çalıştılar. Sonra uzun namlulu silahı çekerek bir süre öylece durup vuracaklarını söyledi içlerinden biri. Silahı indirip kükürt sıkmaya, gaz bombası atmaya devam ettiler. Tazyikli su sıkmaya başladılar ve bu uzunca bir süre devam etti.

Bundan kısa bir süre önce, saat 06:00'yı geçe "Teslim olun, aramaya geldik" deseler de, gecenin 04:00'ünde yüzlerce asker, robocop, özel tim, sivil polis, infaz koruma memurlarınca gelmesinin katletmeye yönelik olduğu açıktı. Zira bu saatte hiçbir zaman arama yapılmazdı. Sonra attıkları taşlardan biri kafama geldi ve yere düştüm, kısa bir süre sonra kalktım.

Saat 07:08'de koğuşa girdiler ve tamamen savunmasız olan bizlere coplarıyla, tekmeleriyle, yumruklarıyla saldırarak koğuştan çıkarmaya uğraştılar. Filiz Uzal bu sırada önümde hareketsiz yatıyordu ve Filiz Gülkokuer'de talasemi, ... hücre anemisi (bu hastalıklar ölümcüldür) olması bilinmesine rağmen vurarak koğuştan çıkardılar. Yanımda duran Sibel'i ve beni birbirimizi tuttuğumuz için vurarak ayırdılar. Ayırdıktan sonra bacaklarımı ayırarak arasına vuruyorlardı. Bunun sonucu kanamam başladı. Vurarak koğuştan çıkardıklarında birisi saçlarımı açıp suratımı açtı ve yumruk attı, alnımdan kaşıma kadar 1,5-2 cm.lik bir yer açıldı ve burnumla beraber kanamaya başladı. Basamaklardan kafa aşağı sürüklenerek dövülerek indirildim ve maltaya kadar böyle çıkarıldım.

Havalandırmada robocoplar, sivil polisler vardı. Maltada Dr. Metin biz dövülürken kenarda izleyenlerden biriydi. Görüş yerine kadar askerlerin oluşturmuş olduğu koridordan dövülerek götürülürken kameraman da olup bitenleri çekiyordu. Görüş yerine geldiğimde Filiz Uzal'ı baygın bir halde getirdiler ve ayrıyeten burada Hayriye Keskin (baygın), Nesrin Kırman (baygın), Esmahan Ekinci, Hatice Yürekli vardı. Arkadaşların hepsi yaralı haldeydi. Burada bazılarımıza kelepçe takılmış, bazılarımıza da kelepçe takılmak isteniyordu. Kelepçe takmak için tekrar saldırdılar ve hepimize döve-döve kelepçeyi arkadan taktılar. Görüş kabinlerine hepimizi teker teker koyup başımıza da asker diktiler. Kabinlerdekilere askerler saldırıyordu ve saldıranlar arasında kameraman olan da vardı. Kameraman ve fotoğrafçı (normalde de kulelerden bizleri kamerayla çeken sivil cezaevi görevlileri olduklarını biliyorum) kabinleri tek tek dolaşarak hepimizi çektiler.

Gömleğimi düzelttim diye gardiyanlar tarafından zorla arandım. Gönül vardı aralarında. Bu İKM'nin soy ismini bilmiyorum. 3 kişiydiler, 2'sini hatırlamıyorum. Görüş kabininde otururken 35-40 yaşlarında, esmer, en fazla 1.70 boyunda, göbekli komutan tarafından suratıma biber gazı sıkıldı. Sonra bayan robocoplar tarafından bazılarımız pantolon düğmeleri açılarak iç çamaşırlarımıza kadar arandık. Bir asker kollarımı arkadan kıvırıp ağzımı ve burnumu elleriyle kapadı, bu esnada robocop bayanlar beni zorla ararken tip tarifini yaptığım komutan iki defa suratıma biber gazı sıktı. Arama sırasında Sibel Aksoğan'a da biber gazı sıkıldığını gördüm. Cemaat Ocak epilepsi krizi geçirirken askerler rastgele ona ve Devrim Turan'a vuruyorlardı.

Bazı doktorların suç ortaklığı

Sonra doktorlardan Metin, Soner, Murat geldi. Doktor Metin'e birşey yapmayacaksan bari kelepçeleri gevşet dedim, ama o "ne halin varsa gör" deyip çekip gitti. Saat 10:00'u geçe seri halde, sonra aralıklarla silah sesleri duydum, peşinden de (kısa bir süre sonra) Erdal'ın sesini duydum. İnsanların yanına gittiğimde Sevinç Şahingöz, Hayriye Keskin, Hatice Yürekli kusuyorlardı. Hülya Tumgan kollarını oynatamıyordu, zor nefes alıyordu. Devrim Turan'ın ve Hayriye Keskin'in kafasındaki kanama saatler geçmesine rağmen durmamıştı. Sonra doktor Turap geldi, ona erkek arkadaşların durumunu sorduğumuzda, "Siz onlara göre çok iyi durumdasınız" dedi. Doktor Turap'tan durumu kötü olanları hastaneye götürmelerini, kelepçeleri de biraz gevşetmelerini istedik. Kelepçe numaralarını aldı ve gitti. Bir süre sonra geldiğinde kelepçeleri gevşetmeyeceklerini söylediklerini, ancak Hülya Tumgan'ı hastaneye yollayabileceğini, çok kişiyi yollamadıklarını söyledi. Hastaneden bir doktor sedyeyle geldiğinde ona da erkek arkadaşların durumlarını sorduk. O da bilgi veremeyeceğini söyledi.

Bu esnada gardiyan peşi sıra askerlerle gelip sevke gideceklerin isimlerini okudu. Gönül Aslan'ın geldiği yer olan Çanakkale, benimse depremde yıkılmış olmasından kaynaklı Sakarya E Tipi Cezaevi yerine Gebze Özel Tip'e dilekçe verdiğimi söyleyince, gardiyan istediğiniz yere Niğde'ye dedi. Gardiyan konuşurken askerler ilk önce zorla beni döverek alıp dışarıya çıkardılar. Adımı bilmelerine rağmen adımı sorarak kafamı duvara vurmaya, tekmelemeye başladılar ve kollarımı arkadan kıvırarak kelepçeyi koluma takıp iyice oturttular. Bu sırada Gönül Aslan'ı da yanıma getirdiler ve vurarak ring aracına götürdüler. Bizden sonra dövülerek Esmahan Ekinci, Fatime Akalın, Sibel Aksoğan (getirilirken tekrar ıslatmak için çeşmenin altına sokulmuş ve geldiğinde kafası iyice yarılmıştı), Edibe Tozlu, Zeynep Güngörmez, Şerife Arıöz, Döndü Özer getirildi.

Gardiyanların (bayan) arabaya gelip isimlerimizi söylemesine rağmen kendini Hakkari'li olarak tanıtan komutan (bizi Niğde E Tipi Kapalı Cezaevi'ne bırakan komutan, tutanaklardan tespit edilebilir) isimlerimizi sorarak askerlerle birlikte coplarla birkaç kez aracın içinde saldırdı. Askerlere "9'a 9 kişisiniz, istediğinizi yapın..." vb. şeyler söylüyordu. Bize "Sizi Filistin askısına alacağız ki, göreceksiniz" diyordu. Ring aracına doktor Metin, Soner, Murat geldiler ve sevke uygun olduğumuzu söylediler. Dr. Metin'e, bize uzaktan bakarak bunu nasıl anladığını sorduğumuzda, "Bir bakışta bunu anlarım, bu kadar zaman niye eğitim aldım" dedi. En azından kelepçeleri gevşettirmesini istedik. Benim ve Fatime Akalın'ın kelepçelerini sözde gevşettikten sonra, doktor Metin "her birininkini bir diş gevşetirsiniz, rica ediyorum" deyip çekip gitti. Yol boyunca askerlerin tecavüz tehditlerine, küfürlerine maruz kaldık. (Araba hareket etmeden kısa bir süre önce askerlerden biri "10 leşiniz var", diğeri de "11 oldu" diyorlardı.)

Niğde hastanesinde süren terör ve işkence

Niğde E Tipi Kapalı Cezaevi'ne geldikten sonra hastaneye gittik. Hastane odasına ilk ben götürüldüm ve içeri girdiğimde kelepçenin açılıp, askerlerin odadan çıkmasını istedim. İzleri gösterirken doktor komutanın yanına gitti ve komutanın "burnu kanıyor yazsan yeter" dediğini ve doktorun da "tamam" dediğini duyduğum için, muayene olmayacağımı söyledim. Komutan kollarımı arkadan kıvırarak, kelepçeyi bileğime oturtarak taktı ve askerlerin oluşturduğu koridordan ite-kaka arabaya götürdüler. Benden sonra gidenleri komutan "vurmayın" deyip, dönüşte döverek getirdiler. Zeynep Güngörmez zor yürüdüğü için ('96 ÖO direnişinden kaynaklı böyle yürüyor) "ona dokunmayın" dediğimizden, "bu önemli" deyip arabadan düşürerek götürdüler, geldiğinde alnının bir tarafı şişmişti. Döndü Özer ise getirildiğinde baygındı ve kendine geldiğinde "neredeyiz" gibi sorular soruyordu, ağzı yarılmış, yüzü kan içindeydi.

Cezaevine geldiğimizde Edibe Tozlu'nun, Fatime Akalın'ın, Gönül Aslan'ın bilekleri kelepçeden yara olmuştu. Adli Tıp istemimize rağmen cezaevi idaresi Niğde'de yok diyerek bu talebimizi yerine getirmedi. Hala Adli Tıp gelmedi. Burada da gardiyanlar tarafından bir kez saldırıya uğradık.

Başak Otlu/Niğde Cezaevi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Zindanlarda partili yaşam

(Tartışmaya sunulan taslak metin)

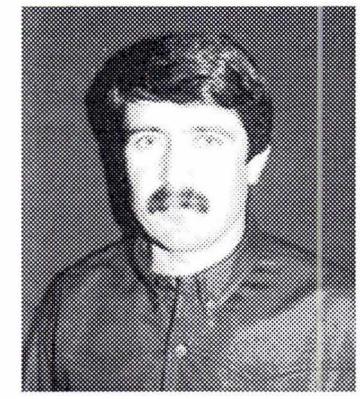

Habip GÜL

Bir yandan CMK'ya yönelik yapıcı ve katkı sağlayıcı eleştirilerimizi doğrudan yapmalı, diğer yandan bulunduğumuz birim (cezaevi) platformlarında daha etkin ve etkili politika ortaya koyarak ileriye taşıyıcı ve sürükleyici olmalıyız. Düşmanın sistematik biçimde süren saldırılarına karşı devrimci duruşun temel gereği, bu görev ve sorumluluk bilincidir. CMK'nın oluşum sürecinde temel bileşenlerinden biri olan bizler, bugün Bayrampaşa'da insanımız olmayışından kaynaklı olarak fiilen CMK'nın dışındayız. Bu durum birçok yoldaşımızın kafasında soru işaretleri yaratabilmektedir. Hala "CMK bizim için bağlayıcı mıdır?" diye sorulabilmektedir. Bu nedenle yineliyoruz: CMK'nın aldığı kararlar bizim için bağlayıcı değildir. Sadece doğru bulduğumuz eylem kararlarına katılıyoruz. Yanlışlarına ortak olma gibi bir sorumluluğumuz yoktur. Çünkü CMK'da bizim irademiz temsil edilmiyor!

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun (CMK) kurulmasından bu yana cezaevlerindeki eylemler genellikle merkezi olarak başlatılıyor, merkezi olarak bitiriliyor. Özellikle '96 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu'ndan sonra CMK düşman tarafından da fiilen tanınan bir örgütlülük durumuna geldi. Bunun genel anlamda olumlu bir durum olduğu açık. İradenin merkezileşmesi ve düşmana kabul ettirilmesi önemli bir kazanımdır. Ancak CMK işleyiş ve üstlendiği misyonu yerine getirmek anlamında ciddi eksiklikler ve zaaflar da taşımaktadır. Bu eksiklik ve zaaflar giderilemediği koşullarda, bunun, örgütlülüğü bozucu ve olumsuz bir rol oynayabileceği açıktır.

Birincisi; kimi örgüt ve partilerin oluşturdukları Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nun (BDGP) cezaevlerinde ayrı bir örgütlenmeye gitmelerinin CMK'yı zayıflattığını, zamanla onun işlevini boşa çıkaracağını düşünüyoruz.

İkincisi; CMK'nın oluşmasıyla birlikte tek tek cezaevlerindeki konsey türü platformlar işlevsizleşmiş durumdadır. Zira, bu konseylerde yer alan CMK üyesi örgüt ve partilerin birim örgütlenmeleri, eylem kararı alma hak ve inisiyatiflerini neredeyse tamamen yitirmişlerdir. Herşeyi CMK'dan bekler duruma gelmişlerdir. Sadece eylem kararı alma konusunda değil, süreçleri değerlendirme ve politika üretme planında da bu böyledir. Bu durum, özellikle tek tek cezaevlerindeki özgün sorunları çözümsüz hale getirdiği gibi, kimi mevzilerin de kaybedilmesine neden olabilmektedir. Bu durum, CMK'nın merkeziyetçiliği eklektik bir tarzda kavramasından, buna uygun bir ruhsal şekillenme yaratmış olmasından kaynaklanmaktadır. Böyle bir merkeziyetçilik anlayışı, süreçlere önden müdahale ve somut politika üretme alanındaki zaafiyetle de birleşince, sonuçta epey kaygı verici bir tablo ortaya çıkmaktadır.

Düşman saldırılarının süreklilik kazandığı ve zindanların MGK'nın her toplantısının özel bir gündemini oluşturduğu bir süreçte yaşanan bu durum, zindan cephesinin geleceği açısından küçümsenemeyecek bir zayıflığı ifade etmektedir.

Bu düzeyde ciddi kaygıları olan biz komünist tutsaklar, bu durum karşısında iki yönlü bir sorumlulukla karşı karşıyayız.

Bir yandan CMK'ya yönelik yapıcı ve katkı sağlayıcı eleştirilerimizi doğrudan yapmalı, diğer yandan bulunduğumuz birim (cezaevi) platformlarında daha etkin ve etkili politika ortaya koyarak ileriye taşıyıcı ve sürükleyici olmalıyız. Düşmanın sistematik biçimde süren saldırılarına karşı devrimci duruşun temel gereği, bu görev ve sorumluluk bilincidir. CMK'nın oluşum sürecinde temel bileşenlerinden biri olan bizler, bugün Bayrampaşa'da insanımız olmayışından kaynaklı olarak fiilen CMK'nın dışındayız. Bu durum birçok yoldaşımızın kafasında soru işaretleri yaratabilmektedir. Hala "CMK bizim için bağlayıcı mıdır?" diye sorulabilmektedir. Bu nedenle yineliyoruz: CMK'nın aldığı kararlar bizim için bağlayıcı değildir. Sadece doğru bulduğumuz eylem kararlarına katılıyoruz. Yanlışlarına ortak olma gibi bir sorumluluğumuz yoktur. Çünkü CMK'da bizim irademiz temsil edilmiyor!

Bu durumun çeşitli cezaevlerinde kalan yoldaşlarımız için önemli bir zorluk alanı yarattığı açık. Herşeyden önce CMK içinde halihazırda temsil edilen örgüt ve partiler cezaevlerinde çoğunluk (hem örgütler, hem de kitle olarak) oluşturuyorlar. Dolayısıyla, CMK'nın aldığı tüm kararlar (doğru veya yanlış) karşısında bizler azınlıkta kalıyoruz. Bu durum bizi iki seçenekle karşı karşıya bırakıyor. Ya birimler düzeyinde kimi kayıtlar koyarak bu eylemlere katılmak ya da dışında kalmak! Cezaevi koşullarını düşünürsek, iki temel görevimiz var: Birincisi, kendi iç işleyişimizi her yönüyle oturtup, etkin bir merkezi irade geliştirmeliyiz. İkincisi, bulunduğumuz cezaevlerindeki konsey veya platform gibi örgütlülüklerde daha etkin bir politika ile süreçlere önden müdahale edebilmeliyiz.

İradeyi merkezileştirmek ne anlama geliyor?

Bu tek tek birimlerin inisiyatifini sınırlamak veya ortadan kaldırmak olarak anlaşılmamalıdır. Burada sözkonusu olan, birim inisiyatifi ile merkezi inisiyatif alanlarını ayrıştırmak ve belirlemektir. Kimi zaman merkezi bir kararı gerektiren konularda birimlerin inisiyatif kullandıkları bir durumda, bunun sonuçları doğrudan örgütümüze malolabiliyor. Dolayısıyla sorun bize ulaşana ve örgüt organına taşınana kadar bir hayli kangrenleşebiliyor. Dolayısıyla biz birim inisiyatifine/kararına müdahale etmek zorunda kalabiliyoruz. Bu da birimlerdeki yoldaşlarımızı zor durumda bırakabiliyor ve zayıf düşürebiliyor. Bu tür durumların ortaya çıkmaması için, bugüne kadar kimi birimlerde yaşanan sorunları esas olarak, bunların deneyimleri ışığında geleceğe ilişkin somut inisiyatif alanı belirlemenin daha doğru olduğunu düşünüyoruz.

1) Cezaevlerinde temsil hakkı:

Özellikle yeni tutuklanan yoldaşlar ve cezaevinde başka örgütlerden saflarımıza katılan yoldaşlar, parti onayını almadan, cezaevlerindeki konsey ve platform gibi oluşumlara partimiz adına katılamaz, karar alamaz!

Partimiz adına ilan ve basın açıklamalarında imza kullanamaz!

2) Cezaevlerindeki örgütsel biçim ve oluşumlara ilişkin tutum:

Cezaevlerinde halihazırda değişik örgüt ve partilerin ortak iradesi temelinde işleyen örgütsel biçimlerin konsey, platform ve koordinasyon olduğu biliniyor. Gerek düşman saldırılarına karşı eylemsel kararlarda, gerekse cezaevlerinde "azınlık-çoğunluk" ilkesine göre işleyen (ilkesel konular dışında) iç işleyişte, bu oluşumlara yaklaşımımız ve katkılarımız ciddi, sorumlu ve en üst boyutta olmalıdır. Bu platformların gerek oluşum süreçlerine, gerekse katılımcılarına karşı yaklaşımımız da ilkeli ve ciddi olmalıdır. Birçok konuda olduğu gibi bu konuda da devrimci demokrat akımların liberal ve oportünist yaklaşımlarını gözönüne alındığında, ilkeli politika daha bir önem kazanmaktadır.

Kendilerine örgüt, parti vb. sıfatlar takan, gerçekte ise örgütsel yapı, işleyiş ve düşman karşısındaki duruşlarıyla tam anlamıyla liberal, reformist ve dejenere olan çevrelerin, böyle platformlara başvurarak devrimci örgüt ve partilerle eşit düzeyde temsil hakkı istemeleri ve kazanmalarına karşı muhalefet etmek durumundayız. Bunların örgüt olarak ciddiye alınabilir ve meşrulaştırılabilinir hiçbir yönü yoktur. Bu anlamda muhalefetimiz haklı ve meşrudur. Ancak muhalefetimize rağmen bileşenlerin çoğunluk kararıyla bahsi geçen nitelikte çevrelerin bu platformlara katılmaları durumunda ise, ilgili platformun tüzük veya her ne ise yazılı belgesine muhalefet şerhimizi koyarız.

3) Partimizi temsil kıstası ve işleyişe ilişkin:

Cezaevlerinde partimizi temsil kıstasının esasını kişinin düşman karşısındaki (emniyetteki) tutumu belirler. Temsil hakkı, düşman karşısında partimizi birinci dereceden temsil eden yoldaşların hakkıdır. Prensip olarak bu böyle olmakla beraber, devrimcilikte ısrar eden, devrimciliği partimize bağlılık ve bir yaşam biçimi olarak kavrayıp yaşayan samimi her devrimciyi partimiz elinden tutarak ileri taşır. Kimseye geçmiş zaafları üzerinden sürekli mahkumiyet biçmez. Bu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

demek oluyor ki, düşman karşısında layıkıyla temsil gücü ve iradesi gösterememiş olan, ancak kendi süreçlerini değerlendirip partimizin yargısına sunan, kendini aşmakta ısrar gösteren ve bu alanda da belli bir mesafe alan samimi unsurları da partimiz kendi ölçütleri içinde yeniden değerlendirir. Hakediyorsa ve güven veriyorsa eğer, birim platformunda yeralma veya temsilcilik hakkı verir.

Cezaevlerinde bizi diğer siyasi yapılara (konsey, koordinasyon vb. gibi platformlar) ve düşmana karşı partimizi temsil hakkı olan yoldaşların biri temsil etmekle beraber, esasta işleyişimiz kollektif ve organ esasına dayalıdır. Bahsi geçen organda kimlerin yer alıp-almayacağını da Cezaevi Merkezi Örgütlülüğümüz, dolayısıyla partimiz belirler. Cezaevindeki eylem kararları ve günlük yaşamın düzenlenmesi de organ bileşenlerinin azınlık-çoğunluk kararına göre düzenlenir. Bu, organ işleyişi gereği demokratik merkeziyetçiliktir. Aldığı veya alacağı kararları kitlesinden bağımsız almaz. Kitlesiyle de tartışarak, ikna etme veya farklı görüşleri değerlendirerek sonuca ulaşma ilkesinden hareket eder. Özellikle sosyal yaşamı ilgilendiren kararlarda, mutlaka tabanın düşünce ve önerileri alınmalı, tam katılımları sağlanmalıdır.

Kişilere yönelik siyasal tutum ve yaptırım (örgüt tarafından alınmış bir sorgu veya tecrit kararı yoksa), hiçbir biçimde sosyal yaşamda bir yaptırıma, dolayısıyla bir dıştalamaya dönüştürülmemelidir.

4) Diğer örgütlerle yaşanan sorunlara ilişkin:

Tek tek örgütlerle aramızda olası sorunlar, anında Cezaevi Merkezi Örgütümüze iletilmelidir. Örgütlere karşı "siyasal tavır" almak veya bu gerekçelerle konsey ve platformlardan çekilmek, ancak merkezin onayı alındıktan sonra mümkün olabilir.

5) Cezaevlerinde parti saflarına katılımlara ilişkin:

Cezaevlerinde bu tür sorunlar sıkça yaşanıyor. Bağımsızlaşmalar, sık sık örgüt değiştirmeler ya da örgütler arası geçişler, sık sık görülen durumlardır. Yaşanılan zemin cezaevi gibi sağlıksız bir zemin olunca, bu tür geçişler de çoğunlukla sağlıksız olabiliyor. Bireyler ya düşman karşısında (emniyette) aldıkları yenilginin basıncıyla kendini varolduğu platformda yeniden üretme gücü ve cüreti gösteremiyor, ya arkadaşlarıyla kişisel sorunlar, ya varolan ideolojik ayrımların zamanla başka şeylerle de birleşerek derinleşmesi (ki bu olumludur), ya da herhangi bir nedenden dolayı örgüt saflarından uzaklaştırılmaları veya ayrılmaları sonucu bir biçimde örgütsüzleşip, bağımsızlaşıyorlar. Bunlardan kimisi gerçekten devrime hala katacak bir şeyleri olduğu için, kimisi ise cezaevlerinde oluşan mevcut statü içerisinde bağımsız bir yaşam sürdürmenin zorluklarını göğüsleyememekten kaynaklı olarak, zamanla şu veya bu örgüt/partinin saflarına geçmek istiyorlar.

Her iki durumda da (ister atılmış, ister ayrılmış olsunlar), parti olarak herşeyden önce yapmamız gereken, örgütler arası devrimci hukuku işleterek, kişinin/kişilerin önceden ilişkide olduğu örgüt veya partiye bu başvuruyu bildirmek ve fikrini almaktır. Eğer kişinin önceki örgüt veya partisiyle hukuki (dosya) siyasi ve güvenlik açısından herhangi bir ilişkisi veya sorunu yoksa, o örgütten kişiye ilişkin değerlendirme, gözlem ve geçmişe ilişkin bilgiler alınır. Ve ancak bundan sonra kişinin başvurusu değerlendirmeye tabi tutulur.

Saflarımıza katılmak için başvuruda bulunan kişiden detaylı bir yazılı özgeçmiş alınır, merkezi örgüte iletilir. Merkezi örgütten kesin sonuç gelene kadar, kişi sadece komün ilişkisi olarak tutulur.

Burada gösterdiğimiz hassasiyet, ne kendi başına güven-güvensizlik sorunudur, ne de başka nedenlerden dolayıdır.

Birincisi, yaşamın her alanında disiplini ve örgütlü yaşamı esas alan partimizin örgütsel işleyişi ve bu çerçevede devrimci örgüt ve partilerle olan ilişkilerinde devrimci hukuka verdiği önemden dolayıdır.

İkincisi, cezaevi gibi sağlıksız bir zemindeki geçişlerde devrimci niyet taşıyanlarla örgütlerin siyasal rantını yiyerek bedava devrimcilik yapan, çürümüş, yozlaşmış, düşkün kişilikleri ayrıştırma gereğidir. Bu konuda çoğunlukla olumlu deneyimlerimiz olduğu gibi, örgütümüzün prestijini sarsacak kimi olumsuz deneyimlerimiz de vardır.

6) Eylemlilik kararlarına ilişkin:

Süresiz açlık grevleri, ölüm orucu vb. uzun süreli eylemlilikler, ancak merkezi kararla gerçekleştirilebilir. Sağlıklı ve hızlı iletişim olanakları yakalayabildiğimiz koşullarda, kimi ani gelişmeler ve hızlı inisiyatif gösterilecek durumlar dışında, bir bütün olarak iradeyi merkezileştirmek gerekmektedir. Aksi taktirde, bugün birkaç örnekte görüldüğü gibi, özellikle partimizin denetimine sunulmadan günlük basına ulaştırılan ilan, basın açıklamaları vb. tasvip etmediğimiz içerik ve bileşenlerle olabiliyor.

7) Sevklere ilişkin işleyiş:

Bugüne kadar sevkler konusunda tam bir dağınıklık, kendiliğindencilik, yoldaşlarımızın isteğine ve ihtiyaçlarına denk düşen bir işleyişin hakim olduğu biliniyor. Bu kendiliğindenciliğe ve keyfiyetçiliğe kesin bir biçimde son vermek gerekmektedir. Hangi yoldaşımızın hangi ihtiyaçtan dolayı, hangi cezaevine ne zaman gideceğine örgüt ihtiyaçları çerçevesinde, merkezi olarak karar verilmesi gerekirken, bir bakıyoruz bir yoldaşımız sevk sorunu için açlık grevine başlamış ve 20-30. günlerdedir. Bu durum, parti işleyişi ve parti disiplini üzerinden bakıldığında, iki yönlü bir yanlışı ifade etmektedir.

Birincisi: Hangi yoldaşın hangi cezaevine gideceği, ancak parti çalışmamızın ihtiyaçları çerçevesinde belirlenebilir. Bireyin kişisel sıkıntıları, ailevi durumları vb. sorunlar, sevk için yeterli gerekçeler değildir. Bu tür sorunların varlığı, olsa olsa merkezi örgütlülüğümüzün sevk durumlarını belirlerken gözetebileceği hususlar olabilir.

İkincisi: Bir sevk (hele hele merkezi örgütlülüğümüzün bilgisi dahilinde olmayan) sorunu için 4550 günü bulan açlık grevi yapılmamalıdır. Yapılması gereken zamanlar kuşkusuz olacaktır. Bu da ancak parti hedef ve ihtiyaçları çerçevesinde olur. Dolayısıyla, sevk sorunları kesinlikle bireysel tercih ve ihtiyaçlar çerçevesinde değil, parti çalışma ve hedefleri çerçevesinde, merkezi örgütlülüğün kararına tabidir.

8) Düzenli yazışma ve rapor alışverişi üzerine:

Bütün birimler (cezaevleri) Cezaevi Merkezi Üst Örgütlülüğü ile düzenli yazışma ve rapor alış-verişini geliştirmeli ve bunu bir zorunluluk olarak kavramalıdırlar. Normal yazışmalar dışında bahsi geçen rapor sistemi iki aylık periyodlara bağlanmalıdır. İhtiyaç duyulması durumunda merkezi örgüt herhangi bir birimden rapor isteyebileceği gibi, birimler de merkezi örgütten rapor isteyebileceklerdir. Bu raporların kapsamı, günlük yaşamın örgütlenişi, kollektif eğitim çalışmaları, bireysel okuma-yazma faaliyetleri, cezaevi konsey veya platformunun bileşenlerindeki değişiklikler, diğer örgüt ve partilerin durumları ve ilişkilerimiz, cezaevinin genel veya özgün durumu, düşmanın yönelimi, tek tek yoldaşlarımızın durumları ve gelişmeleri vb. daha zenginleştirilebilecek içerik ve kapsamda olmalıdır. Bu kapsamdaki raporların hangi kanallardan ulaştırılması gerektiği ise yeterince açıktır

9) Gelişmelerin değerlendirilmesi:

Cezaevlerinde gelişen veya geliştirdiğimiz her eylemden sonra, mutlaka her birim eylemin hemen geniş bir değerlendirmesini yapıp, PYO'ya ve bir nüshasını da cezaevi örgütlülüğüne ulaştırmalıdır.

10) Yoldaşlar arası sorunlara ilişkin:

Yoldaşlar arasında çıkacak olan kimi olası sorunları, mümkün olduğunca yoldaşlık ilişkileri ve açıklık politikası çerçevesinde, birim kendisi çözmelidir. Çözemediği durumlarda ise kangrene dönüştürmeden sorunu tüm mahiyeti ile beraber merkezi örgütlülüğün müdahalesine sunmalıdır.

Merkezi örgütlülük, sorunu hassasiyetle inceler, gerektiği durumda soruşturma açar, kişilere yaptırım uygular.

11) Kişisel ve kollektif eğitim:

Tüm birimlerde kollektif ve bireysel eğitim titizlikle ve mutlak bir şekilde yapılmalıdır. Marksist klaşikler esas alınarak teorik çalışmaya özel bir önem verilmelidir.

12) Örgüt yayınlarına katkı:

Şu an mevcut yayınlarımız olan MYO, PYO, gençlik yayın organı başta olmak üzere, çıkan tüm yayınlara bilinçli ve ihtiyaçlar gözetilerek sürekli katkı sunulmalıdır. Bu, hem örgüt yayınlarını sürekli beslemek anlamında, hem de sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına göre düşünme, yaşama ve politika üretmede süreklilik açısından önemlidir.

13) Ailelere ilişkin:

Cezaevlerinde kazandığımız mevzilerde ailelerimizin büyük emeği ve katkısı olduğu biliniyor. Ailelerle diyaloglarımızda bu gözetilmelidir. Bu sadece direnişten direnişe olmamalıdır. Ailelerin örgütlenmesi ve ileriye çekilmesi için daha kalıcı kurumlaşmalara gitmek zorundayız. Bu anlamda ailelerimizi, öncelikle kendi ailemiz olmaktan öteye, tüm yoldaşlarımızın ve devrimci tutsakların ailesi durumuna getirmeliyiz. En geri ailenin bile cezaevi kapılarında asker, polis ve idare tarafından uğradığı hakaret ve zorluklardan sonra bizlere hak verdiği ve sistemden ve devletten, kolluk kuvvetlerinden nefret ettiği bilinir. Tam da bu nefrete bilinç öğesini katabildiğimiz oranda, istediğimiz düzeyde bir örgütlenmeyi sağlayabiliriz. Bu, dışardaki mücadeleye önemli bir katkı sağlayacağı gibi, bizlere de iç iletişim vb. gibi konularda önemli bir kolaylık sağlayacaktır.

14) Hiçbir yoldaşın bir an dahi aklından çıkarmayacağı ve yaşamımızı belirleyen temel prensip ise şudur:

Her zaman yarın çıkacakmışsın gibi hazırlanmak, hiç çıkmayacakmışsın gibi hazır olmak!

Yukarıda belirlediğimiz görev ve sorumlulukları yerine getirdiğimiz, zindan cephesindeki tutsak yoldaşlar olarak irademizi merkezileştirip, sorun ve bilgileri hızla partimizin müdahalesine sunduğumuz oranda, hem daha hızlı hareket tarzını, hem de ayrı ayrı cezaevlerinde olmamıza rağmen pratik politika planında tutum birliğini yakalamakta güçlük çekmeyeceğiz. Düşmanın saldırılarıyla birlikte cezaevlerinde sayımız artmaktadır. Bu durum birçok şeyin yanısıra iradeyi merkezileştirmeyi, ortak hareket tarzını geliştirmeyi zorunlu kılmaktadır.

İradeyi merkezileştirdiğimiz koşullarda (gerek iç yazışmalarla, gerekse politik yayın organımız üzerinden), daha güçlü bir tarzda ortak hareket etmemizi olanaklı kılacak uzun ve kısa vadeli taktik politikalar üretebilir, düşman karşısında ortak ve güçlü bir duruş sergileyebiliriz. Bu aynı zamanda yerel inisiyatiflerin daha sağlam bir zeminde geliştirmenin de ön koşuludur. Birim platformlarındaki (konsey vb.) etkinliğimizi de böyle geliştirip, pekiştirebiliriz.

*(Bu metin daha önce **TKİP Cezaevleri Merkezi Örgütlülüğü** imzasıyla **Ekim**'in Mayıs '99 tarihli 204. sayısında yayınlanmıştır.)*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İsrail, Türkiye ve Kürtler.../1

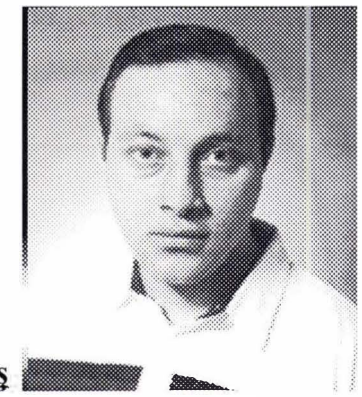

Ümit Altıntaş

Bugün İsrail ile Türkiye arasında ulusal soruna çözüm yolunda farklılaşmaların nereden doğduğunu görmek önemlidir. Filistin intifadası, açık ki, Kürt serhıldanı ve gerilla savaşından daha büyük bir mücadele gücü ortaya koymadı. Türkiye'nin terörle ve ırkçılıkla son yirmi yıldır yaşadığı uzmanlaşma ne olursa olsun, açık ki, İsrail'in hala gerisindedir. Ama daha terörist, daha ırkçı İsrail, üstelik çok da mecbur kalmamış olmasına rağmen, FKÖ ile pazarlık sürecine girerken; Türkiye buna daha uzak ve tereddütlü yaklaşabiliyor. Aynı sürecin İsrail için, Filistin devrimci dinamiğini ehlileştirmek, ekonomik-politik etkisini yaymak gibi sonuçlar da yarattığı düşünülürse, farklılığın önemi daha anlaşılır olacaktır. Türkiye burjuvazisinin emperyalist telkinlere karşı tereddütü, kendi "ulusal çıkarları"nı koruma kaygısından önce ve öteye, bu tür bir süreci kendi lehinde sürdürecek bir ekonomik-politik gelişkinlik seviyesinde olduğu konusundaki bir özgüven yoksunluğundan (gerçekçi bir değerlendirmedir bu) doğan bir tereddüttür. (2) Buna rağmen emperyalizmin bölge politikasının gerekleri, tereddütlü Türkiye'yi bu sürece kendi beklediğinden daha erken bir şekilde sokmuştur.

Son dönemdeki üç sembolik gelişme, Ortadoğu'nun orta vadeli gelişim yönünü göstermesi açısından önemlidir. Bunlardan birincisi; İsrail'de genel seçimlerin yapılması ve B. Netenyahu'nun yerine E. Barak'ın başbakan olması. Bu, İsrail'in barış politikalarının hızlanacağını gösteriyor. İkincisi; Türkiye'de seçimlerin yapılması ve DSP-MHP-ANAP hükümetinin kurulmuş olması. Bu, Türkiye'nin savaş politikacılığı tercihine son derece uyumlu bir hükümet modeli oluyor. Üçüncüsü ise; A. Öcalan'ın ve PKK'nin kendi seçimlerini yapmış olmalarıdır.

Kuşkusuz bu son olay pek sembolik sayılamaz. Yapılan son seçim, Kürt halkının yürüttüğü haklı bir savaşa son verme niyetini aşıyor. Kürt halkını gelecekte Türkiye burjuvazisinin haksız savaşlarına piyon olarak sürme eğilimini de içeriyor. Bu son açıklamaları sembolik kılan tek şey, 7 yıldır içine girilmiş olan "siyasal çözüm" eğik düzleminin artık sonuna gelinmiş olmasıdır.

Şimdi gizlenemez hale gelen bu tablo karşısında seçimini yapma sırası Kürt emekçi halk kitlelerine gelmiştir. 7 yıl önce "Kürt hareketi yol ayrımında" demiştik. Şimdi ise, "Kürt halkı yol ayrımında" diyoruz. Ya Türk işçi ve emekçileriyle işçilerin birliği, halkların kardeşliği temelinde birleşmeye dayalı, ulusal özgürlük ve sosyalizm için savaşan devrimci bir çizgi seçilecektir. Ya da yarın sonu Türk sömürgeciliği için kurşun asker olmaya varacak oportünist-pragmatist uzlaşma çizgisi...

Orta yol kalmamıştır!

Ortadoğu: Bir çelişkiler yumağı

Ortadoğu bir çelişkiler yumağıdır. Ama bu onun çok dinli, çok mezhepli, çok milliyetli yapısından çok, emperyalizmin bu farklılıkları kışkırtarak sürekli gerici çatışmalar üretmesinin bir sonucudur. "Böl ve yönet" politikaları, bazen 21 yaşındaki bir İngiliz askeri mühendisinin harita üzerinde cetvelle çizerek bir ülke (Kuveyt) yaratması kadar yapay barışlar; bazen de, doğal farklılıklara toplumsal-kültürel zenginlikler olarak bakılabilecekken, bunlar kullanılarak onbinlerce insanın yaşamına malolan gerici yapay savaşlar yaratıyor. Ortadoğu tablosu, hem emperyalizmin halklara terör estirmeleri ve gerici çatışmaları, hem de bunlara karşı öfkenin devrim ve sosyalizm bayrağı altında toplanma olanağıyla, geleceğin Ortadoğu Sosyalist Federasyonu potansiyeli taşıyor. Dikkat edilirse, bugün Kürt halkına dayatılan seçim de aslında tüm Ortadoğu halklarına dayatılan seçimin bir parçasıdır.

Bu yüzden biz değerlendirmelerimizi üç ana eksen ve bölüm üzerinden yapacağız.

Birincisi, neredeyse tüm Arap ve İslam dünyasının karşı kutbu olan İsrail üzerine olacak.

İkincisi, Türkiye burjuvazisinin ve sermaye iktidarının bu süreçteki yerine ilişkin olacak. Bu iki ülke resmen askeri (fiilen ise ekonomik-politik) bir blok olarak birleştikleri ölçüde, ABD emperyalizminin bölge politikalarının yerleşik unsurları oluyorlar. Değerlendirmelerimiz bu noktada burjuva analist-stratejistlerinin tek tek ulus-devlet ölçeğine takılmayacak. Asıl özne olan ABD emperyalizminin Ortadoğu yönelimine, dahası emperyalizm çağında ulusal sorunun çözülebilme sınırlarına, deneyimlerine, ve nihayet, bu tarihsel deneyimlerin soyutlanması ile teori alanına yönelecektir.

Üçüncü eksen, Türkiye-ABD-İsrail Bloku'nun gizli "potansiyel" (1) adayı olarak görülen Kürt bileşenleri ve Kürdistan ölçeği olacaktır.

Her ulus-devletin tamamen "bağımsız", kendisi için mücadele ettiğini düşünmek ne kadar yanlış ise, herşeyi emperyalizmin planlarının ürünü sayarak "devrimci" tespitler yaptığını sanmanın da sağlam bir devrimci duruşa uzak olduğunu önden belirtmeliyiz. Pratik alandan doğan devrimciliklerin zor sorunlar ve koşullar karşısında kolayca reformistleşmeleri, veya sistemin gücü altında ideolojik olarak ezilip sektler olarak hayatın dışında kalmaları, şaşırtıcı olmayan güncel deneyimlerdir.

Sınıf devrimcileri, dogma ve şablonlardan değil, hayatın gerçekleri üzerinden devrimci bir program ve sosyalist ideolojinin çözümleme gücüne dayalı olarak bu tablodan farklılaşan, zor dönemin devrimcileri olduklarını göstermişlerdir.

Bunun devrimci politik-pratik sorumluluğu ve zorlu görevi artık partinin omuzlarındadır.

İsrail: "En büyük felaket"in 51.yılı

İsrail pekçok açıdan sıra dışı bir ülkedir. Siyonizm, bütün diğer sömürgeleştirme siyasetlerinden farklı olarak, 1948'den beri Filistin halkını işgal ettiği bölgenin dışına sürdü. Görünürde, sömürgeleştirilen ve fethedilen, halksız ya da halksızlaştırılmış bir topraktı. Bugün bile yüz binlerce Filistinli işçi hergün sabah İsrail topraklarına girer, fabrikada çalışır, akşam Gazze'ye, Batı Şeria'ya, Filistin topraklarına döner.

Hem zengin bir devlet olmasına, hem siyonist ırkçılığına, hem de düşük nüfus öğesinin yarattığı nesnel güvenlik sorunlarına rağmen, İsrail'in bile kendi işçi ve emekçilerini kayırmasının belli sınırları vardır. Bu noktada petrol zengini Arap-Körfez şeyhliklerinin yabancı işçi çalıştırmalarına benzer bir durum yoktur. İsrail sınıflara bölünmüş, sefalet ve sömürünün yaşandığı klasik bir kapitalist toplumdur. Düşük nüfusun getirdiği güvenlik kaygıları yer yer çalışanlara ayrıcalıklar olarak yansısa da, bunun sınırları bellidir ve İsrail'de sınıf hareketi, politikleşme düzeyinin geriliğine rağmen, dinamik eğilimler barındırmaktadır.

İsrail iki ulusal sorunu birarada yaşamaktadır. Birincisi, tüm dünyanın gözleri önünde olan Filistin sorunudur ve gerçek kapsamını bir ulus-devlet biçiminden yoksunlukta göstermektedir. İkincisi ise, bu sorunun gölgesinde kalan İsrail ulusal sorunudur. Bu sadece "başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz" ifadesiyle dile getirilen marksist tespitin sonucu değildir. İsrail toplumu, Filistin ve Arap uluslarına karşı varoluşunu siyonist ırkçılık seçeneğinde gördüğü ölçüde, ulusal bir dejenarasyona da uğramaktadır. İsrail'de, ırkçılık ve devlet terörü (işkence de dahil) yasallaşmıştır ve örgütlü kullanımında dünyada ancak bir-iki benzeri ülke vardır. En sınırlı barış görüşmeleri bile, bu toplumdaki en gerici dinci ve en faşist partiler bloğunu güçlendirmektedir. Bilim ve teknoloji alanında dünyanın sayılı ülkelerinden biri olan bu ülkede Ortaçağ değerlerini canlandırabilmektedir. Bu tür bir tablo, herşey bir yana, toplumun psikolojik dengelerini dahi dejenere etmektedir.

Toplum yapısına içselleştirilmiş olan siyonist ırkçı anlayış, bu tablo içinde "farklı" olan her kesime karşı da, daha az ya da fazla, İsrailoğlu-Yahudi olmak üzerinden bir iç ırkçı hiyerarşi anlayışı da doğurmaktadır. Bunun acısını ise doğal olarak en çok İsrail işçi sınıfı çekmektedir. İsrail toplumu güncel olayların basıncıyla, örneğin intihar saldırılarına rağmen, İslam ve Arap düşmanlığının temelinde dahi birleşememişse, "kaygı ve tasalarında" ayrışabiliyorsa, bu "saf" bir İsrail toplumunun sınırlarına da iyi bir göstergedir.

Bu giriş mahiyetindeki tanımlamaların sonucu ikilidir. Bir; İsrail, Filistin sorunu ile boğuşan modern-kapitalist bir ülkedir. İki; sadece İsrailoğulları-Yahudileri değil, fakat hangi toplumu bu kadar intihar saldırılarına mazur bırakır, bunun yarattığı yanılsamalarla yasal ve kontra bir devlet terörünü sınırsızlaştırır ve ırkçılığı bu denli kullanırsanız, kendi özgünlükleri içinde az-çok aynı sonuçlarla

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

karşılaşırsınız. Dolayısıyla İsrail toplumu-devleti, Türkiye'nin önümüzdeki sürecinin varabileceği noktaları şimdiden yaşamaktadır.

Dahası iki ülke arasındaki karşılaştırmalı bir değerlendirme, iki ülkenin benzer orta vadeli politik yönelimlerinin, bu arada Blok'un ortaklığının ötesinde, ulusal sorunlarla ilgili ortak tabloların ürünüdür. Filistin ve Kürdistan tarihsel planda, klasik sömürgeciliğin çöküşü sonrasında, bir ulus-devlet çözümüne ulaşmamış bir-iki istisna örnek olma benzerliğini taşımaktadır. Ulusal soruna ilişkin çözüm farklılıkları, yönetici ekipler olarak şahinlerin ya da güvercinlerin etkinlikte olmalarından, seçimlerde sert ya da ılımlı aday-partilerin kazanmasından öte ve önce, bu çözüm politikalarını uygulayabilecek burjuvazilerinin ekonomik gelişkinliğine ve politik yönetim geleneği-kapasitesinin gücüne bağlıdır. Burada daha belirleyici olanın ekonomik faktör olduğunu da belirtmeliyiz.

Bu yüzden emperyalizm, "yeni dünya düzeni" içinde, diktatörlüklerin karşısına "düşük yoğunluklu demokrasi"leri, ulusal baskıların karşısına "düşük yoğunluklu bağımsızlık"ları, yani kukla devletçikleri çıkartması sürecini yönlendiriyor olsa da, bu her yerde kendi özgünlüğünde hayat bulmaktadır. Bazen emperyalizme bağımlı ülkenin kendi özerk çıkarları için diretmesinden; bazen bu tür bir reform çözümüne gerek duymayarak terörle sorunu geciktirmesinden; bazen de bunun o ülkenin burjuva iktidarının zayıflığı ya da devrimci potansiyelin büyüklüğünden ötürü emperyalizmin bile bunu son bir seçenek olarak saklıyor olmasından dolayı, her bir ülkeye özgü belirli farklılıklar doğmaktadır.

Bugün İsrail ile Türkiye arasında ulusal soruna çözüm yolunda farklılaşmaların nereden doğduğunu görmek önemlidir. Filistin intifadası, açık ki, Kürt serhıldanı ve gerilla savaşından daha büyük bir mücadele gücü ortaya koymadı. Türkiye'nin terörle ve ırkçılıkla son yirmi yıldır yaşadığı uzmanlaşma ne olursa olsun, açık ki, İsrail'in hala gerisindedir. Ama daha terörist, daha ırkçı İsrail, üstelik çok da mecbur kalmamış olmasına rağmen, FKÖ ile pazarlık sürecine girerken; Türkiye buna daha uzak ve tereddütlü yaklaşabiliyor. Aynı sürecin İsrail için, Filistin devrimci dinamiğini ehlileştirmek, ekonomik-politik etkisini yaymak gibi sonuçlar da yarattığı düşünülürse, farklılığın önemi daha anlaşılır olacaktır. Türkiye burjuvazisinin emperyalist telkinlere karşı tereddütü, kendi "ulusal çıkarları"nı koruma kaygısından önce ve öteye, bu tür bir süreci kendi lehinde sürdürecek bir ekonomik-politik gelişkinlik seviyesinde olduğu konusundaki bir özgüven yoksunluğundan (gerçekçi bir değerlendirmedir bu) doğan bir tereddüttür. (2) Buna rağmen emperyalizmin bölge politikasının gerekleri, tereddütlü Türkiye'yi bu sürece kendi beklediğinden daha erken bir şekilde sokmuştur.

İsrail'in kuruluşunu Araplar "en büyük felaket" olarak tanımlarlar. Kuruluşunun 51. yılında olan İsrail'in yeni yönelimi Arapları sadece katletmeye değil, uşaklaştırmaya ve sömürgeleştirmeye dönüktür. Terör sömürüyle birleşecektir. O zaman görülecektir ki, felaketin büyüğü sınıfsal olandır.

İsrail detantı/İsrail ost-politiği

Bugünlerde '70'lerin detant (yumuşama) ve ost-politik (doğu politikası) gibi terimleri çok fazla hatırlanmıyor. Bunlar iki süper devlet ile başta Almanya olmak üzere Avrupalı emperyalistlerin barış dönemi kavramlarıydı. Şimdilerde bir barış dönemi olmasına rağmen, kimse onları hatırlamak istemiyor. Zira bunların, farklı politik tercihleri olanların barış içinde bir arada yaşamasını değil, ilk fırsatta soğuk ya da sıcak savaşlarını, dahası barış içinde karşı gücü sömürgeleştirmeyi hedeflediği, bugün daha rahat görülüyor.

Detant sonrası ABD, durgunluk içindeki Sovyet ekonomisini silahlanmaya zorlayarak, yeni bir soğuk savaş dönemi açarak, onu ekonomik-politik bir çöküntüye sürüklemeye çalıştı. Bu kuşkusuz yıkılışın temel ve tek nedeni değil, ama önemli ve son bir adımıydı. Bugün ABD Rusya'nın ulusal onuruyla alay ediyor, onu sefalete ve yıkıma sürüklüyor. Ost-politiğin bugün vardığı yer ise; Almanya'nın birkaç kuruş krediyle tüm Doğu Avrupa ülkelerini borç sarmalına bağlaması, Doğu Almanya'yı işgal edip onu işsizlikle ve sosyal yıkımla tanıştırması, Bulgaristan Merkez Bankası'na, Rusya'nın özelleştirilen şirketlerine el koyarak onları sömürmesi ve sömürgeleştirmesidir. Dikkat edilirse, güçlü bir silahlanma ve soğuk savaş dönemi sonrasına gelen bu evrede, emperyalistler ticaret, mali-ekonomik imkan, kredi ve borçlar yoluyla bu ülkeleri yağmalıyor ve giderek bağımlı yeni sömürge ülkeler haline getiriyorlar.

Silahlanma döneminin önemi, iki ayrı sonuca yol açmasındandır. Çağımızda bilim ve teknolojinin yığıldığı bir alan olarak silah sanayii, belli bir mali kapasite ve teknolojik altyapıyla birleştiğinde, hem en pahalı ihracat kalemini oluşturarak muazzam bir kâr getiriyor, hem de diğer sanayi dallarını besleyip geliştiren bir rol oynayabiliyor. Yanmaz tava gibi yaygın tüketime dönük bir ürün, casus uyduların dış kasa korumaları tasarım üretimlerinin bir yan ürünü olabiliyor. Buna karşın, ihracatçı bir konum da yaratan bir silah sanayine sahip olmaksızın, silahlanma çabaları, güçlü mali imkan ve dış kredi olanaklarına rağmen orta vadede kendini yenileyebilir olmaktan uzaktır. Ve mali ekonomik bir çöküşü, ya da artan bağımlılık ilişkilerini ve ülke kaynaklarının dışarıya transferini getirir. (3)

Bu durumdaki ülkeler, ölü yatırım olan silah sanayiini kâra geçirmek için savaş politikacılığına, maceracılığa girişebilir. Borçlanarak alınan silahlar ve burjuvazi için hiçbir değeri olmayan işçi ve emekçiler savaşa sürülür ve açıklar savaş ganimetiyle kapatılmaya çalışılır. Savaşı karşı tarafın kazanması ihtimali ve savaş tazminatı ödeme riski bir yana, bu politikayı maceracı kılan esas olgu, borçlanmanın erken bir evresinde hızlı savaş fırsatı aramaya dönük "verimlilik" hesaplarıdır. Böylece hesapta kalmayacak, hemen her savaş fırsatı borçları ödeme şansı olarak görülecektir. Bu ise, maceracılığın savaş politikacılığını da aşıp savaş kumarbazlığına dönüşmesidir.

İsrail ile Türkiye kıyaslandığında, iki ülkenin bu konuda iki ayrı yerde bulundukları görülür. İsrail detantı zayıf bir silah savaş sanayiinin sonucu değildir. Tıpkı '70'lerin ve '80'lerin ABD'sinin hem bu alanda daha ileri olması, hem de barış politikacılığı yapması gibi, İsrail de savaş ve barış politikacılığını gücüne dayanarak yapmaktadır. Aynı şeyi Türkiye için söylemek zor. Türkiye düşük yoğunluklu savaş içinde bu alanlarda bir mesafe almış olsa bile, bu, kendine yeterlilik ve lojistik süreklilikten yoksundur. Türkiye'nin bu konudaki sahte ve boş özgüveni, bir silah sanayine sahip olmaksızın silah envanterini genişletmesine ve kısmi modernizasyona dayalıdır. Bu ise basit bir hesap hatası olmanın ötesinde, savaş politikacılığından savaş kumarbazlığına doğru mesafe alındığının göstergesidir ve acısını ilk ciddi çatışmada gösterecektir. Buna Türkiye'nin savaş sanayiini destekleyen hiçbir yan alanda bir altyapısının olmadığını eklemeliyiz. Herhalde Türkiye burjuvazisi tekstil sektörüne dayanarak savaş kazanmayı beklemiyordur.

Burada iki ülke arasındaki temel farklılığa geliyoruz. İsrail, ekonomik, mali, teknolojik gücünü ve kapasitesini kullanmak, Arap ülkelerine ve giderek Orta Asya'ya bu yolla girmek istiyor. Bunun için askeri gücünü kullanmasa da, sürekli büyütmesi ve güçlendirmesi gerekmektedir. Ama öncelikle mevcut fiili durumu Arap-İslam dünyasında meşrulaştırması ve resmileştirmesi, burada da mali-ekonomik ilişkiler içerisine girmesi gerekiyor. Tıpkı terör-reform gibi, savaş-barış da birbirinin ardısıra ve aynı süreçlerde birlikte kullanılarak, diğerinin etkisini arttırmasına ve işlevselleştirmesine yarıyor. Türkiye ise, '80 sonrası ihracata dayalı kalkınmada aldığı mesafe ne olursa olsun, kof bir ekonomik dev bile değildir. Kürt halkına karşı yürütülen savaşın faturasının gelişme ve büyümeyi engellediği üzerine söylenenler, Türkiye kapitalizminin yapısal mali-ekonomik sorun ve sınırlılıklarını gözlerden gizlemeye dönüktür. Güney Kore, orta kuşak kapitalist ülkelerin en büyüğü, ihracata dayalı kalkınmanın en başarılı örneklerinden biriydi. Dünyanın en büyük 11. ekonomisi, Doğu Asya krizinde birkaç hafta içinde çöktü ve Türkiye'nin benzer bir dalgadaki akıbetine de açıklık getirdi. Hem de ne savaş ne de ulusal sorunu olan bir ülke olmamasına rağmen.

Kesin olan, İsrail'in ekonomik yayılma için barışa ihtiyaç duyduğu, bu yüzden Filistin ulusal sorununda resmi bir çözüme yöneldiğidir. Halbuki Türkiye Kürt ulusal sorununda kirli bir barış elde etse bile, bunu ancak yeni cephelerde savaş açma fırsatı sayacaktır. Zira Türkiye orta vadede bırakın bölgeye hakim ve yayılan ekonomik bir güç olmayı, hem Türkiye Kürdistanı hem de Türkiye'deki ekonomik imkanlarını bile kaptıracak, özel çıkar alanları daralacaktır. Türkiye hem Ortadoğu hem de Orta Asya'da henüz resmi ve fiili zorluklar içindeki İsrail sermayesine tabela şirketçiliği yapmanın ötesine geçemeyecektir. 1920'lerin Türkiye'sinde Türk şirketlerine uygulanan teşvik ve kredi imtiyazları nedeniyle nasıl yabancı şirketler göstermelik Türk şirketleri oluşturmuş ya da ortaklıklara girişmişlerse, İsrail şirketleri de aynı yöntemi seçmektedirler. Mayıs ayı içinde İsrail sermayesini temsilen gelen heyetin Türk projeleri ve İsrail parasıyla Orta Asya'ya yatırım formülasyonu da bundan ibarettir.

Güçlü bir ekonomik ve askeri bir temele sahip olmayan Türkiye'nin her iki alandaki çıkışları da sahtedir. Türkiye ancak ikinci, hatta üçüncü güçlerin denetim, sevk ve idaresinde, onların lojistik desteğiyle ve doğal olarak onların çıkarları için savaşacak ve barışacaktır. Dış yatırımların tabelalarını tutacak ve güvenliğini alacak, ama ganimetlerin ancak kırıntıları ona kalacaktır. Zira Blok'un sıkı hiyerarşisinde efendi ABD'ye, bir de altta efendi İsrail eklenmiştir.

(Devam edecek...)

---

1) "Potansiyel" kelimesini tırnak içinde yazdık. Zira onu PKK açıklamalarından alıyoruz. Bu kelime o kadar kirli bir amaçla anılıyor ki, onu bu terimleşmişliğiyle kullanmayı gerekli gördük. Artık "Kürt potansiyeli"nden bahsedildiğinde, bilinmeli ve mahkum edilmelidir ki, PKK önderliği bundan kardeş Arap halklarının kanının Türkiye burjuvazisi için dökülmesini anlıyor.

2) Bu farklılığın hem zamanlamaya hem de nesnelliğe ilişkin yönünü görmeyen veya bilinçli olarak bunu karartmak isteyenler (Y. Küçükler, Doğu Perinçekler), her değişen Genelkurmay başkanına ve başbakana göre kurumsal parti, devlet, ordu örgütlerini bir devrim bir karşı-devrim kampına yazabiliyorlar. Bir süre sonra artık bu örgütler içinde sözde kliklerin bile değişmesi gerekmiyor; aynı klik ve kişiler, şu veya bu tutumlarıyla, temel ve baş çelişkinin iki yanı arasında salınabiliyorlar. Bir devrimci cumhuriyetçi Ecevit, bir fetullahçı Ecevit ya da Nuh Mete Yüksel olabiliyorlar.

3) Kaldı ki, böyle bir tabloda dışarıya bağımlılık yaşamsal bir anlam kazanır. Savaşta lojistik bir süreklilik güvencesinden yoksunluk, kazanıp-kazanamayacağınıza başkaları karar verecek demektir. Türkiye kendisine gelmiş silahların kullanımı önceden tespit edilmiş bağımlı bir ülkedir. Ve kendi burjuvazisinin özerk çıkarları için diş gösterdiğinde bile silah ambargosuyla karşılaşabilmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Hücre tipi" demokrasi üzerine notlar

E. C. Ergun

Sömürü ve zulüm düzeninin, ezilenlere ve sömürülenlere sunduğu "demokrasi" hücre tipi demokrasidir. Bu "demokrasi", işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilenlerin ve sömürülenlerin demokratik hak ve özgürlükleri dışında herşeyi kapsayabilir. Bu "demokrasi", işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilenlerin ve sömürülenlerin demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi dışında her türlü etkinliği içerebilir.

Hücre tipi demokrasinin yaşama koşulu, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin örgütsüzleştirilmesidir. Tüm sınıf mücadeleci örgütlerin tasfiyesidir. Ayakların sokaktan, ellerin şalterden, düşüncenin gerçeklerden, ezilenin haklarından uzak tutulması, hücre tipi demokrasinin serpilip gelişmesinin güvencesidir. Tüm bu konularda ne kadar mesafe alınırsa, hücre tipi demokrasi de o kadar "problemsiz" işler.

Sömürü ve zulüm düzenine boyun eğmeyen, hakları için mücadele eden herkes bu devletin gözünde "terörist"tir. Her ne yolla olursa olsun susturulması gerekir. Tehditten anlamıyorsa, sopayla, o da olmuyorsa işkenceyle, esir alınarak, yine boyun eğmiyorsa, katledilerek...

Devletin hesabına göre bugün bu ülkede on binlerce "terörist" var ise, on milyonlarca da potansiyel "terörist" vardır. Kent, köy, fabrika, okul, mahalle, bu düzenin hüküm sürdüğü her yerde her taşın altında potansiyel bir "terörist" vardır. Çünkü bu düzenin hüküm sürdüğü her işçi emekçi mahallinde azgın bir sömürü, dizginsiz bir baskı, dipsiz bir sefalet, derin bir adaletsizlik ve bunun sürekli beslediği, körüklediği isyan vardır.

İşte bu sömürü ve zulüm düzeninin ayakta kalabilmesi, on binlerce "terörist" ile milyonlarca potansiyel "terörist"in birleşmesinin her ne pahasına olursa olsun engellenmesine bağlıdır.

***

Faşizm devrimci tutsakları hücrelere sokarak düzenin ehli haline getirmek istiyor. Düzenin insanı haline getirmek istiyor. Hücrelere içerde de dışarda da girmeyelim. Bize mezarlığı reva gören bu tabutluk düzenini yıkmak için güçlerimizi birleştirelim, mücadelemizi yükseltelim.

Asıl hücreler içerde değil, dışardadır. Bu insanlık dışı düzene ve onun dayattığı vahşi yaşam koşullarına boyun eğmektir. İşte buna boyun eğenlere, hücre tipi yaşamı kabul edenlere, eğer bugün içerde ise bile yarın dışarının kapısı da sonuna kadar açılır. Kapıyı devlet bizzat kendi eliyle açacaktır. Pişmanlık yasası, itirafçılık kurumu, bu çürümüş düzenin, kokuşmuş devletin çukuruna açılan kapının anahtarıdır.

Bu rejimin demokrasisinin kapısı teslimiyetle açılmaktadır. Emperyalizme, sermayeye, faşizme, sömürgeciliğe teslimiyet önkoşuldur. Gerekli olan fakat yeterli olmayan bir koşul... Teslimiyet, inkar ve tövbe ile pekiştirilmelidir. Rejime aktif hizmet ile perçinlenmelidir. Bu sayede size faşizmin hücre tipi demokrasisinin kapısı açılır. Hücre tipi demokrasi, düzenin boyunduruğu altına girmek demektir.

Bu hücreye girmenizle devletin sizinle işi bitmiş olmaz. Bu hücrede her gün saldırı üstüne saldırı vardır. Hücrede sadece haklar gaspedilmiş değildir, hakları kazanmanın koşulları da ortadan kaldırılmıştır. Hücreler ve hücre tipi demokrasi zaten bunun için vardır. Yükselen sesi boğmanın, mücadeleyi engellemenin, direnişi ezmenin bir aracıdır.

Hücre tipi yaşam esarettir. Hücre tipi yaşamı kabullenmek sadece zulüm değil, daha da beteridir. Zulme teslimiyettir.

Hareket etmeyen zincirlerinin farkına varamaz. Sömürüye ve zulme karşı ayağa kalkanlar, etraflarını kuşatan faşizmin hücre duvarlarını göreceklerdir. İnsanca yaşam ve insanca çalışma koşulları, bu hücre duvarlarının öte tarafındadır. Sömürüye ve zulme karşı ayağa kalkanlar, hücrelere neden boyun eğmemek gerektiğini daha iyi anlayacaklardır.

Faşizmin hücreleri, ezilen sömürülen örgütsüz milyonlar sömürüye ve zulme boyun eğdiği sürece hükmünü sürdürür. Örgütlü mücadelemiz karşısında faşizmin hücre duvarları çatlamaya ve yıkılmaya mahkumdur.

Faşizmin hücreleri, demokratik hak ve özgürlükleri kazanmak için, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için örgütlü mücadeleyi kararlılıkla yükseltmek ve faşizmin bunun karşısına dikilecek olan zulmüne boyun eğmemek yerine, rejimin hücre tipi demokrasisinin hizmetine girme yolunu tutanlar sayesinde hükmünü sürdürür.

Örneğin, hakları için direnen memurların üzerine gaz bombası atılması, bu demokrasinin işleyişine leke sürmektedir, rejimin içerde ve dışarda imajını bozmaktadır. Bu durumdan ötürü devlet de rahatsızdır ve böyle durumların yeniden yaşanmasını istememektedir. Sorunun çözümü ise basittir. Hücre tipi demokrasinin altın kuralına sadık kalmak, bu tür durumların yeniden yaşanmasını da engelleyecektir. Hücre tipi demokrasinin altın kuralı düzenin ve devletin çıkarları doğrultusunda hareket etmektir. Sermayenin çıkarlarını ulusal çıkarlar, faşizmin yasalarını ve kanlı icraatlarını milli güvenliğin gerekleri, emperyalizme uşaklığı vatanseverlik, sömürgeci egemenliği bölücülüğe karşı mücadele olarak kabul etmektir. Düzenin ve devletin yüksek çıkarları doğrultusunda üzerine düşeni yerine getirmektir.

Memurlar hakları için direnmekten vazgeçerlerse, devlet de buna karşılık gaz bombası atmayacak ve hücre tipi demokrasi işlerlik kazanacaktır. Hücre tipi demokrasinin yaşama koşulu, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin devrimci öncülerinin yok edilmesidir.

Devrimci tutsaklar can verecek ama hücrelere girmeyecek. Tasfiye edilmek istenen kendi örgütlü varlığında bu ülkenin özgür, bağımsız geleceğini temsil ettiği için girmeyecek.

Örgütsüzlük, sendikasızlaştırma, işçi ve emekçilere karşı bir HÜCRE saldırısıdır. B.Meral'ler sermayenin gardiyanlarıdır. Devrimci tutsaklar işçi ve emekçilere bu hücrelere ve gardiyanlara boyun eğmeyelim çağrısı yaptıkları için katledildiler.

Bu ülkenin tüm zenginliklerinin emperyalistlere peşkeş çekilmesi, bu peşkeşin uluslararası tahkim yasası ile güvence altına alınması, işçi sınıfı ve emekçilere karşı bir HÜCRE saldırısıdır. Bu hücreye kapatılmanın bedeli ise, beterin beteri bir sefalet olmaktadır. Emperyalizme uşaklık ve kölelik, bir HÜCRE saldırısıdır. Bu hücreye kapatılmanın bedeli ise onursuzluk olmaktadır.

Grevli TİS'li sendika hakkının yok sayılması emekçi memurlara karşı yöneltilmiş bir HÜCRE saldırısıdır. Engellenmek istenen insanca yaşama koşulları için mücadeledir. Güvence altına alınmak istenen sadaka zamlarıdır. Bu hücre saldırısına boyun eğmeyenler, devrimci tutsaklara dönük hücre saldırısına karşı direnişe destek vermek gerektiğini en kolay anlayacak olanlardır. Dernek tipi sendika dayatmasına

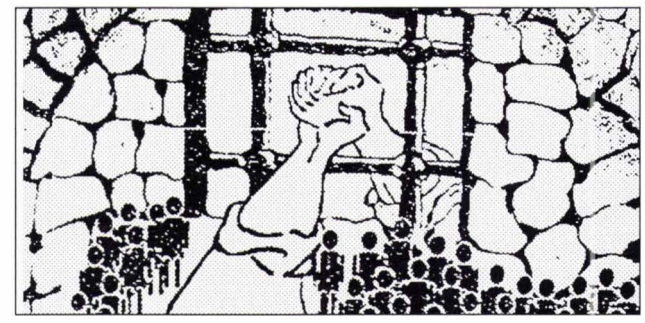

karşı kararlılıkla mücadele etmeyenler ise, devrimcilerin katledilmesi karşısında da sessiz ve eylemsiz kalıyorlar. Diplomasi yoluyla hak elde edileceğini sananlar, emperyalizmden, faşizmden demokrasi medet umanlar, sessiz ve eylemsiz kalıyorlar.

Sermaye okulları ve YÖK, öğrenci gençliğe yöneltilmiş bir HÜCRE saldırısıdır. Öğrenci gençlik ile birlikte, parasız eşit eğitim hakkı da, özgür düşünce de, toplumsal çıkarlar için bilimsel üretim de, iş de, gelecek de, insanca yaşam da, bu hücrenin dört duvarı arasında esir edilmiştir. Devrimci tutsaklar bu hücreye boyun eğmedikleri ve bu hücreyi yıkma mücadelesine önderlik ettikleri için katledildiler.

Eğitimsizlik, işsizlik, emekçi gençliğe karşı yöneltilmiş bir HÜCRE saldırısıdır.

Varlığının, ülkesinin, dilinin, kültürünün, kimliğinin yok sayılması, Kürt halkına yönelik bir HÜCRE saldırısıdır. Sömürgeci rejim altında her karış Kürt toprağı bir HÜCRE, her Kürt ise zorla bu hücreye kapatılmış bir TUTSAK'tır. Hücre tipi "barışı" savunanlar, Kürt halkının özgürlük mücadelesine sırt çevirdikleri gibi, devrimci tutsakların katledilmesine de sessiz kalıyorlar, seyirci oluyorlar. Çünkü faşizmin hücrelerinde yaşamaya çoktan razı olmuşlardır.

Faşizme boyun eğmeyenler, devrimcilere sahip çıkmak gereğini de göreceklerdir. Kendi geleceğine sahip çıkmaya başlayan işçi ve emekçiler devrimci tutsakların direnişine destek vermekten geri durmayacaklardır.

İşini, ekmeğini, haklarını, örgütlülüğünü, özgürlüğünü, geleceğini emperyalizme, işbirlikçisi sermayeye ve faşizme teslim etmek istemeyen her işçi ve emekçi, hücre saldırısının karşısına kararlılıkla dikilmelidir.

Devlet devrimcileri katlediyor; çünkü aynı devlet, on binlere depremin enkazı altında ölümü, geride kalan yüz binlere depremin yaraları altında sefaleti dayatıyor.

Devlet devrimcileri tabutluklara sokmak istiyor; çünkü aynı devlet, milyonlara mezarda emekliliği dayatıyor.

Devlet devrimcileri katlediyor; çünkü aynı devlet, milyonlara işsizliği dayatıyor.

Devlet devrimcileri hücrelere sokarak örgütsüzleştirmek istiyor; çünkü aynı devlet, işçi ve emekçilerin sendikal örgütlenmelerini tasfiye ediyor.

İşçi ve emekçiler tek başlarına birer hiçtirler. Örgütlenmeden yoksun ve mücadeleden uzak bir sınıf, ilelebet köleliğe mahkumdur. Hücre saldırısının amacı ezilenlerin birlikten doğan kuvvetini engellemektir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütsüzlüğünü pekiştirmektir. Böylece ezilenleri sömürü ve zulmün her türü karşısında silahsız savunmasız bırakmaktır.

Devrimci ve komünist tutsaklar, tüm ezilen ve sömürülenlere nasıl direnileceğini gösterdiler. Yolumuz onların onurlu yoludur.

Birleşelim, örgütlenelim, savaşalım, direnelim, kazanalım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://tanitey.org

"Demokratikleşme" tartışmaları neyi hedefliyor?

A. Başak

Düzen cephesi dönemi bir kez daha kendisi için bir olanağa dönüştürme çabası içerisindedir. Ekonomik ve siyasal istikrarsızlık derinleşmektedir. Burjuvazi yalnızca krizini ertelemeye çalışmakta, bir parça soluklanabilmek için demokrasi tatışmalarını gündeme getirmektedir. Bir taraftan demokrasi kırıntıları ile toplumdaki duyarlı kesimler aldatılırken, karşı duranlar için de terör uygulamaları devrede olacaktır. Demokrasi-terör kıskacında tasfiyeci bir ortam yaratabilmek sermaye devletinin hedefidir. PKK'nin attığı adımlar TC'yi fazlasıyla cesaretlendirmektedir. Tasfiye hedefi pratik karşılığını fazlasıyla bulmakta, bu ise devletin sonuna kadar gitme isteğini güçlendirmektedir. ... Düzenin gündeme getirdiği tartışmalar eşliğinde '82 Anayasası'na karşı kampanyalara girişmek ise, kitlelerin bilincini bulandırmaktan ve yeniden yasal sınırlara hapsetmekten başka bir işleve sahip olmayacaktır. Kürt hareketi şahsında bu fazlasıyla yapılarak zaten ortam fazlasıyla bulanıklaştırılmıştır.

Sosyal güvenlik saldırısı ve depremin ardından kamuoyunun gündemine demokrasi tartışmaları girmiş bulunmaktadır. Söz konusu tartışmalar Genelkurmay'ın örtülü müdahalesiyle hızını kesmişse de, gündemden düşeceği anlamına gelmemektedir. Tartışmaların ana ekseni siyasal hukuk çerçevesinde anayasal düzlemde ele alınmakta, salt bu bile sınırları hakkında fikir vermektedir.

Son bir yıllık sürece bakıldığında, demokratik açılımlar çerçevesindeki tartışmaların boşuna olmadığı görülecektir. Fakat bunun terör politikalarının ve uygulamalarının, baskıcı devlet kimliğinin ele alınması şeklinde olmayacağı yeterince açıktır. Tersine, bu kimliğin meşru kılınması, demokratik hak kırıntılarıyla kitlelerin avutulması, dahası sermayenin ekonomik düzlemde "globalleşme" ve "yapısal uyum" adı altında sürdürdüğü saldırıların siyasal düzlemde de ele alınması anlamında, sözkonusu olan ideolojik içerikli bir saldırı adımıdır.

Bu "demokratikleşme" saldırısıyla burjuvazi tarafından hedeflenen kavrayabilmek, burjuva cephede açığa çıkan iç uyumsuzlukları bu gözle görüp değerlendirmek, sürece devrimci tarzda müdahale edebilmenin önkoşuludur. Devrimci tarzda müdahale, herşeyden önce, işçi ve emekçi kitleleri burjuvazinin çizmiş olduğu sınırların dışına çıkararak, beklenti içinde geri sınırlara hapsolmasını engelleyerek, inisiyatifi ele almayı, devrimci olanakların ve enerjinin açığa çıkmasını sağlamayı gerektirir. Hak ve özgürlükler temelinde eylemliliklerin örgütlenebilmesi, tartışmaların sınıfın ve emekçi kesimlerin gündemine bu şekilde girebilmesiyle mümkündür. Hak ve özgürlüklerin ancak kitlelerin kendi öz güçlerine dayanılarak alınabileceği ve korunabileceği bilincini taşımak zorundayız.

Dolayısıyla, gündeme ilk girmesi gereken, anayasa tartışmaları ya da anayasal düzenlemeler değil, özgürlüklere ihtiyacı olanların bunu söke söke alması sorunudur. Zira siyasal mücadelede anayasal/hukuksal düzenlemelerin hep sonradan geldiği; öncelikli olanın hak ve özgürlüklerin bizzat kitlelerin mücadelesiyle fiili olarak kazanılması olduğu, bilinen temel bir gerçekliktir. '82 Anayasası'nın anti-demokratikliğinden dem vuranların, "demokratik cumhuriyet" tartışması yapanların, "halk anayasası" ile kitlelere gidenlerin, öncelikle görmeleri gereken nokta budur.

Sermaye sınıfı kapsamlı bir iktisadi-siyasal saldırıya geçmiştir. Her iki cephedeki saldırılarını birbirini destekleyecek tarzda uyumlulaştırmaktadır. Bu nedenle her iki cephede verilecek mücadeleyi Çin Seddi'yle ayırmak, ancak mücadelenin dinamiklerinin zayıflamasına hizmet eder. Kimi küçük-burjuva akımlar ise, sınıf çalışmasını salt ekonomik düzlemde ele alıp küçümserken, kendince siyasal mücadele olarak düşündüğü tarzda küçük burjuva katmanlara yönelmekte, fakat tersinden "işçi-emekçi" mücadelesinde ise ekonomizme düşmektedir. Oysa dünya devrim tarihi, ekonomik temelde başlayan mücadelelerin siyasal mücadeleye evrildiği, yine siyasal taleplerle başlayanların ekonomik taleplerle sürdürüldüğü bir dizi örnekle doludur. Bu böyleyken, anayasal/hukuksal reform talepleriyle kitlelere giderek siyasal mücadele verileceği yanılsamasıyla hareket edebilmektedirler. Bu ise, devrimci potansiyeli açığa çıkartacak yerde, kitleleri anayasal hayallere sokmaya hizmet etmekte, böylece burjuvazinin manevralarını kolaylaştırmaktadır.

"Demokratikleşme" tartışmaları hangi sürecin ardından gelmektedir

Burjuva çevrelerde tartışılan demokrasi ihtiyacı bir sürecin arkasından gelmektedir. Krizin yükünü emekçi kitlelere yıkabilmek için emperyalist-kapitalist sistemle tam entegrasyon adı altında sürdürülen kapsamlı saldırılar var. Bu çerçevede gündeme getirilen sosyal güvenlik, tahkim, özelleştirme vb. saldırılar emekçi kesimlerde tepkiyle karşılanmakta ve onları savunma çizgisinde de olsa eylemlere yöneltmekte, siyasal iktidara karşı güvensizliği derinleştirmektedir. Deprem öncesinde sosyal güvenlik saldırısına karşı yapılan eylemlerin aldığı boyutun ileri eylem biçimlerini zorlaması, birlikte mücadelenin yolunu açması, sendikal bürokrasiyi zora sokması, vb. siyasal iktidarı fazlasıyla rahatsız etmiştir. Bu nedenle, bir taraftan saldırılar yoğunlaştırılırken, diğer taraftan sersemletme manevralarına ihtiyaç duyulmaktadır.

Gündemleşen diğer bir konu ise Kürt sorunudur. Sermaye devleti açısından bu meseleyle ilgili göstermelik adımlar atmak için uygun bir ortam doğmuştur. Kürt sorunu burjuvaziyi yıllardır bunaltan bir sorundur. Kendisi için en iyi koşullar oluştuğunda, bu konuda "kırıntı" sınırlarında da olsa bazı adımlar atacağı açıktır. Demokrasi tartışmaları bir yanıyla da bununla ilintilidir.

Bir diğer önemli husus, deprem ve sonrasında devletin yıpranması olgusudur. Devlete duyulan güvensizlik farklı siyasal akımların çalışmasına imkan sunmuş, özellikle dinsel gericiliğin etkinliği Genelkurmay'ı fazlasıyla rahatsız etmiştir. Buna ordu tarafından tepki gösterilirken, diğer taraftan deprem, düzenin akıllı temsilcileri için bazı yapısal zaafları görme ve ifade etme olanağı olmuştur.

Tüm bunlar deprem sonrası politik atmosferde bazı adımların atılmasını gerekli hale getirmiştir. Böylece sermaye devletinin kitlelerin gözündeki yıpranmışlığı bazı cilalarla örtülmeye çalışılacaktır.

Dış politika alanında AB, AGİT, Kıbrıs sorunu, Kuzey Irak ana gündem maddeleri. AB'ye adaylık üzerinden diplomasinin hızlanması, burada sağlanacak herhangi bir ilerlemeyle Kıbrıs meselesindeki sıkışmışlığın üzerinin örtülmesi çabası söz konusu. Kıbrıs sorununda devlet politikasında sonuna kadar ısrar gösterilse de, içinde bulunulan açmazlarından dolayı bunun ne kadar yapılabileceği tartışmalıdır. AB'ye aday olabilme üzerinden sözde bazı düzenlemelerle imaj değişikliği sağlanılmak istenmektedir. Bunlardan birisi de "işkence" ile ilgili yasal düzenlemedir. Hiç inandırıcılığı olmayan bu yasal düzenleme dahi insan hakları konusunda ilerleme olarak sunulabilmektedir. Tam da bu yasa gündemdeyken işkencenin dolu dizgin sürmesi buradaki kaba aldatmacayı ortaya koymaktadır. Özetle, konunun dış ilişkiler boyutunun demokratik adımlarla ilişkisi, yalnızca göz boyamadan ibarettir.

Düzen cephesindeki tartışmaların erken doğmuş olduğunu tespit etmek gerekiyor. Bu süreçte gündeme gelmesi, yukarıdaki olgular nedeniyle bir bakıma bir zorunluluktan kaynaklanmış olsa da, Genelkurmay'ın müdahalesi sonuçta tartışmaları yönlendirmekte, hedefi, yapılmak istenenleri göstermektedir.

Dinsel gericiliğin FP çatısı altındaki sözcüleri, konjonktürün uygun olmasını da göz önünde tutarak, atağa geçtiler ve bazı adımları attırabilecekleri inancındalar. Erbakan, Tayyip Erdoğan gibi isimlerin siyaset yasağının kaldırılmasını ve 312. maddenin dinsel gericileri kısıtlayan yönlerini gündeme getirerek, sözde demokrasi adına, seslendiği kitlelerden puan toplamaya ve mevzi tutmaya çalışıyorlar.

Fakat Genelkurmay'ın "28 Şubat" sürecinden taviz vermeyeceği ortaya çıkmıştır. Düzenin temel çıkarları çerçevesinde islami gericiliği terbiye operasyonu sürdürülecektir. Buna islami gericilik kesiminden ciddi bir karşı duruşun olmayacağı da açıktır. Bu arada DYP ve ANAP üzerinden bazı düzenlemeler yapma, merkez sağı güçlendirme çalışmaları hızlandırılacaktır.

Fakat bu tür düzenlemeler, bazı iç dengelerden, rant kapışmalarından dolayı kolay olmayacaktır. Bir taraftan dinsel gericiliğin üzerine gidilirken, diğer taraftan düzeni rahatsız etmeyecek tarzda alan açılacaktır.

İdeolojik içerikli bir saldırı

Burjuva liberal çevrelerin yürüttüğü tartışma daha çok ideolojik içerikli bir saldırı niteliği taşıyor. Sözde

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

insan hakları üzerinden gündeme getirilenler bireyin özgürlüğüne kilitlenirken, devletin küçülmesi zorunluluğu çıkarsamasıyla sis bombaları atılmaktadır. Siz bireyin özgürlüğünü kapitalist girişimcilerin özgürlüğü olarak okursanız, asıl hedeflerinin ne olduğunu anlamak zor olmayacaktır. Devletin hantallığı, yeniden yapılandırılması vb.'nin gerisinde, devlete yönelen tepki ve öfkenin bloke edilmesi ihtiyacının yanı sıra, aslında hedef daha büyüktür. Bu tartışmalarda işçi ve emekçilerin hak ve özgürlüklerinden, devletin militarist gücünün sınırlandırılmasından eser yoktur. Sermayeye daha fazla alan açmak üzerinden özel teşebbüslerin her alana girmesi tartışmasıdır yapılan. Şimdiye kadar kazanılmış olan hakların da gasp edilmesi üzerinden şekillenmektedir. Örneğin, özel emeklilik fonları, özel sağlık fonları, özel okullar, "özgür eğitim" gibi açılımlardır.

Onlar için özgürlük, ezilen kesimlerin daha fazla sömürüsüne dayanan "kapitalist bireyin" özgürlüğüdür. Bu konuda yazıp çizen burjuva kalemşörler görevlerini yerine getirmekte, hizmette kusur etmemektedirler. Tahkim, özelleştirme üzerinden yapılan anayasal düzenlemelerin "özgürlükler" adı altında sürdürülmesi istenmektedir. Zira uyum söz konusu olacaksa eğer, sermayenin ekonomik adımlarına anayasal/hukuksal boyutta da yanıt gerekmektedir. Bu arada tabii ki söylenilenleri inandırıcı kılabilmek için "düşünce özgürlüğü" gibi çokça gündeme gelen ve devleti dışarda da kısmen zora sokan uygulamalara da değinmek zorunluluktur. Bu çerçevede hiç kuşkusuz TÜSİAD'ın getirdiklerine dikkat etmek gerekiyor. TÜSİAD toplumsal dinamiklerin değişimini de değerlendirerek sözde "demokrasi" talep ediyor. Talep edilen demokrasiyi yukarıdaki açılımlarla birlikte düşünmek yararlı olacaktır.

Kürt sorunu ile ilgili olan yönü ise son süreçte gündeme girmedi. Özellikle A. Öcalan'ın yargılanmasının ardından tartışmaya açıldı. Yargıdaki tutumun vermiş olduğu rahatlık da bunda bir etkendir. Bu tartışmalar sürdürülmektedir. Çünkü hem beklentiler diri tutulmak isteniyor, hem de toplum hazırlanmaya çalışılıyor. Diğer taraftan Genelkurmay'ın açıklaması bazı kırıntıların verileceği yönünde. Ancak ne zaman? Daha fazla yol katedildiğinde. İnisiyatifi ele geçirdiğini düşünen devlet bu konuda belli rahatlıkla hareket etmekte sakınca görmüyor. "Ez ve çöz" politikası doğrultusunda hareket ediyor. Burjuvazi sonuna kadar gitmek, kendi adımlarını/çıkarlarını güvenceye almak istiyor. Bu nedenle de vermeyi düşündüğü kırıntılar için dahi erken olduğuna inanıyor.

İşçi-emekçi eylemleri Genelkurmay'ı fazlasıyla rahatsız etmiştir. Kıvrıkoğlu'nun bu konuda sarfettiği sözler oldukça anlamlıdır. Sendikacılara gönderme yapan Kıvrıkoğlu, sosyal güvenlik yasasından "o malum yasa" diye söz ederek, bu yasaya karşı çıkan sendikacıların deprem sonrasında devletin yanında yer alma zorunluluğunun özellikle altını çizmiş ve hizaya girmelerini buyurmuştur. Eylemlerden bu kadar rahatsız olunması, özellikle sınıf mücadelesini ivmelendirme hedefiyle hareket eden devrimci ve komünist örgüt ve partileri ezme ve tasfiye etme sürecinin işleyeceği, baskıların yoğunlaşacağı anlamına gelmektedir.

Düzen cephesi dönemi bir kez daha kendisi için bir olanağa dönüştürme çabası içerisindedir. Ekonomik ve siyasal istikrarsızlık derinleşmektedir. Burjuvazi yalnızca krizini ertelemeye çalışmakta, bir parça soluklanabilmek için demokrasi tatışmalarını gündeme getirmektedir. Bir taraftan demokrasi kırıntıları ile toplumdaki duyarlı kesimler aldatılırken, karşı duranlar için de terör uygulamaları devrede olacaktır. Demokrasi-terör kıskacında tasfiyeci bir ortam yaratabilmek sermaye devletinin hedefidir.

PKK'nin attığı adımlar TC'yi fazlasıyla cesaretlendirmektedir. Tasfiye hedefi pratik karşılığını fazlasıyla bulmakta, bu ise devletin sonuna kadar gitme isteğini güçlendirmektedir. Bunca geri çekilmenin ardından devletin terörü tırmandırması bunun göstergedir. Bu sürecin sonunda kırıntı düzeyinde kimi haklar verildiğinde, bunlar harketin tam olarak bitirilmesine hizmet etmelidir. Bu nedenle henüz beklenmesi gerektiği, hiçbir yanlış anlamaya yer bırakmayacak biçimde, Genelkurmay tarafından açıklanmaktadır.

Fakat hukuk, anayasa, reform, "demokratik cumhuriyet", "barış" vb. açılımlarla burjuva reformlara teslim olanlar yalnızca düzenin değirmenine su taşımakta ve tasfiye sürecini hızlandırmaktadırlar. Tasfiye süreci her zaman demokratik kırıntılar ve terörle el ele gitmiştir. '91 sürecinden gerekli dersi çıkaramayanlar hiç kuşkusuz '99'u da anlayıp, kavrayamayacaklardır. Hatta bazı bürokratların yaptıkları konuşmalardan dahi kendilerine pay çıkarmaya çalışacaklardır.

Tasfiyenin salt fiziki yok olma anlamına gelmediği açık olmalıdır. Öyle dönemler olabilir ki, devlet bir örgüt ya da partiyi fiziki anlamda imha ederek tasfiye edebilir. Fakat savunduğu değerler, edindiği kimlik, moral güç korunduğu sürece, gerçek anlamda yok etmeyi başaramayacaktır. Asıl tahribatı savunulan değerlerin ve devrimci kimliğin erozyonu yaratır. Bu fiziksel yok oluştan çok daha tehlikelidir, yarattığı tahribat o ölçüde ağırdır.

Tehlike salt Kürt hareketiyle sınırlı değildir. Özellikle Kürt hareketine reformistleşme sürecine destek verenlerin ciddiyetle düşünmesi gerekmektedir. Artık herşeyin çıplak gözle görünür hale geldiği durumda bazı eleştiriler yapmak kimseyi kurtarmayacaktır. Bugünkü noktaya bir sürecin sonunda gelinmiştir. Kürt hareketinin olumsuz sürecine destek verenler, buna yol açan zaaflarını köklü bir şekilde sorgulamak zorundadırlar. Bunu yapamayanların sonları, geçmişte devrimci konumda olan bazı reformist legal partiler üzerinden görelübilir.

Düzenin gündeme getirdiği tartışmalar eşliğinde '82 Anayasası'na karşı kampanyalara girişmek ise, kitlelerin bilincini bulandırmaktan ve yeniden yasal sınırlara hapsetmekten başka bir işleve sahip olmayacaktır. Kürt hareketi şahsında bu fazlasıyla yapılarak zaten ortam fazlasıyla bulanıklaştırılmıştır. Hem PKK'nin attığı adımlara cepheden karşı çıkıp, hem de bu tür açıklamalarda bulunmak, yapanları benzer noktalarda buluşturur. Dolayısıyla "halk anayasası" gibi tartışmaların yapılacağı dönem bu dönem değildir. Belirleyici olanın sınıf mücadelesi olacağı unutulmamalıdır.

Manevraları boşa çıkarmanın olanakları

Deprem, sınıf ve emekçi kitleler üzerinde bıraktığı etki bakımından, adeta ikinci bir Susurluk oldu. Fiziksel anlamda bir bölgeyi sarsarken, siyasal anlamda bütün Türkiye'yi salladı. Özellikle emekçi kitle eylemliğinin ardından gelmesi ve deprem yıkımından yararlanılarak yasanın geçirilmesi, devlet ve düzen gerçekliğinin açık biçimde görülmesini sağladı. Bir taraftan depremin yaratmış olduğu yıkım, acılar, yoksunluklar ve bunlara son derece duyarsız bir devlet; diğer taraftan işçi sınıfına, emekçi kesimlere yönelik en tavizsiz tutum, devletin gücünü sınadığı, sopa salladığı alan... Bir diğer tarafı ise eylemlerde ortaya çıkan dayanışma ve ortak tavır almanın depremle birlikte toplumun bütün ezilen duyarlı kesimlerini içine alarak genişlemesi... Devlete beslenen inanç ve güvenin yerini öfkeye, güvensizliğe bırakması...

Tablo böyleyken, düzenin giriştiği manevraları boşa çıkarmanın olanakları fazlasıyla vardır. Devlet şimdi depremi kullanarak sermaye sınıfına aktarılmak üzere kredi alabilmek için kapı aşındırmaktadır. İMF ve Dünya Bankası, başbakan vb. statüleri hiçe sayıp kölelerini ayaklarına çağırmakta, küstahça davranmakta sakınca görmemektedirler. Bu kölece bağımlılık ilişkisini apaçık gözler önüne sermektedir.

Öte yandan mazlum Kürt halkına teslimiyet dayatılmaktadır. Kürt halkının onca bedel ödeyerek yaratmış olduğu değerlerin bu politikayla bitirileceğini ummak toplumsal süreçlere ve dinamiklere kısa zaman dilimleri üzerinden bakmak olur. Kürt sorununun çözüme ulaşmadığı yerde hareketinde geçmiş deneyimleri arkasına alarak ileri bir potansiyelle kucaklaşma zemini her zaman vardır. Politikleşmiş bir halkın özlem ve taleplerine yanıt verilemediği ölçüde Kürt sorunu gündemdeki yerini koruyacak ve Türkiye sosyalist devrimini güçlendiren halkalardan biri olacaktır.

Depremzedeler ise bazı taleplerle valiliklere yürüyüp devletin temsilcisi olan valiyi istifaya çağırıyorlar. Karşılarında polis panzerlerini buluyorlar. Bu önemlidir. Devlet depremde vatandaşlarını koruyamıyor, ama kendi temsilcisini koruma ihtiyacı duyuyor. Ve eylem yapan kitle yalnızca herhangi bir siyasal görüşe de mensup değil. Hatta sağ partilerin seçmenlerinin çoğunlukta olduğu söylenebilir. Bugün yalnızca valiliğe yürüyüp istemlerini dile getiriyorlar, ama yarın ne olacağının ucu açıktır. İşçi eylemleri kesintiye uğramış olsa da belediye işçileri ücretlerinin verilmesi için eylemlere başladılar bile. Eylemler yalnızca deprem bölgesinde değil birçok ilde başlamış bulunuyor. Sosyal güvenlikle ilgili eylem ve greve katıldıkları için sermaye 8 cam işçisini işten atmaya kalktı, fakat Trakya Cam işçilerinin militan karşı koyuşuyla geri adım atmak zorunda kaldı. Şimdi sermaye sosyal güvenlikle daha genel bir saldırı hazırlığı yapıyor. Fakat bu saldırılar karşısında işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bir öncekinden daha sert bir tutum almasının zemini var.

Komünistler sınıf çalışmasında edindikleri deneyimlerden yararlanarak dönemin olanaklarını değerlendirmek için öncüye düşen sorumlulukla hareket edecekler. İdeolojik-politik perspektiflerindeki sağlamlığa dayanan özgüvenle dönemi güçlü bir biçimde karşılayacaklar. Burjuvazinin demokrasi-terör-tasfiye hedefli saldırısına yanıt ancak en kararlı sınıfa yaslanılarak verilebilir. Ona güç verip ondan güç alarak bu görev yerine getirilebilir. Bunun için fazla söze gerek yok. Tarihten öğrenemeyenlerin hükmünü yine tarih verecektir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kürdistan ve Anadolu halklarına...

PKK ve Kürt halkı bu utancı asla kabul etmeyecektir!

Ali Sapan başkanlığındaki sekiz kişilik PKK grubunun 1 Ekim 1999 tarihinde Şemdinli ilçesinin Geliye Şin Köyü'nde Türk sömürgeci ordu güçlerine teslim olması ardından, avukatları Kenan Sidar'ın yaptığı açıklamada, müvekkillerinin pişmanlık yasası gereği serbest bırakılmaları gerektiğinden söz etmesi ve bu konuda yapılan başvuru "barış süreci"nin anlam ve amacını çıplak biçimde gözler önüne serdi.

"Demokratik Cumhuriyet Projesi", "Barış ve Demokrasi" adı altında alınan yolun, Kürdistan devrimi ve halkı açısından ne anlama geldiği şüphesiz bundan böyle daha somutluk kazandı. Ancak hala **"kandırmaca"** devam ettiriliyor. Bunun bir teslimiyet ve pişmanlık değil, barış yolunda mütevazi bir adım olduğu propagandaları yapılıyor. Dünyanın neresinde olursa olsun tek bir sıfatla, yani **"teslimiyet"** adı ile tanımlanabilecek politika ve adımları, Kürdistan'da eşi görülmedik ve adı da kendine özgü olan bir politika şaheseri olarak kitlelere sunulmaya çalışılıyor. Savaşan bir gücün, hiç bir görüşme, uzlaşma ve anlaşmaya dayanmadan silahlı mücadeleye son verdiğini açıklaması ve bununla da yetinmeyerek güçlerinin silahlarıyla birlikte daha önce savaştığı güce teslim olması, bir politik kararla strateji değişikliği değil, açıkça yenilgiyi kabul ederek teslim olması anlamına gelir. Yine, savaştığı güçten, silahlarının ve savaşan güçlerinin teslimi karşılığında **"af"** istemesi, yenilginin kabulünden de öteye, bir pişmanlık bildirimidir. Bu gerçek egemen sınıf orduları açısından da, gerilla orduları açısından da değişmez bir tanımdır. Özellikle gerilla savaşlarının **"terörizm"** olarak gösterildiği egemen devletler platformunda, bir gerilla gücünün **"anti-terör"** yasasını **"yaşamanın"**, **"yasallaşma"** nın güvencesi olarak görüp-göstermeye çalışması, yenilgi ve teslimiyetin de ötesinde başka bir adla anılmayı gerektirir.

Dünyanın hiçbir yerinde ve dünya tarihinin hiçbir aşamasında, savaşan güçlerden bir tarafın yasaları esas alınarak **"barış"** sağlanmamıştır; savaşan güçlerden bir tarafın egemen yasaları üzerinde kendini tasfiyesi ve her türlü yaptırıma açık hale getirmesi **"barış"** olarak tanımlanmamıştır. 15 Şubat milat alınacak olursa, bu tarihten ve özellikle de 31 Mayıs'dan sonra PKK'ye hakim olan merkezi eğilim, sınıfsal ve ulusal mücadeleler tarihinin yasalarını dahi tahrif ederek, kabul edilmez durumlarının üstünü örtmek için çırpınmaktadır. PKK Başkanlık Konseyi üyelerinin peş peşe yaptığı açıklamalarda, devletten cevap olarak beklenen tek şeyin, PKK yöneticilerini de kapsayacak ölçüde pişmanlık yasasının genişletilmesi olduğu görülüyor. Tabii ki bütün bunlar İmralı mektuplarıyla da sabittir. 5 Eylül 1999 tarihli İmralı Mektubu'nda, konuyla ilgili olarak okunacak şu satırlar, doğrultuyu net olarak çizmektedir:

"Bilindiği üzere son af tartışmaları ve ardından gelen veto, yine terörle mücadele yasasındaki daha da daraltılarak basında pişmanlık denilen yasanın çıkartılması bizlerle yakından ilgilidir. Affın dışında tutulmak kadar, yönetici kesimin anti-terör yasasının dışında tutulması bunu açık gösteriyor. Burada bir noktaya daha açıklık getirme gereği var. Anti-terör yasasına pişmanlık denmesi kamuoyu ve basının bir yaklaşımıdır. Ayrıca savaş sürecindeki yaklaşımı ifade ediyor. Silahlı çatışmaya son vermekle pişmanlığın bir anlamı kalmadığı gibi, şiddete son vermeyi örgütün kendisi gerçekleştirmiş olup, yasal demokratik katılımını da temel ilke olarak esas almaktadır. Bundan sonra devlet eğer ileri bir çözümü istiyorsa, konuya şüphesiz daha değişik ve bu gelişimin ışığında bakacaktır. Olağanüstü 7. Kongre çizgisi de diyebileceğimiz gelişme esas alınacaktır. Dolayısıyla bu af yasalarına, bu gelişmelerin gereklerine göre yaklaşmak gerekiyor..."

Yani Olağanüstü 7. Kongre, anti-terör yasası kapsamında "**af**"fı sağlayacak ölçülere göre kendini ifade edecek, böyle sonuçlandıracaktır. Yani, "af"fı sağlayacak tek yol olan "**pişmanlık**" bir Kongre kararı haline getirilecek, tek tek kadroların iradeleri bu Kongre ile gasp edilerek teslimiyet ve pişmanlık doğrultusuna sokulacaklardır. Nitekim sekiz kişilik grubun teslim olması ardından yapılan açıklama da bunun ifadesidir.

Yine İmralı'dan yapılan açıklamada, *"Bizim çağrılarımızın pratik sonucunun gösterildiği bu günlerde genel af yasa tasarısını Cumhurbaşkanı Demirel'in veto etmesinden sonra, yeniden ele alınması bir şans olarak değerlendirilebilir. Bunun için öncelikle af tasarısının kapsamı genişletilebilir. Eğer affın kapsamının genişletilmesi Anayasa engeline takılıyorsa ceza indirimine gidilebilir. Makul bir ceza indirimi de yasal çerçevenin oluşması açısından önemlidir. Ya da anti-terör yasası, pişmanlık yasası olarak değil de, yasanın özüne ve ruhuna uygun olarak herkesi kapsayacak genişlikte ele alınmalı. Yasa bu haliyle gerçekçi değil, pratik değil, uygulanabilir değil. 'Pişmanlık' esprisinden kurtarılarak kapsamı bütün silahlı güçlerin gelişine olanak sağlayacak genişlikte olmalı."* denilmektedir.

1 Ekim'de teslim olan sekiz kişinin kendileriyle getirdikleri mektuplarda da basına yansıdığı kadarıyla aynı tema işlenmiştir. Güvence oldukça net verilmektedir. Kendilerine ilişkin açıklamada grup üyeleri, *"Eğer bizlere topluma katılma şansı verilirse, Demokratik Cumhuriyet ekseninde Barış çözümü için çaba harcayacağız"* demektedirler. Yine beraberlerinde getirdikleri mektuplarda da, *"gerekli yasal koşulların olgunlaştırılmasıyla birlikte tüm PKK yapısının Türkiye'nin siyasal yaşamına dahil olmak istediği"* ifade edilmektedir. 7. Kongre'nin ise bunu resmi bir karar haline getireceği, stratejik dönüşümü programsal bir çerçeveye dönüştürüleceği güvencesi verilmektedir. PKK Başbakanlık Konseyi, bizzat İmralı'dan yapılan açıklamalarda, *"özüne ve ruhuna uygun olarak herkesi kapsayacak genişlikte ele alınması"* halinde pişmanlık yasasının açıkça Parti'nin önüne konulmasına ve kendilerinin tüm pratik adımları da bu perspektif üzerinde olmasına rağmen, hala bile bunun bir *"teslimiyet ve pişmanlık olmadığı"*nı söyleyerek, herkesi kandırabilecekleri hesabını yürütebilmektedir.

Tüm Türkiye, Kürdistan ve Dünya kamuoyunun yıllardır tanıdığı, insanlık onuruna aykırı olduğunu düzenin güçlerinin bile itiraf ettiği *"pişmanlık yasası"*nın adını değiştirerek, düzene biat etmenin yolunu açmaya çalışanlar, açık ki ancak kendilerini kandırabilirler. Ortada olan gerçek şudur: PKK Başkanlık Konseyi, *"çözümü"* pişmanlık yasasına kilitlemiştir. Bu öyle bir kilitleniştir ki, bu uğurda tüm değerler çekinmeksizin ayaklar altına alınmaktadır. Başkanlık Konseyi Üyesi Osman Öcalan'ın 10 Ekim 1999 tarihli Medya -TV programında, bizde adam çok, daha fazlasını da gönderebiliriz yollu değerlendirmeleri, PKK savaşçılarını nasıl iradesiz bir araç olarak gördüğünü de gözler önüne sermiştir. Bir devrimci harekette ve PKK özgülünde de en büyük değer olarak kabul edilen kadro, burada artık pişmanlık yasasının kabulünü sağlamaya giden yolu döşeyen birer parke taşı olmaktan öteye anlama sahip değildir. Nitekim, daha da fazla savaşçı silahlarıyla birlikte TC'ye gönderilebilir. Hiç önemi yoktur. Nitekim, ***"az da olsa, savunmaya da dayansa çatışmaların zorladığı"*** ifadesi de saldırı karşısında bile, gerillanın can güvenliği için direnmesini bile kabul edilmez gösteriyor. Şimdi geçerli mantık şudur: Gerilla ölsün, ama tek bir Türk askerinin kılına bile zarar gelmesin. Çünkü süreç tehlikeye girer!

"Politikayı duygularla değil, olgularla yapmak gerekir!" deniyor. Peki olgular neyi gösteriyor? Anti-terör yasası nedir? Özüne ve ruhuna uygun olarak pişmanlık yasasının adı değiştirilerek kapsamının genişletilmesi ve bütün silahlı güçlerin gelişine olanak sağlayacak genişlikte olması olgusal olarak ne anlama gelmektedir? Bir gerilla komutanının, silahlarıyla birlikte savaştığı güce teslim olması ve ondan topluma yeniden kazandırılması şansını dilemesi ne anlama gelmektedir? Ve bütün bunlar niçin?

PKK'nin direnişçi kadroları ve yurtsever Kürdistan halkı, gerçekten de Öcalan'ın söylediği gibi **"duygularla değil olgularla"** meseleleri ele almalı, bu sorulara yanıt istemeli ve kendi yanıtlarını da vermelidir. PKK'nin görkemli direniş tarihi asla lekelenmemelidir. PKK'nin direniş çizgisi ve şehitlerine bağlılığın gereği, her zamankinden daha çok bugün gösterilebilmelidir. PKK'nin ölüm pahasına direnişlerle yücelmiş adını, adı değiştirilmiş "pişmanlık yasası" utancıyla lekelemek isteyenlere, hak ettikleri cevap yine PKK'nin savaşçıları tarafından verilmelidir.

PKK, asla bu sonucu hak etmemiştir. Ve Kürt halkı asla böyle bir **"teslimiyet ve pişmanlığı"** affetmeyecektir. Pişmanlığın adını **"demokratik barış süreci"** koyanlar, yakın tarihte kanıtlayacaktır ki, ne egemenlere kendilerini bağışlatabilecekler ve ne de Kürt halkının haklı devrimci yargısından kurtulabileceklerdir.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları
11 Ekim 1999

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Çeçenistan savaşı ve emperyalist hesaplar

Rus birlikleri abluka altında tutulan Çeçenistan'ı *"Dağıstan'dan gelen islamcı teröristleri imha etmeye çalışıyoruz"* bahanesi ile ağır silahlarla bombalamaya devam ediyorlar. Başlangıçta birkaç gün süreceği iddia edilen ve ardından bitti bitecek denilen askeri operasyon haftalardır yoğunlaştırılmış bir biçimde sürmektedir. Kremlin'in Kafkaslar'da başlatılan bu yeni saldırganlığa getirdiği açıklamaların herhangi bir ciddiyeti ve inandırıcılığı olmasa da, büyük bir ilgisizlik ve kayıtsızlık ortamında masum insanların kanı akıtılmaktadır. Bunu, cephede bulunan Rus askerleri "bu savaşın tek amacı Kremlin'in pisliklerini gizlemektir" diyerek en açık bir biçimde tanımlıyorlar.

Rusya'nın bu saldırgan politikasının temelinde yatan iç nedenlerini geçmiş vesilelerle sık sık işledik. 1996 yılındaki Çeçenistan savaşı sırasında bu politikanın ayrıntılarını ele aldık. Rusya'nın iktisadi, sosyal, politik, diplomatik, askeri vb. her açıdan dökülen bir ülke olduğu gözler önündedir. Kremlin'de bu toplu enkaz ortamı ile örtüşen ve onu daha da ağırlaştıran bir klik savaşı sürüyor. Dolayısıyla, çöküş ve dökülme ortamında Kafkaslar'da başlatılan kirli savaş mevcut iktidar açısından başlıca bir varlık nedenidir. Sözümona bu savaş politikası sayesinde iktidar iç çekişmelere yön vermeye, ülkenin toprak bütünlüğünü korumaya, düzen karşıtı güçleri frenlemeye, kitlelerin iktisadi, sosyal ve politik taleplerini bastırmaya çalışmaktadır. Bu açıdan Kafkaslar'daki yeni gerici boğazlaşmada yeni bir boyut yoktur.

Ancak, Rusya'nın kör topal işleyen tüm askeri donanımını ve kudretini seferber ederek birkaç milyon nüfuslu bir bölgede gövde gösterisi yapmasına uluslararası bağlamda tepki gelmemesi dikkati çekicidir. Çeçenistan savaşı sırasında batılı emperyalist güçler Rusya'nın sataşmasını haklı göstermek için binbir dereden su getirmişlerdi. Kimi Rusya Federasyonu bünyesinde doğan merkezkaç kuvvetlerin önünün kesilmesi gerektiğini savunmuş, kimi Rusya'nın toprak bütünlüğünün parçalanmasına göz yumulamayacağını ileri sürmüş, kimi islamcı terörist akımın arz ettiği tehlikeler üzerinden kirli savaşı haklı göstermeye çalışmış, kimi ise Rusya'nın yakın çevresi üzerinde bir doğal egemenlik hakkı olduğuna işaret etmişti vb...

Bu kez Rus birliklerinin Kafkaslar'da toplu bir insan kırımına yol açtıklarının bilinmesine rağmen kimse ne lehte ne de aleyhte ses çıkarmamaya özen gösteriyor. Soruna karşı tutum, son derece cılız bir sesle "Rusya iyi yapmıyor!" denilerek geçiştirilmektedir. Bu ilgisizliğin gerisinde kirli savaşın savunulacak bir yanının olmadığı durmuyor. Nitekim, emperyalist güçlerin en savunulamaz konuları savunmakta usta olduklarına, insanlığa karşı suç işlemeyi bir barış ve demokrasi operasyonu olarak gösterdiklerine sık sık tanık olmaktayız. Balkan savaşı bunun en son örneğidir.

Yeri geldiğinde insan hakları konusuna hassasiyetlerini dile getirmeyi asla ihmal etmeyen, Küba'da bir rejim aleyhtarı polis takibine uğradığında dünya alemi ayağa kaldıran emperyalist güçler açısından Kafkaslar'da dökülen kan gelecek için bir yatırım teşkil etmektedir. Onun için bu kadar sessiz duruyorlar. Emperyalizmin masum insan kanı ile beslenen bu stratejik yatırımını iki boyuta ayırabiliriz.

Birincisi, Kremlin'in sürdürdüğü kirli savaşa karşı usulen de olsa tavır takınma Rusya'daki iktidar boğazlaşmasına ve ülkenin içinde bulunduğu toplu ve yapısal çıkmazlara tuz biber ekme riski taşıyor. Bu ülkede yaşanan süreçlerin çığırından, yani uluslararası sermayenin kontrolünden çıkmaması emperyalizm için stratejik bir hedeftir. Çünkü, Rusya'nın yaşamaya aday olduğu ve ertelese bile engelleyemeyeceği toplumsal süreçler uluslararası sermaye dünyasının egemenliğinin kaderi ile yakından ilişkilidir. Dolayısıyla, Kremlin'in sürdürdüğü saldırgan politikanın insani faturası ne olursa olsun, her tarafı bir mayın tarlasına dönüşmüş olan Rusya'ya karşı tavır belirlenirken emperyalist güçler son derece hesaplı ve dikkatli davranıyorlar. Ateşin üzerine körükle gitmenin sonuçlarını önden hesaplamaya çalışıyor ve ona göre hareket ediyorlar.

İkincisi, Kafkasya savaşının dış emperyalist müdahaleler için oluşturduğu dayanaktır. Eskiden beri emperyalist güçler dış müdahalelerde bulunurlarken dayanak arar, genelde barışın korunması sorununu, demokrasiyi tesis etme ihtiyacını kendilerine maske edinir. Birleşmiş Milletler Örgütünün onayı alınarak müdahaleyi meşru kılmaya çalışırlar. Fakat buna rağmen, sonucu ne olursa olsun, her seferinde dünya kamuoyu önünde zor duruma düştükleri bilinmektedir. Bu nedenle dış müdahalelerin kalıcı, ortak kabul gören, meşru bir geleneğe dönüştürülmesi için "insani müdahale hakkı" kavramı altında hummalı bir çaba yürütülmektedir. Bu konuda yasal bir değer atfedilen hukuksal bir mevzuat hazırlandı ve Lahey'de oluşturulan Uluslararası Ceza Mahkemesi aracılığı ile Yugoslavya üzerinden yer yer uygulanmaktadır. Atılmış olan bu somut adımlara rağmen emperyalist müdahalelerin önü henüz özlendiği gibi açılamadı.

Bugüne kadar bu müdahalelerin başını genelde hep ABD, İngiliz ve Fransız emperyalizmi çekiyordu. Aynı şekilde Rusya, Sovyetler Birliği'nden devralınan geleneğin sonucu, yoğunluğu ve nedenleri tartışılır da olsa, emperyalist müdahalelere karşı çıkmaktaydı. Rusya gibi bir ülkenin emperyalizmin dış müdahalelerine karşı çıkması ciddi sorunlara yol açıyor, kamuoyu oluşumuna hizmet ediyor ve müdahaleci güçleri zor durumda bırakıyordu. Son yıllarda yaşanan müdahalelerde sonuç değişmemiş olsa da, her defasında emperyalist güçlerin elini kolunu sallaya sallaya istedikleri yere istedikleri gibi ve istedikleri an müdahale etmelerinin kolay olmadığı, zahmetli pazarlıklar sonucu mümkün olduğu görüldü. Hatta müdahale sürecinde emperyalist koalisyonların dağılma noktasına dayandıklarına da tanık olundu.

Rusya'nın saldırganlığı onun emperyalist müdahalelere karşı çıkmakta kullandığı argümanları ortadan kaldırmakta ve üstelik onlarla aynı kategoriye sokmaktadır. Bugün Çeçenistan'ı toptan abluka altına alan ve bomba yağmuruna tutan Rusya, yarın ABD emperyalizminin benzer bir müdahalesine karşı çıkmakta zorlanacak ve sessiz kalmaya mahkum olacaktır. Yani, Kremlin'in Kafkasya'da sürdürdüğü kirli savaş emperyalist güçlerin özlemini çektikleri müdahale hakkının rahatlıkla kullanılabilmesi için ciddi ek bir dayanak, bir emsal oluşturuyor. Onun için Dağıstan ve Çeçenistan halkının kanının akıtılmasına seyirci kalınmakta, insan hakları konusunda yapılan sistematik gevezeliklere ara verilmektedir. Çünkü Kafkaslar'daki Rus topçu ateşi yeni emperyalist müdahalelere yol açıyor, emperyalistlere yeni müttefik, emperyalist saldırı politikalarına argüman sağlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kolombiya'da dev kitle gösterileri

Gerilla hareketini bekleyen tuzaklar

24 Ekim Pazar günü Kolombiya tarihinin en büyük kitle gösterilerine sahne oldu. Ülkenin güney bölgesinde bulunan Uribe Köyün'de hükümet temsilcileri ile gerilla hareketi FARC (Kolombiya Silahlı Devrimci Güçleri) delegasyonu arasında görüşmelerin başladığı güne denk getirilen kitle gösterilerine ülke genelinde 12 milyon insanın katıldığı, hem örgütleyiciler hem de yerel basın organları tarafından belirtilmektedir. Bu rakam abartılı olsa bile, gösterinin tarihsel karakterde olduğu açıktır. *"Yeter artık!"* şiarı altında çağrısı yapılan gösterinin amacı, 40 yıldır devam etmekte olan kirli savaşın sivil insanlar üzerindeki sonuçlarını teşhir etmekti. Hükümet ile FARC arasındaki görüşmelerde mesafe alınmasını talep eden ve bu doğrultuda taraflara baskı uygulayabilmek amacıyla gösteriyi örgütleyen dernek ve kuruluşlar, durumu; *"Yedi kaçırma olayı, yedi politik cinayet, cephedeki çatışmalarda üç ölü, bir kayıp: İşte şiddetin Kolombiya'daki günlük insani faturası!"* sözleriyle tanımlamaktadırlar.

Kolombiya'da sorunun özü sürecin kilitlenmiş olmasında yatmaktadır. İktidar onyıllardır tüm olanaklarını seferber ederek, ABD emperyalizminin sağladığı maddi, manevi ve lojistik desteği kullanarak sürdürdüğü kirli savaşı askeri planda kazanamamış, gerilla hareketini bozguna uğratamamıştır. Diğer taraftan, ülkedeki tüm devrimci dinamikleri, rejim aleyhtarı güçleri sürükleyen ve stratejisine endeksleyen gerilla hareketi, gelişim düzeyinin en üst sınırına dayanmış ve yerinde saymaya başlamıştır. Dolayısıyla, hem rejim hem de gerilla hareketi yıllardır, insani faturası yüksek olan bir mevzi savaşı vermenin ötesine gidememektedirler. Rejim askeri bir zafer kazanma umudunu kaybetmiştir. Onun için gerilla hareketini politik zemine çekerek orada boğmayı amaçlamaktadır. Ve bu stratejik hesabın hatırı için başta devlet başkanının kendisi olmak üzere rejimin en üst düzey yetkilileri ormana, gerillanın ayağına kadar giderek, onunla göstermelik eşit koşullarda gündem oluşturarak, pazarlık etmekte çekinmemektedirler.

Zira, farklı biçimlerde de olsa diğer Latin Amerika ülkelerinde yaşanan örnekler, pazarlıklar sonucunda mutlaka rejimin galip geleceğinin kanıtıdır. Rejimle pazarlığa oturan, barış anlaşmaları imzalayan ve düzene entegre olan gerilla hareketlerinin önder kadroları çok kısa süre zarfında faili meçhul suikastlara uğratılarak yok edildiler. Kolombiya'da FARC gerilla hareketi de, izlenen prosedür ne denli şatafatlı olursa olsun, kıtadaki kötü örneklerin yürüdükleri yoldan benzer bir sürece girmiş durumda. Yapılan aslında bir pazarlık değil, gerilla hareketine geri adım attırma tuzağıdır ve sonu tam teslimiyete kadar gidecektir.

İlk sancılı temaslardan ve aylar süren kesintiden sonra üzerinde uzlaşmaya varılan asgari müşterek, sermaye düzenine teslimiyetin başlangıç noktasını, mihenk taşını oluşturuyor. Hükümet adına konuşan barış komiseri Victor G. Ricardo'nun, *"ülkenin toprak bütünlüğü, demokrasi ve özel mülkiyet ilkesi hariç herşey pazarlık konusu edilebilir"* sözleriyle özetlemeye çalıştığı pazarlık çerçevesinin en temel konusu kuşkusuz "özel mülkiyet ilkesi"dir. Oysa, mevcut rejimin karakterini belirleyen ve ona karşı kırk yıllık bir savaşımı zorunlu kılan esas düğüm noktası "özel mülkiyet ilkesi"nin ta kendisidir. "Özel mülkiyet ilkesi"ni teminat altına alma konusunda mutabakata varıldığında, geriye tartışılacak, pazarlığı yapılacak fazla bir şey kalmamaktadır. Ve gerisi çorap söküğü gibi kendiliğinden gelecektir. Kaldı ki gerilla hareketinin ne ülkenin toprak bütünlüğünü parçalamak, ne de olmayan demokrasiyi boğazlamak gibi bir amacı vardır.

24 Ekim görüşmeleri sonucunda yapılan açıklamalar, sürecin geleceği konusunda bir fikir vermektedir. Gerilla sözcüsü Raul Reyes, *"önümüzdeki pazarlık süreci boyunca hükümetin, egemen güçlerin ve siyasi partilerin devletin yapısal değişimi ve sosyal reformlar konusundaki iradelerini sınayacaklarını"* ifade ederken, hükümet sözcüsü Victor G. Ricardo ise, gerilla hareketini *"sınıf savaşını terk ederek demokrasi mücadelesi içinde yer almaya"* çağırdı.

Aynı gün ülke çapında düzenlenen dev kitle gösterisi, iyi niyetten bağımsız olarak, bu pazarlık sürecinde gerilla hareketi üzerinde basınç oluşturmak, onu daha fazla taviz vermeye zorlamak, teslimiyet sürecini daha hızlı adımlarla ilerletmek için kullanılacaktır. Göstericilerin önemli bir bölümü, hükümetin gerilla hareketine bazı tavizler vererek pazarlıkların ilerlemesini ve kısa sürede sonuç alınmasını, barışın sağlanmasını talep ediyorlardı. Devlet buna rağmen gösteriye engel olmamayı tercih etti. Rejim sonuçta kazanacağından emin olduğu için kendisine yöneltilen eleştirileri sorun etmemektedir. Onun için düzen partileri, medya, kısacası rejimin tüm güçleri, gösterinin örgütlenmesine destek verdiler, başarılı geçmesine katkıda bulundular.

Endonezya:

"Ulusal birlik" hükümetinin gerisinde ABD var

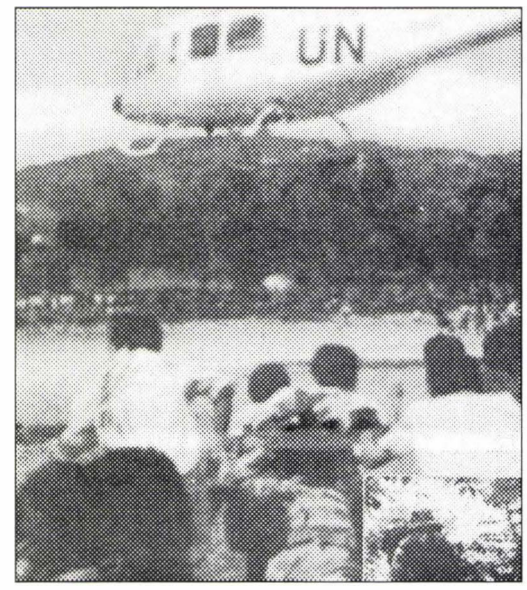

Suharto'nun kovulduğu Mayıs '98 tarihinden bu yana taviz vermemek için ayak direten faşist Cakarta rejimi, hedef saptırma operasyonlarının umulan sonuçları vermediğini görünce taktik değiştirmek zorunda kaldı. Rejim bu kez toplumsal muhalefeti bozguna uğratmak için taviz veriyormuş intibası yaratacak türden jestlerde bulunuyor. Bu jestlerin başında milletvekili seçimlerinin yapılması, Suharto'nun halefi Yusuf Habibi'nin harcanması, Genelkurmay Başkanı General Wiranto'nun geri plana geçirilmesi, Abdurrahman Wahid adında malül bir dincinin Bayan Megawati Sukarnoputri ile takviye edilerek cumhurbaşkanlığına seçtirilmesi, Suharto hakkındaki araştırmanın yeniden başlatılmak istendiğinin açıklanması, vb. gelmektedir.

Atılan bu adımların esas amacı egemen sınıfların bünyesinde iç barışı sağlayarak düzenin geleceğini garantilemek, öfkesi kabarık halk hareketi karşısında daha rahat koşullarda koruyabilmektir. Bu amaçla oluşturulan yeni ekip "ulusal birlik" hükümeti diye tanıtılıyor. Bu hükümetin bileşimi mevcut rejimin iç dengelerinin gözetildiğinin kanıtıdır. Egemen sınıfın farklı kanatları arasında varılan uzlaşma sonucu, başta Genaral Wiranto olmak üzere Suharto dönemini çağrıştıran sivri simalar hep geri plana çekilmiştir. Ama hükümetin kilit mevkileri, Suharto döneminin iktidar partisi Golkar, altı bakanlığı elinde tutan ordu, maliye bakanlığı verilen Çin kökenli azınlık, dinci lider Amin Rais'in yakınları ve Bayan Megawati Sukarnoputri taraftarları arasında paylaştırılmıştır.

Suharto döneminde kenarda tutulan egemen sınıfların bazı kesimlerinin ve gerici akımların temsilcilerinin hükümette yer almaları ve sicili bozuk bazı unsurların geri plana çekilmesi üzerinden ülkede yeni bir dönemin başladığı iddia ediliyor. Bu propaganda sayesinde, ilk defa bir sivil cumhurbaşkanı oldu, ilk defa bir sivil savunma bakanlığına getirildi, ilk defa ordunun politik yaşamdaki ağırlığı dengelendi vb. denilerek, değişimin ciddiyeti kitlelere kabul ettirilmeye çalışılıyor. Geri bilinçli kitlelere bu "ilk defa" nakaratının mimarının yeni başkan Abdurrahman Wahid'in olduğu, dolayısıyla ülke tarihinde özgür seçmen iradesinin ilk kez icra edildiği tekrarlanıyor.

Dışarıdan ve yüzeysel bakıldığında bu böyledir. Ama sürecin perde arkasına bakıldığında, bu değişim emrinin doğrudan Washington'dan geldiği ortaya çıkmaktadır. ABD Savunma Bakanı William Cohen, geçtiğimiz Eylül ayında Cakarta'ya yaptığı ziyaret sırasında, ordunun perde gerisine çekilmesini açıkça talep etmişti. Çünkü, Suharto rejiminin hamisi ve onun başlıca suç ortağı ABD emperyalizmi bu ülkede rejimin her an başkaldırabilecek bir yanardağ üzerinde oturduğunu biliyor. ABD kitleleri oyalama ve aldatma politikasında biraz daha ciddi davranılmaması durumunda, rejimin sarılması zor yaralar alabileceğinden ve bunun etkilerinin Endonezya sınırlarını aşabileceğinden endişe duyuyor. Örneğin, Suharto hakkında açılan soruşturma ve davalar delil yetersizliğinden dolayı kapatılmıştı. Bu uyarının ardından Abdurrahman Wahid'in cumhurbaşkanlığına seçilmesi ve oluşturulan yeni hükümetin bileşimi, Cakarta rejiminin ABD emperyalizmi tarafından verilen talimatın gereklerine harfiyen uyduğunu gösteriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ya yıldızlara taşıyacağız hayatı, ya dünyamıza inecek ölüm!

Bir Film... Bir Öykü...

Ümit Altıntaş

Bir Film: Kapitalizm...

Uzun, gri ve sessiz bir koridor. Koridorun ortasında uzun bir yürüyen bant. Hani şu fabrikalarda olanlardan. Yürüyen bantın bir ucu koridorun bittiği yerde duvara dayanıyor. Duvarda siyah bir kapak. Koridorda ayak sesleri. Koridorun bir ucundaki karşılıklı iki girişten insanlar giriyor koridora; üstlerinde beyaz önlükler, eldivenler, saç boneleri ve ameliyat maskeleri. Hepsi birer bandın iki yanında birer adım aralıklı sandalyelere oturuyorlar. Siyah kapaktan bir sürü sarı şirin civciv bantın üstüne düşüyor. İşçilerin önünden geçmeye başlıyorlar. İşçiler hareketli civcivleri alıp yanlarındaki sepetlere koyuyorlar. Bazı civcivler ölü. Onlar yavaşça tüm işçilerin önünden geçip yürüyen bantın diğer ucundaki sepetin içine düşüyorlar. Belli zaman aralıklarıyla bir piston ölü civcivleri sıkıştırmak için büyük sepetin içine otomatik olarak giriyor çıkıyor. Civcivlerin düştüğü kapaktan siyah bir civciv düşüyor. En az diğerleri kadar canlı ve hareketli. Birinci işçinin önünden geçiyor, işçi canlı hareketli civcivleri sepete koyuyor, ama siyahı atlıyor; sonra ikinci işçi, sonra üçüncü... Siyah civciv bütün işçilerin önünden geçip yürüyen bandın sonuna geliyor. Bir süre düşmemek için çabalıyor. En sonunda büyük sepete düşüyor. Piston iniyor.

*(İran'lı bir yönetmenin "**Yabancılaşma**" adlı filmi.)*

Bir Öykü: Komünizm...

Adamın biri kente gelir. Ama kent büyük bir şantiye halindedir ve henüz bitirilmiş bir tek yapı bile yoktur. Yollar, fabrikalar müzeler, evler... Kentin herşeyi vardır, ama bitirilmiş hiçbir şey yoktur. Herkes büyük bir zevk ve kararlılıkta çalışmaktadır. Adam gezdikçe tuhaf bir duyguya kapılır. Sanki çalışan insanlar için önemli olan kentin bitmesi değildir de kenti yapmaktır. Büyük bir istekle durmaksızın çalışmaktadır herkes. Adam bir süre sonra projeyi merak eder. Bu büyük şantiye kentin projesini çalışanlara sorar: "Proje ne, proje nerede?" Hiçkimse işini bırakmaz ve hep aynı cevabı verir: "Dinlenme zamanı gösteririz". Gece olur, dinlenme zamanı. Çalışanlardan biri çıkar, gökteki yıldızları gösterir: "İşte", der, "proje bu".

*(I. Calvino'nun "**Görünmez Kentler**" adlı yapıtından.)*

Ya yıldızlara taşıyacağız hayatı, ya dünyamıza inecek ölüm!

Kahverengi sevdalı bulut

Ümit Altıntaş

-Sevgi hiç böylesine dokunulabilir olmamıştı-
Bir bulut yakalanmak istedi hayata
Yaşamak
aşk
terkedemeyecek kadar sevmek
ölümüne direnmek demekti

Bir bulut öyküdü yaşamaya
Yakalanmak hayata
direnmek karşılıksız
sevişmek hazırlıksız
ve kavgaydı yalnızca

Kavga ateşten örülür
ve sert olur hayatta
Bulutsa
tüy gibi hafif
ve kalbinde yağmurla
ağlama hazırlığındadır
daima
belirsizdir uçuşu
ve korkar yalnızca

Sırf bu yüzden
-sanki seçilebilirmiş gibi-
yeğledi aşkı kavgaya kıyasla
Bu bölümün sonunda

Bulutlar hep güneşle danseder sanılır
Halbuki her bulut bilir
bunun bir rüya bile
olamayacağını
Toprak nerede, güneş nerede
Bu yüzden aşk toprak kokar herseferinde
Her aşkı bir parça kahverengi kılan budur aslında
Hiç kimse kaçamaz bu keskin yaşanmışlık belirtisinden
Bulut da kaçmadı
Alçaldı
Kalabalık bir yaşam kuşatılmışlığına
-şehre-
Ve vuruldu öylece bir kıza

Yoo gözlerine değil
Bir şarkılanış günü
Güneşe uçuş isteğine
Bu bölümün sonunda

Gitti bir tüy gibi sardı sevgilisi-aşkını
Kız uzak bir aşktan haberci saydı kendini
Böylece bir bulut-insan aşkı reddedildi
hüzünle
Bulut gözleri kızda öylece uzaklaştı
Bu bölümün sonunda

Gece
Şehrin uzak bir köşesinde
20 yoldaşı katledildi şiirin
Şehre yayıldı ölüm haberi
Kız şiir yazmayı bıraktı
Silahını kuşandı
Sabaha kadar çatışıldı katillerle
çatışıldı
çatışılması gerektiği gibi
Ama bitti bir köşenin başında
Umudun sesi ve nefesi mermiler
Sardılar katiller kızı
-bir aşkı teslim alabilirlermiş gibi-

Bulut o an döndü hüznünden
Ve gri bir tül gibi sardı sevgilisi aşkını
Göstermedi bile katillere
Ve gösterdi herkese
tüy gibi hafif
belirsiz uçuştu
korkar bakışlı
ağlama hazırlığında olanın
hüznünü aşkından
aşkını katillerden
saklamasını
Bir aşk
türküleşti ve kavgalaştı hayatta
Bu bölümün sonunda

Bir gün kavganın bir anında
Bulutun hüznü yüreğine sığmadı
Yağmurla gelen gözyaşı
ilk kez toprağı kanattı
Görenler o günü
büyük bir kavga
ve şiire sarınmış bir kız cesediyle
hatırladı
O kız
şimdi halkımın öfke soluğu olmuş
bir bulutca
taşımıyor sevgilisi güneşe
Bu bölümün sonsuzluğunda.

(İlk olarak Ekim Gençliği'nin Ağustos '97 tarihli sayısında G. Destina imzasıyla yayınlandı.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantev.org

Direnişin Bergama cephesinde aynı kararlılıkla durduk

26 Eylül'de saat 3:00'te yapılan katliama karşı, saat 10'da biz Bergama Cezaeevi'ndeki tutsaklar 5 gardiyanı rehin alarak ve ana maltayı işgal ederek barikatları kurduk. Her üç saatte bir sloganlarımızla öfkemizi haykırdık.

27 Eylül saat 11:30'da Başsavcı geldi. Gardiyanların durumunu sordu, CMK ile görüşme yapıldığını, kendisini aşan bir durum olmadığı sürece askerleri üzerimize saldırtmayacağını söyledi. Buna karşılık bizler her türlü bedel ödemeye ve bedel ödetmeye hazırı olduğumuzu belirttik. Daha sonra avukatlar aracılığı ile; CMK'nın, devletin katliam yaptığını kabul etmesi, avukatlar nezdinde yaralı tutsakların tedavilerin yapılması ve sevklerin geri alınması talepleri olduğunu öğrendik. PKK ve TDP tutsaklarıyla yaptığımız görüşmede, eyleme katılacak mısınız sorusuza yanıtları; "Ankara'daki katliamdan haberimiz var, eyleme katılmayacağız, fakat sizlere bir saldırı olursa biz ancak o zaman katılırız" oldu.

28 Eylül'de 10 şehit ve yirminin üzerinde yaralı olduğunu, yoldaşımız Habip Gül'ün şehit düştüğünü öğrendiğimizde bir anma gerçekleştirdik. Bir arkadaşımız, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde gerçekleştirilen katliamda şehit düşen Habip Gül ve tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuna davet ettikten sonra, ilk şehit olan Habip Gül yoldaş için bir konuşma yaptık.

29 Eylül'de Savcı ve Müdür, "herhangi bir isteğiniz var mı, ekmek istiyor musunuz? Rehinelerden iki üç tanesini bırakın, biz şimdiye kadar bir şeyler yaptık mı?" dediler. Biz bu sözleri; "onların insanlarısınız, geçen eylemde adli mahkumların ellerine sopaları sizler verdiniz, sizlerden ekmek istemiyoruz, rehineleri bırakmayacağız, sizlerle görüşme yapmak istemiyoruz, avukatlar aracılığı ile görüşme yapacağız", diye yanıtladık.

Aynı günün gecesi savcı ve müdürün yüzbaşıya cezaevi içini tanıttığını gördük. Bunun üzerine arkadaşlarımıza, bundan böyle asker gördüğü taktirde gereken cevabı vermelerini söyledik. Bir başçavuşun üst kat ana maltada gezmesine gereken cevap verilerek bir daha geçişine meydan verilmedi.

30 Eylül'de CMK tarafından gelen faksı Müdür'ün vermesiyle, önce rehineleri serbest bıraktık. Sonra şehitlerin isimlerini sayarak "Ölümsüzdür!" sloganlarını attıktan sonra halayımızı çekerek eylemi bitirdik.

TKİP Tutsakları/Bergama

Kapitalizmin doğayı tahribatı ve oportünist muhalefetin sınırları

Gün geçmiyor ki Türkiye'de ya da dünyada bir "doğal felaket" yaşanmasın. Depremler, erozyonlar, radyasyon-asit yağmurları, ozon tabakasının yırtılması, buz dağlarının riskleri, seller, çığ faciaları, çöplük patlamaları, yanardağların "erken" patlamaları, fırtınalar, kasırgalar, AİDS, "Deli dana" vb. hastalık salgınları ve yok olup giden insanlık...

Hiroşima ve Nagazaki'de katledilen yüz binlere rağmen hala insanlar ölmekte ve çocuklar sakat doğmaktadır. Vietnam'da kullanılan kimyasal silahlar bugün bile binlerce insanın ölümüne yol açmaktadır. Körfez savaşında ve Bosna-Kosova savaşlarında kullanılan radyasyonlu-biyolojik silahlar binlerce insanın ölümüne neden olmuştur, on binlerce insanı tehdit altında bırakmıştır. AİDS, "Deli dana" vb. gibi birçok salgın hastalığın, emperyalist savaş laboratuvarlarında üretilen biyolojik silahlardan kaynaklandığı pervasızca kabullenilmektedir.

Bilimsel namustan ve ahlaktan yoksun "bilim insanları" sermaye sınıfının kitle imha silahlarını üretmelerini sorumsuzca sağlamakta ve yaşanan "felaketler"in gerçek nedenlerini gizlemektedirler. Nükleer-kimyasal-biyolojik silahlar kimler için, nerelerde ve nasıl üretilmektedir? Nükleer denemelerin depremler, seller, vb. yıkımlardaki rolü nedir? Radyasyonlu çaylar, AKSA'dan içtiğimiz zehir, hava kirliliğinin nedeni nedir? Tüm bunların gerçek nedenleri gizlenmekte, kitleler hep aldatılmaktadır.

Greenpeace, yeşilciler, ekolojistler, feministler, anarşistler, çevreciler, vb. adlarla birçok ülkede ortaya çıkan "muhalefet akımları" ise, dolaylı olarak da olsa sermayeye hizmet etmektedirler. Kitlelere sorunların temel kaynağını/kapitalizmi hedef göstermek yerine, onlara düzen içi tepkiler vermeyi vaaz etmektedirler. Kapitalizme karşı sosyalizm savaşımına bağlanmayan doğayı/çevreyi koruma mücadelesinin hiçbir ciddiyeti yoktur. Yoksulluk, işsizlik, açlık, savaşlar vb. gibi, doğanın tahribatının, doğal afetlerin tam bir yıkım halini almasının da gerçek sorumlusu kapitalizmdir.

Sermaye sınıfını döktüğü kanda boğacağız!

Sermaye sınıfının Türkiye'deki uşağı, Türk sermayesi, çürümüş ve kokuşmuşluğuyla bütün topluma sefalet koşullarını dayatıp her alandan saldırıp, onun için tehlikeli hale gelen toplumun en ileri üyelerini imha ediyor. Okulda öğrenciye-öğretmene, hastanede sağlıkçıya-doktora, fabrikada işçiye-emekçiye, cezaevlerine tutsak düşmüş sınıfsız bir toplum isteyen aydına-devrimciye-komüniste. Bunun en son örneği 26 Eylül günü Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde katledilen 10 devrimci ve komünist tutsaktır.

Çalıştığım fabrikadan yeni ayrılmış ve geçici bir süre için part-time bir işe girmiştim. Çalıştığım yerdeki bir arkadaşla çay içip sohbet ediyorduk. Gece haberlerini izleyemediğim için, Ulucanlar'daki katliamı arkadaştan öğrendim. Önümüzdeki gazeteyi açıp bu konu üzerine konuşurken, gözüme Habib ve Ümit yoldaşların isimleri ilişti. Haberi okuduktan sonra adeta şok oldum, içimi öfke ve kin bürüdü, avazımın çıktığı kadar bağırasım ve bu insanların sınıfsız bir toplum isteyip bu uğurda mücadele ettikleri için, sermayenin itleri tarafından katledildiklerini herkese anlatasım geldi.

Ertesi günlerde, Kızıl Bayrak'ın en son çıkan sayısının birkaç tanesini, işçi arkadaşlara ulaştırıp, bu katliamı gündemlerine sokarak tartışmaya başladık. İlk gittiğim arkadaşla, genel bir sohbetten sonra, cezaevlerinde yaşanan iğrenç katliama öldürülenlerin arasında iki yoldaşımızın da olduğunu söyledim. Bu arkadaş da yaşananlara tepki göstererek, gerçekten bir şeylerin yapılması gerektiğini belirterek, "biz burda kahvehane köşelerinde zaman öldürüp, annemizi, kardeşimizi ve askerliğimizi düşünürken, ve işin en ilginç yanı, kendimize ilericiyiz deyip geçinirken, gerçek ilericiler içerde katlediliyor ve biz seyretmekle yetiniyoruz. (Bir solukta Habib ve Ümit yoldaşın kısa yaşam hikayelerini okuduktan sonra, Kızıl Bayrak'ın orta sayfasını havaya kaldırıp) gerçekten bu insanlar büyük insanlar, biri 4 çocuk babası, biri de yeni evli ve eşleri onlarla gurur duyuyor, işte gerçek evlilik, gerçek yaşam budur" diyerek hüzünlü ve gururlu bir şekilde duygularını dile getirdi.

Gittiğim başka bir işçi de, (Bu arkadaş seçimlerde MHP'ye oy verip seçim sandığını beklemiş, biraz da dinin etkisindeyken süreç içerisinde bazı şeyleri kırmış, bir defa Kızıl Bayrak'ı vermiştim) Yanına gider gitmez kendisi konuyu açıp, tepkisini dile getirdi. (Habib yoldaşın cenazesinde yaşananları televizyondan izlemiş) Aliağa'daki cenazede Kızıl Bayrak yazıyordu, diyerek sohbete girdi. Ben de, Ankara'daki süreci, Habip yoldaşın şahsında devrimcilerin ne amaçla ve niçin mücadele ettikerini ve katliamlarının nedenini kısaca anlattım, ve Kızıl Bayrak'ı vererek katliam resimlerini gösterdim. Sohbete eşi ve annesi de katıldı. Eski bir işçi olan annesi, "bak oğlum, cenazenin olduğu gün, ben Aliağada kızımın yanındaydım. Asker ve jandarma birkaç gün köyü kuşattı. Hatta damat fabrikadan servisle gelirken köye sokmamışlar, kimlik araması yapıp geri göndermişler. Hatta kimisi de bu adam için (Habib yoldaşı kastederek) iyi değil, uyuşturucu kaçakçısı, sahtekar vb. diyorlar, hani biz yavaş yavaş kazanırız ya, bu da çabuk kazanmak isteyen tiplerden," dedi. Bende bu iğrenç iftiralara karşı biraz sitemli tavırla, "yok teyze olur mu, kim diyor bu iftiraları, bu adam dediğin kişi, senin oğlun gibi, benim gibi namusuyla ama haksızlığa boyun eğmeyerek yaşayan bir işçi. Sen de eski bir tütün işçisisin, fabrika ortamları insanı insan olmaktan çıkartıyor, patronlar işçileri en kötü koşullarda çalışmaya zorluyor. Devlet de, yasalar da, polis-asker de onlara çalışıyor" sözümü keserek "evet eskiden biz de sendikalıydık, eylemlere katılıyorduk, polis gelip bizi kameraya çekerdi, git gide işçilerin haklarını ellerinden alıyorlar, bu öldürülenler de devrimci" diyerek bana haklısın der gibi sözünü bitirdi.

Başka ev ziyaretleri ve kimi konuştuğum işçiler de, kimi daha ileri, kimi tartışarak bir ve ikinci örnekler gibi görüşlerini yansıttılar. Biz sınıf devrimcileri, faşist devletin bu katliamla neleri amaçladığını, işçi ve emekçilerle bağının ne olduğunu, bu katliamlara sessiz kalırsak bizi nelerin beklediğini, işçi-emekçilere her yolu deneyerek anlatıp, örgütlü mücadeleye çekmeliyiz. Faşist devlet bu esnada boş durmuyor. Yukardaki örnekte olduğu gibi, cenaze törenine katılanlara saldırarak terör estirmekle kalmıyor, Helvacı Köyü'nün kenar köylerindeki kimi gerici unsurları kullanarak, bu katliamın yarattığı etkiyi kırmak için iğrenç iftiralara da yönelebiliyor.!

Biz komünistler, faşist TC'nin İzmir yerelinde estirdiği bu terörü, her türlü müdahalemizle kıracağız. Habib ve Ümit yoldaşların isimlerini duvarlara, kapılara yazarak değil, onların partili mücadelede yarattıkları geleneğin, azmin, kararlılığın, düşünen ve savaşan kişiliğin ruhunu benimseyerek, özümseyerek, kişiliğimize benliğimize yerleştirerek yaşatabiliriz.

Onlar partili mücadelemizin ilk düşenleri oldular. Kızıl kanlarıyla bayrağımızı gerçek bir kızıla boyadılar. Zira parti bayrağımız göndere çekilmiş, şimdi daha da kızıl daha da yükseklerde dalgalanıyor.

Sermaye sınıfını döktüğü kanda boğacağız!
Gelecek bizim!
Gelecek partili mücadelenin!
Gelecek sosyalizmin!
Sınıf devrimcisi bir işçi/İzmir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başınız dik, alnınız açık olsun. Bir kez daha diz çöktürdük! Yine biz kazandık!

Niçin katledildik?

Direnç çiçekleri; ölümsüzleşen Ulucanlar şanlı direnişimizin yiğit neferleri olan İsmetler'in, Habipler'in, Haliller'in, Abuzerler'in, Zaferler'in, Mahirler'in, Ümitler'in, Ahmetler'in, Önderler'in, Azizler'in, can pahasına siperleri terk etmeyerek "Teslimiyet asla!" diyen, insanlık ailesinin yiğit neferleri devrimcilerin anaları, babaları, bacıları, kardeşleri,

Merhaba!

Devrimci tutsaklar Ulucanlar'ı devrimci ihtilalci ruhun bir kez daha zirveye çıktığı savaş alanına dönüştürdüler.

Niçin katledildik?

Emperyalizmin sömürü ve talanına, bölge halklarını boğazlanmasına karşı çıktığımız için katledildik.

Niçin katledildik?

Demokratik hak ve özgürlüklerin, faşizme karşı mücadelenin yiğit neferleri olduğumuz için katledildik.

Niçin katledildik?

İşsizlik, açlık ve pahalılığa karşı emeğin herşeye sahip olması için, savaştığımız için katledildik.

Niçin katledildik?

Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan, ekmek, gül ve özgürlük günlerine olan umudu büyüttüğümüz için katledildik.

Niçin katledildik?

Ulusal hak ve özgürlüklerden yoksunluğa karşı bütün ulus ve azınlık milliyetlere tam hak eşitliğinin yılmaz savunucuları olduğumuz için katledildik.

Katledenler bellidir! Bir avuç para babasının kılıcını sallayan faşist devletin ta kendisidir.

Faşist devlet bir kez daha teslimiyeti dayatmaya kalkıştı. Yenilgiye mahkumdu ve yenildi. Devrimci tutsakların teslimiyete karşı, "Asıl siz teslim olun!" diyen sesi saatlerce yankılandı Ulucanlar'da. Zira tarihsel mirasımızdan güç alıyorduk. Çeşitli milliyetlerden ve mezheplerden işçi ve emekçilerin haklı ve meşru mücadelesinden güç alıyorduk. Faşist devlet nasıl ki; Denizler'in idam sehpasına çıkarkenki tutumunda teslimiyetin zerresini görmediyse, İbrahim'in ser verip sır vermeyen, işkencecilere kan kusturan direnişinde teslimiyetin zerresini görmediyse, Mahir'in "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" diyen, Kızıldere'de dalgalanan sesinde teslimiyetin zerresini görmediyse, Ulucanlar'da da teslimiyetin zerresini görmedi.

Karanlığın çocukları bizleri katlettikçe tükendiler. Direniş saat saat büyüttü bizi. Devrimci dayanışmanın ve fedakarlığın, umudun türküsünü söyledik hep bir ağızdan.

Katliam sonrası sizlerden haberler aldık. Gurur duyduk, onur duyduk. Dimdik ayaktaydınız. "Katil devlet hesap verecek" diyen sloganlarınız, hesap soran tutumunuz gücümüze güç, inancımıza inanç kattı.

Başınız dik, alnınız açık olsun. Bir kez daha diz çöktürdük! Yine biz kazandık! Şehitlerimizle gurur duyuyoruz. Sizlerle gurur duyuyoruz.

Hepinizi devrimci coşkumuzla kucaklıyoruz.
Devrim şehitleri ölümsüzdür!
Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür!
Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!
Yaşasın direniş, yaşasın zafer!
Yaşasın devrimci dayanışma!
Katil devletten hesap sorduk, soracağız!

Ulucanlar direnişinden sonra Bartın Cezaevi'ne sevk edilen TKİP, TKP(ML), TKP/ML, DHKP-C'li Devrimci Tutsaklar
23 Ekim '99

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org